E
795

VERSITY

Acc No 2229
H 345

LIBRARY

सोना पुतको स्तापकी स

२५ वरग वा

[illegible]

[illegible]

[illegible]

J
14 29309

1881-8-24

ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಬಳಸಿ

SRI CHAMARAJENDRA SANSKRIT COLLEGE
वाणीं भजत गैर्वाणीं
LIBRARY
FORT, BANGALORE.

H.CL No. ~~8209~~

H ~~345~~

E-795

ಕಟ್ಟುವಿಕೆ ಸಂಖ್ಯೆ........................

Price 1-1-00

शब्दशक्तिप्रकाशिका।

श्रीजगदीशतर्कालङ्कारभट्टाचार्य्य

Acc No. 8209
H.

विरचिता।

कलिकातानगरे

श्रीयुतबाबुभुवनचन्द्रवसाकसंस्थापित

संवादज्ञानरत्नाकराख्ययन्त्रे

तद्द्वारैव मुद्रिता।

इंराजी १८७२ सन १२७९ साल।

(निमतलाघाट इष्ट्रीट ८ संख्यक भवन।)

शब्दशक्तिप्रकाशिका ।

तर्कं तत्त्वञ्च विदुषा विदुषान्तोषकारिका ।
क्रियते जगदीशेन शब्दशक्तिप्रकाशिका ॥

ग्रन्थारम्भे विघ्नविघाताय समुचितां शब्दमयीं देवतां ग्रन्थकृत् स्मरति स्म ।

अनुभवहेतुः सकले सद्यः समुपासिता मनुजे ।
साकाङ्क्षासन्ना च स्वार्थे योग्या सरस्वती देवी ॥१॥

इतरा तावद्देवता सम्यगुपासिताप्युपासके न साकाङ्क्षा साकाङ्क्षापि वा नासन्ना आसन्नापि वा न स्वस्योपासितुरभिलषितार्थे योग्या योग्यापि वा न समस्तोपासकेऽनुभवस्य जनिका जनिकापि वा न सद्यः किन्तु कालक्रमेणैव सरस्वती तु देवी सकलमनुजे एव साकाङ्क्षा आसन्ना योग्या चोपासिता सती सद्यएवानुभवं तनुते अतोदेवतान्तरमपेक्ष्योत्कर्षवतीयमवश्यमुपास्येत्यत्र तात्पर्य्यम् ।

अथ शब्दोयदि स्वार्थस्यानुभवे भवेद्धेतुः प्रात्यक्षिकएवोपनयिके तत्र नाकाङ्क्षाद्युपयोगस्तद्भिन्ने चेदानुमानिकएव नच तत्र सद्यः साकाङ्क्षत्वादिधीमात्रेण व्याप्तिबुद्ध्यादेरप्यधिकस्यापेक्षणादित्याशङ्कामपनेतुमन्वयबोधनामकमनुभवान्तरं दर्शयति ।

साकाङ्क्षशब्दैर्यो बोधस्तदर्थान्वयगोचरः ।
सोऽयं निर्यन्त्रितार्थत्वान्न प्रत्यक्षं नचानुमा ॥२

अस्ति तावद्गौरस्ति गामानयेत्यादिसाकाङ्क्षशब्देभ्यः स्वस्ववृत्त्या पदार्थानामुपस्थित्युत्तरं गवादावस्तित्वादेरन्वयावगाही विलक्षणो बोधो यत्रान्वयव्यतिरेकाभ्यामाकाङ्क्षादिमत्तया शब्दस्यावगमो हेतुर्नतु पदार्थानामुपस्थितिमात्रं विशिष्टमतेरानुभविकत्वादन्यथानुमितेरप्यपलापापत्तेः । नचासौ स्मृतिः समानाकारसंस्काराप्रभवत्वात् नापि साक्षात्कारःसाकाङ्क्षपदेनेव प्रकारान्तरेणाप्युपस्थितार्थस्योपनयमर्य्यादयावगाहितापत्तेः नचेष्टापत्तिरनुभवविरोधात् तदुत्तरं तथाविधानुव्यवसायापत्तेश्च । तत्तदर्थविषयकत्वेन शाब्दमतेरनुव्यवसायं प्रति तत्तदर्थसाकाङ्क्षपदजन्यतद्गोचरशाब्दत्वेन विषयविधया हेतुत्वकल्पनायामतिगौरवात् इतरबाधलब्धस्य छिद्रेतरत्वादेरपदार्थस्यापि अवगाहित्वेन शाब्दमतेरनुव्यवसीयमानत्वात् गवादावस्तित्वादेरिवास्तित्वादावपि गवादेर्भानप्रसङ्गस्य तावताप्यनुद्धाराच्च । अतएवासौ नानुमितिरपि पूर्व्वपरास्पृष्टस्य वस्तुमात्रस्यैवासति बाधके शाब्दधीविषयतापत्तेः । नच तत्तदर्थगोचरशाब्दधियं प्रति साकाङ्क्षपदजन्यायास्तत्तदर्थगोचरस्मृतेः कारणत्वकल्पनान्नैष दोषः तावतापि पदार्थानामन्वयधीदशायामपदार्थानामपि स्वसामग्रीबलेन प्रत्यक्षानुमित्योरन्यतरप्रसङ्गस्य दुर्व्वारतापत्तेः शाब्दधियः प्रत्यक्षत्वाभ्युपगमे प्रत्यक्षादिसामान्यं प्रति शाब्दसामग्र्याः प्रतिबन्धकत्वासम्भवात् शाब्दान्यप्रत्यक्षत्वाद्यवच्छिन्नं प्रति तस्यास्तथात्वमपेक्ष्य शाब्दधियः प्रत्यक्षादिभिन्नत्वकल्पनायामेव लाघवाच्च ।

अथ लिङ्गजन्यत्वेनान्वयबुद्धेरनुमितित्वसिद्धावनायत्या शाब्दान्यानुमित्यां तत्सामग्र्याः प्रतिबन्धकत्वं वाच्यमतोलिङ्गजत्वमेव शाब्दधियः खण्डयति।

योग्यतार्थगताकाङ्क्षा शब्दनिष्ठानुभाविका।
प्रत्येकं वा मिलित्वा वा नैते लिङ्गमसिद्धितः॥ २॥

गवादावश्वित्वादेरनुभवार्थं न तावदश्वित्वादेर्बाधविरहित्वरूपं योग्यतामात्रं लिङ्गं बाधनिश्चयाभावेनान्यथासिद्धस्य योग्यतानिश्चयस्यानावश्यकत्वात् योग्यतामात्रलिङ्गकसंसर्गानुमानस्यान्वयबुद्धित्वे घटः कर्म्मत्वमित्यादिस्थलीयस्यापि तस्य तथात्वापातात् योग्यतायाः संशयस्थलेऽप्यन्वयबुद्धेरानुभविकत्वाच्च। गवादावश्वित्वादेरन्वयबोधानुकूलानुपूर्व्वीपर्य्यवसिता त्वाकाङ्क्षा स्वयमसिद्धा कथमश्वित्वादेरन्वयं साधयेत् अतएव अश्वित्वादेर्योग्यताविशिष्टस्याकाङ्क्षावत्त्वं न तदन्वयस्यानुमापकमसिद्धेः। अथ गौरश्वितावान् स्वधर्म्मिकाश्वित्वान्वयबोधानुकूलाकाङ्क्षाश्रयपदस्मारितत्वात् घटवत् अश्विपद समभिव्याहृतगौःपदस्मारितत्वाद्वा चक्षुर्व्वदित्याद्यनुमानत एवास्त्वन्वयधियोऽन्यथासिद्धिः पदानामेकवाक्यतापन्नत्वरूपसमभिव्याहृतत्व निश्चयं विना न्यायनयेऽप्यन्वयबोधस्यानुत्पत्तया पूर्व्वं तस्यावश्यकत्वात्। नच विनष्टे भाविनि वा घटचक्षुरादौ व्यभिचारः स्वार्थानुमाने स्वरूपसतस्तस्याकिञ्चित्करत्वात् एकविधव्यभिचारग्रहसत्त्वेऽप्यन्यविधव्याप्ति निश्चयस्य सम्भवाच्च समानप्रकारकस्यैव व्यभिचारग्रहस्य व्याप्तिधी विरोधित्वात् इति नव्यवैशेषिकाः तन्न गवादेः पदस्मारितत्वाद्यभाव ग्रहदशायामुत्पन्नस्य गौरस्तीत्याद्यन्वयबोधस्योक्तहेतुनाप्यनिष्पत्तेः पदजन्या हि पदार्थस्मृतिः स्वरूपसत्ये-

वान्वयबुद्धावुपयुज्यते न तु ज्ञाता प्रमाणाभावात् पदैरस्मारित-
स्यापि तत्स्मारितत्वग्रहादन्वयधी प्रसङ्गाच्च। एतेन गौःपद-
मस्तित्ववद्गोगोचरज्ञानपूर्व्वकम् अस्तिपदसाकाङ्क्षगौःपदत्वात्
यन्नैवं तन्नैवं यथाकाशमित्येवं पदपञ्चकमप्यनुमानं कणभक्षप-
क्षानुसारिणां परास्तं गवादिपदानां ज्ञानपूर्व्वकत्वाद्यभावनिश्च-
यदशोत्पन्नस्य गवादिमुख्यधर्म्मिकास्तित्वाद्यन्वयबोधस्य सार्व्व-
जनीनस्योक्तलिङ्गादनिष्पत्तेः वाक्यार्थस्यापूर्व्वत्वेन तद्गर्भ साध्यस्य
प्रायशः प्रागनुपस्थित्यानुमानायोगाच्च। वस्तुतोवाक्यार्थ बोध-
स्यानुमितित्व सत्यव साकाङ्क्षपदादिलिङ्गकत्वं कल्प्यं तदेव
त्वसिद्धं प्रमाणाभावादस्तित्वेन गामनुमिनोमीत्यादेरनुव्यवसा-
यस्य तत्रासत्वात् प्रत्यत गौरस्तीतिवाक्यादस्तित्वेन गौः श्रुतो-
नत्वनुमितइत्यनुभवाच्च। श्रोतव्योमन्तव्य इत्यादिप्रयोगदृष्ट्या
शाब्दत्वस्यापि श्रृणोतेः शक्यतावच्छेदकत्वात्। नचासौ भ्रान्ति-
र्बाधकाभावात् न चैवमनुमितिमात्रस्य पदजन्यत्वं प्रकल्प्यान्वय-
बोधत्वं किमिति न रोचयेः अनुमिताविवान्वयप्रतावपि समा-
नविषयकप्रत्यक्षसामग्र्यादेः प्रतिबन्धकतया तदभावजन्यत्वेनैक-
शेषस्य दुष्करत्वात् पटादिपदैरर्थस्य पटादेः स्मरणे सति तदीय
व्याप्तेरिव दर्शनाद्यर्थैस्तदर्थकवङ्क्रादि पदस्य स्मरणोत्तरं तदी-
याकाङ्क्षाद्यवगमस्य सुवचत्वात् वाच्यतावद्वाचकत्वस्यापि सम्ब-
न्धस्य स्मारकतायामविशिष्टत्वात्। ^ किञ्च घटादन्य इत्यादिवा-
क्याद्घटप्रतियोगिताकान्यत्वादिप्रकारेण निरवच्छिन्नविशेष्यताको-
घटान्यस्य बोधः सर्व्वजनसिद्धः स चास्माकं तादृशानुपूर्व्वीक
पदज्ञानत्वेन तथाविधान्वयबोधं प्रति हेतुत्वादुपपद्यते परेषान्तु
भेदीयघटप्रतियोगिताकत्वस्याकाङ्क्षान्यादिपदस्मारितत्वादित्या-

नचह्रदे धूमाभाव इत्यादावप्रसिद्धसाध्यकस्थले साध्यज्ञानाभावेन साध्यवाचकपदस्म-
णासंभव इति वाच्यम् एतन्न साध्यज्ञानाभावेपि उद्बोधकान्तरादेव तत्स्मरणसंभवा

द्रीत्या अनुमित्या न तन्निर्व्वाहः पक्षविधयान्यत्वस्य भानेऽप्य-न्यत्वप्रकारेणान्यस्य तत्राभानात् । नच तत्रान्यपदमेव घटा-न्यत्वप्रकारेण घटान्यस्य लक्षकं घटादित्यस्य व्यर्थतापत्तेः अन्यथा घटोऽस्तीत्यादावपि घटादिपदस्यैवास्तित्वादिविशिष्टघटादिलक्ष-कत्वसम्भवात् तत्राप्यस्तित्वघटयोरन्वयबोधापलापापत्तेरित्यास्तां विस्तरः ।

साकाङ्क्षत्वादिधीरिव वाक्यार्थगोचरज्ञानवदुक्तत्वरूपस्या-प्तोक्तत्वस्यापि निश्चयः शाब्दधीहेतुरतोनैकपदार्थधर्म्मिकोऽपर-पदार्थस्यान्वय बोधोऽनुमितिः सिद्धिसत्त्वे विनानुमित्यां तदसम्भ-वात् परन्त्वनुमिते रन्यएव किन्त्वसौ गृहीतग्राहित्वान्न प्रमा यज्जातीयविशिष्टज्ञानत्वावच्छेदेन समानाकारनिश्चयोत्तरत्वं त-ज्जातीयान्ययथार्थज्ञानस्यैवागृहीतग्राहित्वेन प्रमात्वात् अतएव धारावाहिकप्रत्यक्षव्यक्तीनां समानाकारग्रहोत्तरवर्त्तित्वेऽपि न तासां प्रमात्वहानिः हानिस्तु समानाकारानुभवसमुत्थानां स्मृती-नामिति जरन्मीमांसकानां समाधानं निरस्यति ।

नाप्तोक्तता तु वाक्यार्थगर्भा ज्ञातोपयुज्यते ।
वाक्यार्थानामपूर्व्वत्वात्संशयेऽप्यन्वयोदयात् ॥ ४ ॥

यद्येकपदार्थवदपरपदार्थपर्य्यवसन्नस्य वाक्यार्थस्य ज्ञानवदुक्तत्व रूपाया आप्तोक्ततायाः निश्चयः शाब्दमतेः कारणं स्यात् स्यादपि तेनैव रूपेण साध्यनिश्चयेन प्रतिबन्धादेकपदार्थपक्षिकाया अप-रपदार्थानुमितेरनुत्पादो नत्वेवं शाब्दधियः पूर्व्वं वाक्यार्थस्यो-पस्थित्यनियमेन तद्गर्भस्याप्तोक्तत्वस्यापि मतेरनावश्यकत्वात् अ-न्यथा वेदस्याप्यनुवादकतापत्तेः एकपदार्थेऽपरपदार्थस्य शब्दे वा-क्यार्थज्ञानवदुक्तत्वस्य संशयेऽपि शाब्दमतेरुत्पादाच्च । अतएवा-

प्तोक्तत्वस्य संशये व्यतिरेकनिश्चये वान्वयबुद्धेरनुत्पादादवश्यन्तन्निश्चयस्तत्र हेतुरित्यपि प्रत्युक्तम् असिद्धेः। ननु माभूदाप्तोक्तत्वस्य निश्चयानुरोधेन सिद्धसाधनं तात्पर्य्यस्य तु स्यात् तन्निश्चयस्यान्वयधीहेतुत्वात् अन्यथा घटकर्म्मत्वादिपरत्वाभावस्य घटकर्म्मत्वाद्यन्यमात्रपरत्वस्य वा निश्चयेऽपि घटमित्यादिवाक्यात् कर्म्मत्वं घटीयमित्याद्यन्वयबोधापत्तेरिति चेन्न कर्म्मताधर्म्मिकघटाद्यन्वयधीपरत्वाभावनिश्चयदशायां प्रमेयत्वादि प्रकारेण घटकर्म्मत्वादिपरत्वस्य निश्चयेऽपि घटीयं कर्म्मत्वमित्यन्वय मतेरनुत्पत्तग्रां कर्म्मताधर्म्मिकघटान्वयबोधपरत्वप्रकारकनिश्चयत्वेनैव तात्पर्य्यधियस्तस्यां कारणत्वेन वाक्यार्थस्य तत्रानिवेशात्। वस्तुतः समानानुपूर्व्वीकस्यैव वाक्यान्तरस्य तस्यैव वा कालान्तरमन्तर्भाव्य घटीय कर्म्मत्वादिपरत्वनिश्चयसत्त्वेऽपि श्रूयमाणवाक्यव्यक्ताविदानीमन्तर्भावेण तत्परत्वस्यानिश्चयेऽभावनिश्चये वा घटीयं कर्म्मत्वमित्याद्यन्वय मतेरनुत्पादाद्विशिष्यैव तत्तद्वाक्यव्यक्तिधर्म्मिकस्य घटकर्म्मत्वादिपरत्व निश्चयस्य तत्तदन्वयबोधहेतुत्वमुपेयं तथाच तत्तद्धेतुभूतानां प्रकरण ज्ञानाभिधानामेव विज्ञानव्यक्तीनान्तथात्वमुचितम् अवश्यं क्लृप्तपूर्व्व वर्त्तिताकत्वात्। अतएव सैन्धवमानय इत्यादावपि लवणपरत्वधीर्न लवणाद्यन्वयबुद्धौ हेतुः किन्तु तद्व्यञ्जकत्वेनाभिमतं भोजनादिप्रकरणस्य प्रतिसन्धानमिति न्यायसिद्धान्तः। एवञ्च वाक्यार्थप्रतीतिजनक तयाभिप्रेतत्वलक्षणस्य तात्पर्य्यस्य ज्ञानमवश्यं-शाब्दसामान्ये हेतुस्तस्य संशये व्यतिरेकनिश्चये च तदनुत्पादात् तन्निश्चयस्यैव युगपदनेकार्थोपस्थितावेकार्थमात्रान्वये विनिगमकत्वात् लक्षणाकल्पकत्वात् मुख्यार्थबाधस्य सर्व्वत्र लक्षणाया

असम्भवात् तथाच तात्पर्य्यावच्छेदक तयैव सर्व्वत्र वाक्यार्थसिद्धेः प्रत्यक्षानुमितिभ्यां भिन्नमनुभवं भावयन्नपि शब्दो गृहीतग्राहित्वेनानुवादक इति प्रभाकरमतमप्यनादेयमित्यास्तां विस्तरः ।

ननु स्वार्थान्वयगोचरोबोधः साकाङ्क्षैरपि सार्थकैरेव शब्दैः सम्पादनीयोनतु निरर्थकैस्तत्र कोऽसौ सार्थकः कतिविधश्चेत्याकाङ्क्षायामाह ।

शब्दान्तरमपेक्ष्यैव सार्थकः स्वार्थबोधकृत् ।
प्रकृतिः प्रत्ययश्चैव निपातश्चेति स त्रिधा ॥ ५

यादृशः शब्दः शब्दान्तरं सहकृत्यैव स्वस्य स्वघटकस्य वा वृत्त्युपस्थाप्ययादृशार्थावगाहिबोधे प्रत्यनुकूलः स तथाविधार्थे सार्थकः पटपाचकाद्याः प्रकृतयः सुप्तिङाद्याः प्रत्ययाः चादयोनिपाताश्च स्वोपस्थाप्यार्थस्य बोधं नियमतः शब्दान्तरं सहकृत्य जनयन्ति वाक्यानि पुनरसहकृत्यापि । शशविषाणादिकः शब्दोऽपि शशीयत्वादिना विषाणादेरन्वयबोधमादधानस्तादृशविषयताकबोधने सार्थकएव परन्त्वयोग्यः । सचायं त्रिविध एव प्रकृतिः प्रत्ययोनिपातश्चेति शपश्नादिविकरणो नुमाद्यागमश्चान्वयबोधने प्रकृत्यादीनां सहायोऽपि न स्वार्थोपस्थितिद्वारा येन तमादाय चतुरादिविधः सार्थकःस्यात् । पुत्रो वः इत्यादावपि युष्मदादिसम्बन्धो न वसाद्यादेशस्यार्थः किन्तु तदादेशिनोयुष्माकमित्यादिवाक्यस्य अतः पूर्व्वपदमपेक्ष्यैव तादृशसम्बन्धबोधानुकूले तत्र न प्रसङ्गः । सदृशाद्यर्थेषु प्रकृत्यादिभ्योभिन्नेषु निभनीकाशादिशब्देष्वतिप्रसङ्गस्तु समासान्तर्गतत्वनियतस्वार्थबोधकताकान्यत्वेन विशेषणाद्वारणीयः ।

तत्र प्रथमोद्दिष्टां प्रकृतिं लक्षयति ।

स्वेतरार्थानवच्छिन्नयत्स्वार्थस्यावबोधने।
यच्छब्दनिश्चयो हेतुः प्रकृतिः सा तदर्थिका॥

स्वेतरशब्दार्थाविशेषितस्य यादृशस्वार्थस्यान्वयबोधं प्रति स्वाव्यवहितोत्तरत्वसंसर्गेण यादृशशब्दवत्ताया निश्चय एव हेतुस्तादृशस्तथाविधार्थे प्रकृतिः। पट भू प्रभृतयो हि शब्दाः स्वोत्तरविभक्त्याद्यंशे निश्चिता एव स्वोपस्थाप्यस्य वसनजननादेरन्वयं प्रत्ययार्थे कर्म्मत्वकर्त्तृत्वादौ बोधयन्ति नत्वन्यथा प्रत्ययास्तु पदान्तरार्थानवच्छिन्नस्य संख्याकालेष्टसाधनत्वादिस्वार्थस्यान्वयबोधं प्रत्यनिश्चिता अप्युपयुज्यन्ते। चैत्रः पचति यजेतेत्यादौ शब्दान्तरधर्म्मिकसुबादि निश्चयस्यासत्त्वेऽपि तदर्थस्यैकत्ववर्त्तमानत्वादेः चैत्रपाकादावन्वयात्, स्वाव्यवहितोत्तरत्वसंसर्गेण तादृशशब्दवत्ताया निश्चयएव तदुपस्थाप्य यादृशार्थान्वयबोधं प्रति हेतु स्तादृशस्यैव च शब्दस्य प्रकृतेस्तथाविधः स्वार्थः स च पाकेत्यादेः शक्त्यादिविरहेऽपि पचनादिरूपः सुवचएव पचनादेः कर्म्मत्वादावन्वयबोधं प्रत्यमादिधर्म्मिकतादृश शब्दवत्ताया निश्चयस्यैव हेतुत्वात्। बकुगुडो द्राचेत्यादावीषदसमाप्तत्वादिरूपस्य स्वार्थस्य द्राचादावन्वयबोधं प्रति गुड़ादिपदधर्म्मिकः स्वोत्तरत्वसम्बन्धेन बकुजादिप्रत्ययस्य निश्चय एव हेतुरपितु न पदान्तरार्थानवच्छिन्नस्य तादृशस्वार्थस्य द्राचादावन्वयबोधकः प्रत्ययानां प्रकृत्यर्थावच्छिन्नस्यैव संख्यादिभिन्नस्वार्थस्य धर्म्यन्तरेऽन्वयबोधकत्व व्युत्पत्तेः। अतोनाम्नः प्राग्विहिते बकुचि न प्रसङ्गः न वा चन्द्रनिभोऽयं कुम्भकारोऽयमित्यादौ सदृशकर्त्राद्यर्थके निभकारादौ पूर्व्वपदार्थावच्छिन्नस्यैव सदृशाद्यर्थस्य बोधकतयास्तत्र व्युत्पन्नत्वात्। नचैवं सेवकारादेरन्ययोगाद्यर्थे प्रकृतित्वं न स्यात् पार्थ एव धनु-

र्थेर इत्यादौ पार्थादिपदार्थविशेषितस्यैव तादृशस्वार्थस्यान्वयबोधं प्रति हेतुत्वादितिवाच्यम् इष्टत्वात् प्रकृतेः स्वोत्तरविभक्तिसाकाङ्क्षसजातीयत्व नियमात् एवकारादेश्च सविभक्तिकत्व एव प्रमाणाभावात्। ये तु मन्यन्ते पार्थान्ययोगत्वावच्छिन्नव्यवच्छेदस्यैव तत्रैवकारार्थत्वं तादृशार्थ बोधने तात्पर्य्यग्राहकत्वेन शवादिवदाकाङ्क्षासम्पादकत्वेनैव वा पार्थादि शब्दस्योपयोगादेवकारादिनिपातः प्रकृतिरेव तस्य च लुप्तविभक्तिकत्वेन तादृशविभक्त्यंशएव तन्निश्चयस्य पार्थान्ययोगत्वाद्यवच्छिन्नव्यवच्छेदरूपस्वार्थान्वयबोधं प्रति हेतुत्वमिति, तेषां पार्थ एवेत्यत्र पार्थैवकारार्थयोर्भेदेनानुभविकस्यान्वयबोधस्यापलापप्रसङ्गः प्रसङ्गश्च तयोरभेदेनान्वयस्य तथा व्यवच्छेदएवेत्यादावपि प्रतिपदिकार्थयोरभेदान्वये तन्त्रस्य नाम्नोः समानविभक्तिकत्वस्यानपायादिति। यत्तु उपसर्गाणामिवैवकारादिनिपातानामपि न प्रकृतित्वं निरर्थकत्वत् परन्तु समभिव्याहृतपार्थादिपदानां तदन्ययोगव्यवच्छिन्नादिलक्षणाया निरूढ़त्वसम्पादकत्वमात्रमिति मतं तच्चिन्त्यम्।

लाघवादन्यथा निर्व्वक्ति।

स्वोपस्थाप्ययदर्थस्य बोधने तस्य निश्चयः।
तत्त्वेन हेतुरथवा प्रकृतिः सा तदर्थिका॥

तत्त्वेन यन्निश्चयत्वेन स्वोपस्थाप्ययादृशार्थस्यान्वयबोधं प्रति स्वा व्यवहितोत्तरत्वसंसर्गेण यादृशशब्दवत्तानिश्चयत्वेन हेतुत्वं तादृश एव शब्दस्तथाविधार्थे प्रकृतिरिति तु फलितार्थः। वङ्गगुड़ोद्राचेत्यादौ वङ्गजाद्यर्थस्यान्वयबोधं प्रति न गुड़ादिपदधर्म्मिकवङ्गजादि निश्चयत्वेन हेतुत्वमपितु गुड़ादिधर्म्मिकवङ्गगुड़ा-

दिपदनिश्चयत्वेन अन्यथा केवलादपि बहुगुडादिशब्दात् द्राक्षादौ बहुजाद्यर्थस्यान्वयबोधापत्तेरिति न तत्र प्रसङ्गः।

प्रत्ययं लक्षयति विभजते च।

यादृशार्थे प्रकृत्यन्यो निपातान्यश्च वृत्तिमान्।
स तादृशार्थे शब्दः स्यात् प्रत्ययोऽसौ चतुर्विधः॥

यादृशार्थ इति वृत्तावप्यन्वेति तेन यादृशार्थकप्रकृतिनिपाताभ्यां भिन्नो यादृशार्थे शक्तिनिरूढलक्षणान्यतरात्मकप्रशस्तवृत्तिमान् यादृशः शब्दः स तादृशार्थकप्रत्ययः प्रशंसायां मतुपो विधानात् शक्त्या निरूढलक्षणया च गुणगुणिनोः स्थितिप्रस्थानयोश्च बोधका अपि शुक्लस्थाप्रभृतयः प्रकृतिभ्यो न भिन्नाः तथा शक्त्या समुच्चयादिप्रतिपादका अपि चादयो न निपातेभ्यः सुबादयस्तु स्वपरतायामेव प्रकृतयो न त्वेकत्वाद्यर्थे। तृतीयादौ कर्म्मत्वादेः सत्यपि लक्षणा न निरूढा प्रायशः प्रयोगविरहात्। अतएव यत्रास्ति प्रयोगस्तत्र तृतीयादितोऽपि कर्म्मत्वादेरवगमः यथा पशुना रुद्रं यजेत इत्यादौ। अतएव चान्वर्थबलादेकवचनादेरेकत्वादिबोधकत्वप्राप्तौ द्व्येकयोर्द्विवचनैकवचने बहुषु बहुवचनमिति यत् पाणिनिः प्राह तदिदं द्वित्वैकत्वादावेव द्विवचनैकवचनादिनियमार्थमिति फणिभाष्यकृतः तेन द्वित्वादावपि नैकवचनादिः प्रमाणम्। तद्धिताख्यातकृतोऽप्येतेन व्याख्याताः तत्रापि शक्तिवन्निरूढलक्षणाया एव प्रत्ययत्वसम्पादकत्वात् नहि भक्षकोदाक्षिः पश्यतीत्यादौ भक्षणादेर्लक्षणया देशाद्यवगमः कृतादितः कस्यापि, स्वार्थिकप्रत्ययमात्रस्य च स्वरूपमर्थस्तेन जुगुप्सते देवतेत्यादौ सन् तलादौ नाव्याप्तिः भावविहितानामपि घञादीनामुक्तैव गतिः तत्रापि भावपदस्य धात्वर्थस्वरूपपरत्वात्। अन्यथा

पाकं पश्येत्यादौ धात्वर्थस्य पचनादेः कर्म्मत्वादावनन्वयापत्तेःस्वबर्थे धात्वर्थस्यान्वयस्या व्युत्पन्नत्वात् इत्थमेव च स्तोकः पाक इत्यादि-प्रयोगस्य परिशिष्टा द्युक्तस्य प्रामाण्यम् अन्यथा स्तोकादीनां धात्वर्थे विशेषणत्वे नियमतो द्वितीयापत्तेः अतएव सञ्चारोरति-मन्दिरावधि सखीकर्णावधि व्याहृतमित्यादिकं काव्यम् आगमो-निष्फलस्तत्र भुक्तिः स्तोकापि यत्र नो इत्यादिस्मृतिस्र सङ्गच्छत-इति नव्याः। स्वोत्तरप्रत्ययार्थसाकाङ्क्षस्यैव धातोरर्थे विशेषणताप-न्नस्य बोधने तदर्थकनाम्नोद्वितीयाद्यपेक्षा नतु धातुमात्रस्य तथा-च स्तोकः पाक इत्यादिरेव प्रमाणं नतु स्तोकं पाकइत्यादिः अष्ट-यग्रूपक्रियाया विशेषणं कर्म्मत्वाद्यनुशिष्टेरपि तत्रैव तात्पर्य्यात्। अतएव स्तोकं स्थीयते साधु गतं चकितं द्रष्टव्यमित्यादौ धात्व-र्थस्य तिङाद्यर्थकालादिसाकाङ्क्षत्वान्न तद्विशेषणस्य द्वितीयाद्यनुप-पत्तिरिति तु शाब्दिकसंप्रदायः। यत्तु वाक्यपदीये भर्त्तृहरि-णोक्तं यः स्वेतरस्य यस्यार्थे स्वार्थस्यान्वयबोधने। यदपेक्षस्तयोः पूर्व्वा प्रकृतिः प्रत्ययः परइति तद्वङ्जादावव्याप्तिप्रसङ्गादुपेक्षि-तम्। यदपि स्वेतरार्थानवच्छिन्नस्वार्थस्यान्वयबोधने। योऽ-समर्थः सैष शब्दः प्रत्ययोऽयं चतुर्व्विधइत्युमापत्युक्तं तदप्ययुक्तं सुप्तिङोः पदार्थान्तरानवच्छिन्नस्वार्थसंख्यादिप्रकारकबोधसमर्थ-त्वेन तयोस्तत्रादौ चाव्याप्तेः सैष इत्यत्र सस्य पादपूरणे पुनः सन्धिः।

लाघवादन्यथ निर्व्वक्ति।

इतरार्थानवच्छिन्ने स्वार्थे यो बोधनाक्षमः।
तिङर्थस्य निमाद्यन्यः स वा प्रत्यय उच्यते॥

यः शब्दः शब्दान्तरार्थाविशेषिते याद्दशस्वार्थे धर्म्मिणि तिङ-

र्थस्यान्वयबोधने स्वरूपायोग्यः स वा निभादिशब्देभ्योभिन्नस्ता-दृशार्थे प्रत्यय इत्यर्थः। चैत्रोऽस्तीत्यादावर्थान्तरानवच्छिन्ने स्वार्थे नाम्नां तिङर्थान्वयबोधकत्वम्। एवं यजेत स्तीयेतेत्यादौ यजादिधातूनाम्। पचतीत्यादौ तिङां पाचकोऽस्तीत्यादौ कृतां काश्यपिरित्यादौ च तद्धितानां प्रकृत्यर्थावच्छिन्न एव स्वार्थे कृत्यादौ तिङर्थस्य वर्त्तमानत्वादुर्बोधकत्वं नतु तदवच्छिन्नइति न तेष्वप्रसङ्गः। निभ निपातादिकस्तु शब्दान्तरार्थानवच्छिन्ने सदृशसमुच्चयादिस्वार्थे तिङर्थस्यान्वयं प्रति स्वरूपायोग्योऽपि निभादिरेवेति न तत्र प्रसङ्गः।

निपातं लक्षयति।

स्वार्थे शब्दान्तरार्थस्य तादात्म्येनान्वयाक्षमः।
सुबाद्यन्योनिपातोऽसौ विविधश्चादिभेदतः॥

यः शब्दः केवले यादृशस्वार्थे शब्दान्तरार्थस्य तादात्म्येनान्वय बोधं प्रत्यसमर्थः सुबादिप्रत्ययेभ्यः प्रत्येकं भिन्नः स तादृशार्थे निपातः चादयोनिपाताः स्वार्थे समुच्चयादौ नामाद्यर्थस्याभेदेनान्वयबोधं प्रत्ययोग्याः नहि स्मृतमनुभूतञ्चेत्यादितः कस्यापि स्मृतः समुच्चय इत्यादि रनुभवः किन्तु स्मृतानुभूतयोः समुच्चय इत्यादिरेव। स्तोकं पचतीत्यादौ धातुरपि स्वार्थे नामार्थस्य तादात्म्य बोधयंस्तत्समर्थएव प्रत्ययस्तु सुबादिरेव चःशब्द इत्यादौ नामार्थस्याभेदसाकाङ्क्षचकारादिः स्वपरतायान्न निपातः किन्तु नामैव पुरन्दरप्रभृतौ तु नाम्नि निपात व्यपदेशः सूत्रानिष्पाद्यत्वप्रयुक्तोभाक्तः कार्त्तिक्यादौ यन्न दानं तदत्यन्तविनिन्दितमित्यादौ न केवले नञर्थे यदर्थस्य तादात्म्येनान्वयः किन्तु दानाद्यवच्छिन्ने। स्वर्दिवा नक्तमाद्यव्ययमपि नामैव नतु निपातः शोभनं स्वरि-

त्यादौ तदर्थे नामार्थस्य तादात्म्येनान्वयात् । प्रादयस्तूपसर्गा न सार्थकाः सार्थकाश्चेत् निपाता अपि जातौ सत्ता नास्तीत्यत्र सत्तायां जातिवृत्तित्वस्य समवेतत्वनिरूपितस्वरूपसम्बन्धेनात्यन्ताभावो नञा प्रत्याय्यते न तु सत्त्वस्याभावः प्रथमान्तपदानुपस्थाप्यत्वेन नञर्थे तत्रास्तित्वादिक्रियान्वयस्यायोगात् जातौ जाती न स्त इत्यत्र जातिद्वयत्वावच्छिन्नाभावस्यैकत्वेन तत्र तिङर्थद्वित्वस्य पर्य्याप्तिबाधेनान्वयासम्भवाच्च । सत्ता समवायेन जातौ नास्तीत्यादौ तु समवेतत्वीयस्वरूपसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वे समवायशब्दस्य लक्षणा परेषामपि सत्ताभावस्य समवायवच्छिन्नत्वासम्भवेन समवायावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वे तल्लक्षणाया आवश्यकत्वात् प्रथमार्थे प्रतियोगित्वे समवायावच्छिन्नत्वस्य तत्रान्वय इति तु साहसं प्रथमायाःप्रतियोगितार्थकत्वस्य क्वचिदप्यकल्पनात् विशिष्टसत्ता गुणे नास्तीत्यादिकस्तु प्रयोगोयदि प्रमाणं तदाधेयत्वस्याव्याप्यवृत्तित्वेन द्रव्य वृत्तित्वावच्छेदेन तस्यां गुणवृत्तित्वाभावसत्त्वात् विशिष्टस्यातिरिक्त त्वादित्यपि कश्चित् । न क्रोधो न च मात्सर्य्यं न लोभो नाशुभा मतिः । भवन्ति कृतपुण्यानां भक्तानां पुरुषोत्तम इत्यादावनेक नञामानर्थक्यप्रसङ्गस्तु न तं विरिञ्चिर्न भवो न श्रीर्नापि धनाधिपः । दातुमर्हन्ति विभवं विष्णोराराधनेन यदित्यादाविव प्रकारान्तरवादिनामपि समानः समानसमाधानञ्च । पदात् परस्य युष्मदादेस्ते प्रभृत्यादेशविधौ च परशब्दः साकाङ्क्षनिपातस्याप्युपलक्षकस्तेन न ते धनं धर्म्मत्रमित्यादौ न तस्यानुपपत्तिःसादृश्याद्यर्थे निभादेर्निपातत्वव्युदासस्तु प्रागुक्तदिशावसेयः । स चायं निपातश्च तु नञ पुनरिवैवमास्मादि भेदाद्बहुविधः ।

ननु यदि प्रकृतिः प्रत्ययोनिपातो वा स्वार्थोपस्थितिद्वारान्वय

बोधं कुर्य्यात् प्रत्येकमात्रं निराकाङ्क्षशब्दसहकृतं वा किन्तु कुर्य्यात् मिलितामेव तेषान्तथात्वन्तु सर्व्वत्रासम्भवीत्यत आह।

वाक्यभावमवाप्तस्य सार्थकस्यावबोधतः।
सम्पद्यते शब्दबोधोन तन्मात्रस्य बोधतः॥

सार्थकस्य प्रकृत्यादेर्व्वाक्यतामापन्नस्यैव स्वार्थोपस्थितिद्वारान्वय बोधकत्वं नतु प्रत्येकस्य निराकाङ्क्षसहितस्य वा।

वाक्यं यदि शब्दसमूहस्तदा मिथोनिराकाङ्क्षास्यापि तस्यान्वयबोधकत्वापत्तिरतोवाक्यं लक्षयति।

मिथः साकाङ्क्षशब्दस्य व्यूहोवाक्यं चतुर्व्विधम्।
सुप्तिङन्तचयोनैवमतिव्याप्त्यादिदोषतः॥

यादृशशब्दानां यादृशार्थविषयिताकबोधं प्रत्यनुकूला परस्पराकाङ्क्षा तादृशशब्दस्तोमएव तथाविधार्थे वाक्यम्। तच्च चतुर्व्विधं वक्ष्यस्य विधावक्ष्यन्ते। वह्निना सेक इत्याद्यपि वाक्यमेव परन्तु बाधितार्थकत्वादयोग्यम्। शाब्दमतेराहार्य्यत्वोपगमे निर्व्वह्निर्व्वह्निमान् पचन्न पचतीत्यादिकमपि वाक्यमेव नोचेदपार्थकमेव यादृशबोधत्वावच्छेदेनाहार्य्यत्वं तादृशबुद्ध्यर्थे प्रयुक्तपदानामेव तथाविधार्थबोधं प्रत्यपार्थकत्वात्। यत्तु सुप्तिङन्तचयोवाक्यमित्यमरसिंहैरुक्तं तन्न युक्तं सुबन्तादेः प्रत्येकसमुदायविकल्पेनातिव्याप्त्यतिव्याप्त्योः प्रसङ्गात् नहि घटं पटमित्याकारः पचतिगच्छतीत्यानुपूर्व्वीकोवा शब्दसमूहो वाक्यं न वा घटं पचतीत्येतयोः प्रत्येकं न वाक्यं क्रियारहितन्न वाक्यमस्तीत्यादिकस्तु प्राचां प्रवादोनिर्युक्तिकत्वादश्रद्धेयः।

प्रकृतिं विभजते।

निरुक्ता प्रकृतिर्द्वेधा नामधातुप्रभेदतः ।
यत् प्रातिपदिकं प्रोक्तं तन्नाम्नो नातिरिच्यते ॥

निरुक्ता न तु सांख्यानामिव जगदुपादानभूता यच्च पाणिनिप्रभृतिभिः प्रातिपदिकं प्रकृतिरित्युक्तं तदपि नाम्नो नातिरिच्यते नातो विभागन्यूनता ।

तत्र प्रथमोद्दिष्टं नाम लक्षयति ।

येन स्वीययदर्थस्य मुख्यतः प्रतिपादने ।
स्वोत्तरप्रथमापेक्ष्या तन्नाम स्यात्तदर्थकम् ॥

यादृशशब्देन स्वोपस्थाप्ययदर्थमुख्य विशेष्यकान्वयबोधार्थं स्वोत्तरप्रथमाविभक्तिरपेक्ष्यते तादृशः शब्द एव तदर्थकं नाम । घटादयो हि शब्दाः प्रथमान्तत्वेन निश्चिता एव स्वार्थमुख्यविशेष्यकं बोधमुत्पादयन्ति नत्वन्यथा नहि घट इत्यादित इव घटादित्यादितोऽपि घटादिमुख्यविशेष्यकः सुबर्थसंख्यादेरवगमः । पीतपटेत्यादिकः समासोऽपि स्वोत्तरं प्रथमाप्रतिसन्धानदशायामेव पटादिमुख्यधर्म्मिताकस्य पीताद्यन्वयबोधस्य जनकः अतएव नापदं प्रयुञ्जीतेति वृद्धाः । पदं विभक्त्यन्तं पीतपटरूपमित्यादावपि नावान्तरवाक्यार्थबोधपूर्व्वको महावाक्यार्थबोधः पटादिनाम्नः प्रथमान्तत्वाभावेन तदर्थे पीताद्यन्वयधियः पूर्व्वमसम्भवात् विशिष्टवैशिष्ट्यावगाहितायाः प्रमाणान्तरेण पटधर्म्मिकपीतनिश्चयादपि तत्र सम्भवात् । नचान्योन्यपरस्परादि नामस्वव्याप्तिरेभ्यः प्रथमा नाभिधीयते इति वृद्धैः स्मरणादिति वाच्यं मल्लाभ्यामन्योन्यं हन्यत इत्यादौ मल्लयोः परस्परकर्त्तृकहननकर्म्मत्वान्वयानुरोधेन तेषामपि प्रथमान्तत्वादन्यथा सकर्म्मकस्य हन्तेर्भावाख्यातसाकाङ्क्षत्वानुपपत्तेरकर्म्मकस्यैव धातोस्तथात्वात् ।

निरूक्तं नाम विभजते।

रूढञ्च लक्षकञ्चैव योगरूढञ्च यौगिकम्।
तच्चतुर्द्धा परै रूढयौगिकं मन्यतेऽधिकम्॥

तन्नाम च त्रयमवधारणार्थं तेन किञ्चिन्नाम क्वचिदर्थे रूढमेव यथा गोमभृतौ गवादि । मेडौ दाभाभ्यां नुर्षटद्धेत्यादेरौणादिक प्रत्ययस्य शक्तिविरहेण यौगिकत्वविरहात् किञ्चिल्लचकमेव यथा तीरादौ गङ्गादि आद्यव्युत्पत्त्या पूरवत्तीरे शक्तिग्रहस्याविशिष्टत्वेऽप्याजानिकप्रयोगापत्त्या तदप्रामाण्यकल्पनात् शक्तेः पूर्व्वपूर्व्वप्रयोग नियतत्वात् किञ्चिद्योगरूढमेव यथा पङ्कजातपद्मादौ पङ्कजादि किञ्चित् यौगिकमेव यथा पाककर्त्रादौ पाचकादि। रूढयौगिकमप्यधिकं नाम यथा मण्डप महारजतादि तद्धि कदाचिदवृत्त्या योगार्थमेव कदाचिच्च समुदायशक्त्या रूढार्थमेवाभिधत्ते इत्यपरेषाम्मतम्। गौर्व्वाहीकइत्यादौ तु शक्यार्थसदृशत्वावच्छिन्नबोधकतया गौणं गवादिपदं गोसदृशादौ लक्षकमेव नतु ततोभिद्यते।

रूढं नाम लक्षयति विभजते च।

रूढं सङ्केतवन्नाम सैव संज्ञेति कीर्त्त्यते।
नैमित्तिकी पारिभाषिक्यौपाधिक्यपि तद्विदा॥

यन्नाम यादृशार्थे सङ्केतितमेव नतु यौगिकमपि तद्रूढं योगरूढन्तु पङ्कजादिकं न तथा रूढनामैव च संज्ञापदेनाभिलप्यते नतु रूढादिवत् संज्ञापि नाम्नोऽवान्तरभेदः येन विभागव्याघातः स्यात्। संज्ञायाश्च त्रयोभेदाः नैमित्तिकी पारिभाषिकी चौपाधिकी चेति पाचकपाठकादवस्तु न संज्ञाः सङ्केतशून्यत्वादिति वक्ष्यते।

ये तु रूढ़स्य नाम्नश्चतुर्व्विधत्वमाहुस्तन्मतमुपन्यस्यति।

जातिद्रव्यगुणस्पन्दैर्धर्मैः सङ्केतवत्तया।
जातिशब्दादिभेदेन चातुर्व्विध्यं परे जगुः॥

गोगवयादीनां गोत्वादिजात्या पश्वाढ्यादीनां लाङ्गूलधनादिद्रव्येण धन्य पिशुनादीनां पुण्यद्वेषादिगुणेन चलचपलादीनाञ्च शब्दानां कर्म्मणावच्छिन्नशक्तिमत्त्वाच्चातुर्व्विध्यमेव रूढानामिति। यदुक्तं दण्ड्याचार्य्यैः शब्दैरेव प्रतीयन्ते जातिद्रव्यगुणक्रियाः। चातुर्व्विध्यादमीषान्तु शब्द उक्तश्चतुर्व्विध इति तदेतज्जडमूकमूर्खादीनामन्यशून्यादीनाञ्च शब्दानामपरिग्रहापत्त्यापरित्यक्तमस्माभिः॥

नैमित्तिकसंज्ञां लक्षयति।

जात्यवच्छिन्नसङ्केतवती नैमित्तिकी मता।
जतिमात्रे हि सङ्केताद्व्यक्तेर्भानं सुदुष्करम्॥

यन्नाम जात्यवच्छिन्नसङ्केतवत् सा नैमित्तिकी संज्ञा यथा गोचैत्रादिः सा हि गोत्वचैत्रत्वादिजात्यवच्छिन्नमेव गवादिकमभिधत्ते न तु गोत्वादिजातिमात्रं गोपदं गोत्वे सङ्केतितमित्याकारकग्रहाद्गामानयेत्यादौ गोत्वादिना गवादेरन्वयानुपपत्तेः एकशक्तत्वग्रहस्यान्यानुभावकत्वेऽतिप्रसङ्गात्। ननु गामानयेत्यादौ गोत्वादिकर्म्मताकत्वेनैवानयनादेरन्वयधीर्गोत्वादिशक्तत्वेन पदज्ञानस्य गोत्वाद्यन्वयबुद्धिं प्रत्येव हेतुत्वात् सुबर्थकर्म्मत्वादौ स्वाश्रयवृत्तित्वसम्बन्धेनैव प्रकृत्यर्थस्य गोत्वादेः साकाङ्क्षत्वात् गवादिकर्म्मताकत्वेन बोधस्तूत्तरकालमाक्षेपात् कर्म्मत्वं गोवृत्तिगोत्वनिष्ठकर्म्मतात्वादानयनं गोवृत्तिकर्म्मताकं गोत्ववृत्तिकर्म्मताकत्वादित्याद्यनुमानसाम्राज्यात्। न च वस्तुगत्या यद्गोत्वशक्तत्वं तज्ज्ञानस्य हेतुत्वे गोपदं जातिशक्तमित्येवं ग्रहादपि शुद्धगोत्वस्यान्वयबोधापत्तिः गोत्वत्वावच्छिन्नशक्तत्वप्रकारकज्ञानत्वेन तथात्वे च लाघवाद्गोत्वा

वच्छिन्नशक्तताप्रकारकज्ञानत्वेनैव हेतुत्वं गोत्वत्वाद्यप्रवेशादितिवाच्यं गोपदं गोत्वशक्तमित्याकारज्ञानत्वेन हेतुतायां शुद्धस्यैव गोत्वस्य विषयितासम्बन्धेन शक्तांशे विशेषणत्वेन गोत्वत्वादिप्रवेशगौरवस्यायोगात्। नहि समवायान्यसम्बन्धेन जातेः प्रकारतायां धर्म्मावच्छिन्नत्वनियमोमानाभावात् अयं गौरित्यादिव्यवसायोत्तरमिमं गोत्वेन जानामीत्याकारे तस्य ज्ञाततालिङ्गकानुमानेऽनुव्यवसाये वा व्यभिचाराच्च प्रागनुपस्थित्या गोत्वत्वादेस्तत्रोपनयायोगात्। एतेन जातेर्निरवच्छिन्नप्रकारत्वस्य समवाय संसर्गावच्छिन्नत्वनियमात् केवलस्य गोत्वादेः शक्तांशे विषयतया स्ववृत्तिकर्म्मत्वांशे च परम्परया प्रकारत्वायोग इत्यपि प्रत्युक्तम् उक्त स्थल एव व्यभिचारात्। नचैवं कालोगौः पदं गौरित्यादिप्रत्ययोऽपि प्रमा स्यात् कालिकादिसम्बन्धेन गोत्वादिमति तत्प्रकारकत्वादिति वाच्यं कालिकादिसम्बन्धेन गोत्वादेः प्रामाण्यस्य गोत्वत्वाद्यवच्छिन्नप्रकारतागर्भत्वेन तादृशमतेः प्रमात्वायोगात् अन्यथा घटत्वादिजातेः संस्थानसमवेतत्वमते संयोगोघट इत्यादिप्रतीतेः समवायेन प्रमात्वस्य दुर्वारतापत्तेः शाब्दस्येव प्रत्यक्षस्यापि कालोगौरित्यादिबोधस्य नियमतोगवाद्यभेदावगाहित्वेनैवाप्रामात्वसम्भवाच्चेति भट्टमतानुवर्त्तिनः। तन्मन्दं विनाप्याक्षेपं गामानयेत्यादितोगवादि कर्म्मताकत्वेनानयनादेरन्वयबोधस्यानुभविकत्वात् गौर्गच्छतीत्यादौ शुद्धगोत्वे गतिमत्त्वाद्यन्वयस्यानुभवेनास्पर्शनात् गोत्वत्वाद्यनुपस्थित्या च गोत्वं गच्छतीत्याद्यनुभवस्यासम्भवात् स्वाश्रयवृत्तित्व सम्बन्धेन गतिमत्त्वादिहेतुना गवादौ साक्षात्सम्बन्धेन गतिमत्त्वाद्याक्षेपस्य व्यभिचारादिदोषेण दुःशकत्वाच्च। एतेन कर्म्मत्वादौ गोत्वादेः स्वाश्रयवृत्तित्वसम्बन्धेनान्वयबोधोत्तरं कर्म्म

त्वस्य गोत्ववृत्तित्वं गोवृत्तित्वं विनानुपपन्नमित्यनुपपत्तिधीसह-कृतेन गामित्यादिवाक्येनैव कर्म्मत्वं गवीयमित्यौपादानिकोगवा-दिव्यक्तेर्बोधइति श्रीकरमतमप्यनादेयं मिथोविरुद्धाभ्यां शाब्दत्वा-र्थापत्तित्वाभ्यामवच्छिन्नबोधस्यालीकत्वेन शब्दानुपपत्तिभ्यां सम्भूय तथाविधौपादानिकबोधस्य जननायोगाच्च। यत्तु गौर्ज्ञायते गौर्न-श्यति सर्व्वत्र गोत्वादिजातिशक्तेनैव गवादिपदेन लक्षणया गोत्वादिविशिष्टा व्यक्तिर्बोध्यते व्यक्तीनां बहुत्वेनान्यलभ्यत्वेन च तत्र शक्तेरकल्पनात् तात्पर्य्यानुपपत्तेरपि लक्षणाया वीजत्वात् यदाहुर्मण्डनाचार्य्याः जातेरस्तित्वनास्तित्वे न हि कश्चिद्विव-क्षति। नित्यत्वाल्लक्षणीयायाव्यक्तेस्ते हि विशेषणे इति तदपि तुच्छं व्यक्तिविनाकृतायां गोत्वादिजातौ गवादिपदस्य मुख्य प्रयोगाभावेन तन्मात्रस्याशक्यत्वे तद्वति गवादौ लक्षणाया वक्तु-मशक्यत्वात् शक्यसम्बन्धस्यैव लक्षणात्वात्। नच गोरन्यो महिष इत्यादौ पञ्चम्यर्थेऽवधित्वे प्रतियोगित्वे वा स्वावच्छेद्यत्वसम्बन्धेन शुद्धस्य गोत्वादेरन्वयात्तथाविधस्थल एव जातौ मुख्यप्रयोगः तत्र पञ्चम्याः स्वार्थेऽवधित्वादौ स्वनिष्ठगोत्वावच्छेद्यत्वसंसर्गेण प्रकृत्यर्थस्य गवादेरन्वयबोधकत्वात् अन्यथा गोगोत्वयोर्भक्ति शक्तिभ्यां गोपदेन बोधने वृत्तिद्वययौगपद्यापत्तेः वस्तुतः शुद्धस्य गोत्वादेः शाब्दधी प्रकारतायाः समवायावच्छिन्नत्वनियमात्त-स्यावधित्वादौ स्वावच्छेद्यत्वादिसम्बन्धेनान्वयोदुर्घटएव द्रव्यं घट इत्यादिप्रतीतेः समवायेन प्रमात्वानुरोधाद्घटत्वजातेर्नानात्वोप-गमादिति॥

प्राभाकरास्तु गोत्वशब्दत्वेन ज्ञातं पदं स्वरूपेण गोशाब्द-त्वावच्छिन्नं प्रत्येव हेतुरतोगोत्वशक्तिग्रहान्न गोत्वेन गवयादेः नवा द्रव्यत्वादिना गोरन्वयधियोऽतिप्रसङ्गः। नचैवं जातेरिव

व्यक्तेरपि शक्यत्वमावश्यकं नहि गवादिपदस्य शक्यत्वं जन्यत्वमपि तु जन्यशाब्दधीविषयत्वं तच्च गोत्वस्यैव गोरप्यविशिष्टमिति वाच्यं गवादिपद धर्म्मिकस्वशक्तताज्ञानत्वावच्छिन्नशाब्दधीजनकतावच्छेदकत्वेन गोत्वादेरेव गवादिपदशक्यत्वात् गोत्वशक्ततापेक्षया गोशक्तत्वस्य गुरुतया तज्ज्ञानत्वस्य गोशाब्दं प्रति जनकतानवच्छेदकत्वात्। अतएवान्वयबुद्धेरालस्यालत्वाद्यवगाहित्वेऽपि न तेषां पदशक्यत्वम् अस्तु वा गोत्वादि शक्तत्वेन ज्ञातं पदं गोत्वादिशाब्दत्वावच्छिन्नं प्रत्येव हेतुर्व्विशेष्यतया तादृशशाब्दं प्रति समवायेन गोत्वस्य नियामकत्वकल्पनाच्च नाति प्रसङ्गः गोत्वादिना गवादेरिव गवादेर्गोत्वादिनान्वयबोधत्वावच्छिन्नं प्रत्यपि विनिगमकाभावेन गोत्वादिशक्तिज्ञानत्वेन हेतुत्वमपेक्ष्य गोत्वशाब्दत्वावच्छिन्नं प्रत्येव गोत्वस्य तच्छक्तत्वज्ञानस्य च द्वयोः कारणतायामेव लाघवात् वस्तुतोगोत्वशाब्दं प्रति गोत्वशक्तिज्ञानमेव हेतुर्नतु गोत्वमपि जातिव्यक्त्योस्तुल्यवित्तिवेद्यत्वनियमादेव गोव्यक्तीनान्तद्विषयत्वसिद्धेः प्रमाणविरहादेव गोत्वादिना गवयादिविषयत्वस्य तत्रासिद्धेश्च। यद्यपि जातेर्व्विषयत्वं तत्समवायिव्यक्तिविषयता निरूपितमिति न व्याप्तिर्गोत्वाद्यालोचने कालोगोत्ववानित्यादिबोधे च व्यभिचारात् नापि जातेर्निरवच्छिन्नप्रकारतायास्तथात्वनियमः गौरयमित्यादिज्ञानस्य प्रत्यक्षे गोत्वेनेमं जानामीत्याकारे तथात्वात्तथाप्यन्वयबोधस्य निरवच्छिन्नगोत्वादि प्रकारत्वं गवादिविशेष्यता निरूपितमेवेति व्याप्तिस्तादृशविशेष्यताकत्वं विना शुद्धस्य गोत्वादेरन्वयबोधेनास्पर्शनात् गुणानां गोत्वेन गवयादिबोधस्यालीकत्वात्। अतएव गवाद्यंशे गोत्वादि प्रकारकोबोधः समवायेनेव सम्बन्धान्तरेणापि तत्प्रकारकः स्याद्गोत्वशक्तज्ञानस्य तदीयसम्बन्धभानं प्रत्युदासीनत्वादित्यपि प्रत्युक्तं

शाब्दमतेः शुद्धगोत्वप्रकारतायां गोविशेष्यताकत्वस्येव समवाया-वच्छिन्नत्वस्यापि व्याप्तिबलेन सिद्धावपि सम्बन्धान्तरावच्छिन्न-त्वस्य प्रमाणविरहेणासिद्धेः। एवञ्च गोत्वादिशक्ति ज्ञानत्वेन जनकतायां विषयतयावच्छेदकत्वाद्गोत्वादिरेव गवादिपद-स्यार्थः गवादौ तद्व्यवहारस्तु तादृशावच्छेदकधर्म्मवत्त्वप्रयुक्तो गौणः। नचैवं गम्यादिधातोरपि गत्यादौ शक्तिर्न्नस्याद्गतित्वादि-शक्तिज्ञानादेव तादृूप्येण गत्यादेर्गम्यादिधातुतोबोधसम्भवादिति-वाच्यं गुरुणां गतित्वादेः संस्थानाव्यङ्ग्यत्वेन जातित्वासम्भवात् उत्तरसंयोगाद्यवच्छिन्नक्रियात्वाद्युपाधिरूपे च तत्र स्वरूपतः शक्तिग्रहायोगात् सखण्डस्य निरवच्छिन्नप्रकारत्वाभावात् निरु-क्तक्रियात्वत्वावच्छिन्नशक्तताज्ञानत्वेन हेतुतामपेक्ष्य लघुतया तादृशक्रियात्वावच्छिन्नशक्तिमत्त्वज्ञानत्वेनैव तथात्वौचित्यात् गुरुत्वादिप्रयोज्यस्य पतनत्वादेरखण्डत्वे पत्यादिधातूनान्तत्र शक्तत्वेपि चत्यभावाच्च। पश्वादिपदानामपि लोमवल्लाङ्गूलादिपर्य्य-वसिते पशुत्वादिमात्रे न शक्तिस्तत्र वृत्तिग्रहोत्तरं तन्मात्रस्यैवानु-भवेन तदाश्रयस्यालाभात् लोमादीनां स्वाश्रय तुल्यवित्तिवेद्य-त्वस्य लोमवल्लाङ्गूलवान् देश इत्याद्यनुभवे व्यभिचारादितिप्राञ्चः तत्र ब्रूमः शाब्दमतेर्गवादिव्यक्त्यवगाहित्वमवश्यङ्कारण प्रयोज्यं जन्यधीविषयतायास्तत्प्रयोज्यत्वनियमादन्यथा पक्षधर्म्मिक साध्यावगाहितादेरपि परामर्शादिप्रयोज्यता न स्यादनुमित्यादि सामान्यं प्रत्येव ज्ञानत्वादिना हेतुत्वस्य लाघवेनौचित्यात् पक्ष-तादि सहकृतपरामर्शाद्युत्तरज्ञानस्य तत्प्रकाशस्यैव वा पक्षे साध्यावगाहित्वनियमादेवानुमित्यादेः प्रतिनियतपक्षाद्यवगा-हित्वसिद्धेः। किञ्च गोत्वशक्तत्वं न गोत्वसमर्थत्वं यस्य धीरन्वयधी हेतुरप्रसिद्धत्वात् नापि तद्गोचरमभिधानामकं पदार्थान्तरं तत

मानाभावात् न वा गोत्वानुभवजनकत्वं पटादिपदस्यापि गोत्व-शक्तत्वापत्तेस्तस्यापि गवादिपदाकाङ्क्षादिसाचिव्येन गोत्वानुभव-जनकत्वात् नच गोत्वानुभवसामान्यं प्रति हेतुत्वन्तथा गवादि-पदेऽप्यसत्त्वात् नापि गोत्वानुभवजनकत्व प्रकारकनित्यसङ्केतवत्त्वं ताद्दशसङ्केतवत्त्वमात्रं वा गोत्वशक्तत्वमिति सांप्रतं गोपदं गोत्वे-गवानुभवस्य जनकतया नसङ्केतितमित्यादिग्रहेऽपि तस्य ग्रहाद्गो-त्वेन गोरन्वयधीप्रसङ्गात् किन्तु गोत्वेन गवानुभवस्य जनकतया सङ्केतितत्वं तथा तथाच पदधर्म्मिक तज्ज्ञानत्वेन गोत्वप्रकार-शाब्दं प्रति हेतुतायां गोत्वस्येव तद्विशिष्टस्य गोरपि विषयविध-यावच्छेदकत्वादवश्यं गोत्वादिविशिष्टो गवादिर्गवादिपदस्यार्थः।

स्यादेतत् निरुक्तस्यैव सङ्केतस्य कुतः प्रथमतोग्रहः नोपमा-नान्न कोषान्न विवरणान्न प्रसिद्धार्थशब्दसामानाधिकरण्यान्नापि वाक्यशेषादमीषां शक्तिग्रहमूलकत्वेन पूर्व्वं पृथुकस्य कस्यापि तद-सत्त्वादत आह ।

सङ्केतस्य ग्रहः पूर्व्वं वृद्धस्य व्यवहारतः ।
पश्चादेवोपमानाद्यैः शक्तिधीपूर्व्वकैरसौ ॥ ८॥

प्रथमं पदेषु सङ्केतग्रहोवृद्धस्य व्युत्पन्नस्य शब्दाधीनव्यवहा-रादेव बालानां तथाहि गामानयेति केनचिन्निपुणेन नियुक्तः कश्चन व्युत्पन्नस्तद्वाक्यतोऽर्थं प्रतीत्य गवानयनं करोति तच्चोपल-भमानोबाल इदं गवानयनं स्वगोचरप्रवृत्तिजन्यं चेष्टात्वान्मदीय-स्तनपानादिवदित्यनुमाय सा गवानयनप्रवृत्तिः स्वविषयधर्म्मि-कार्य्यताज्ञानजन्या प्रवृत्तित्वान्निजप्रवृत्तिवदिति प्रवृत्तेर्गवानय-धर्म्मिककार्य्यताज्ञानजन्यत्वं प्रसाध्य गवानयनगोचरतज्ज्ञानमसा-धारणहेतुकं कार्य्यत्वाद्घटवदित्येव मनुमिन्वानः समुपस्थितत्वा-ल्लाघवाच्च श्रुतं वृद्धवाक्यमेव तदसाधारणकारणत्वेनावधारयति

तदनन्तरञ्च गवादिपदानां प्रत्येकमावापोद्वापेन गवादिबुद्धौ जनकत्वमवगत्यानतिप्रसक्तये गवादिसङ्केतस्य तदनुकूलत्वं कल्पयति। पश्चात्तु क्वचिदुपमानाच्छक्तिग्रहो यथा गवादिपदशक्तिधीसाचिव्येन गोसादृश्यातिदेशवाक्याद्गवयपदवाच्यत्वबोधोत्तरं गवयत्वजात्यवच्छिन्ने गोसादृश्यग्रहाद्गवयोगवयपदवाच्यइत्याकारः। क्वचिच्च व्याकरणात् यथा कर्म्मणि द्वितीया कर्त्तरि परस्मैपदमित्याद्यनुशासनात् कर्म्मत्वादौ द्वितीयादेः। क्वचित् कोषादपि यथा गुणे शुक्लादयः पुंसि गुणिलिङ्गास्तु तद्वति। शीतं गुणे तद्वदर्थाः सुषीमः शिशिरो जड़ः। चूर्णे क्षोदः समुत्पिञ्जपिञ्जलौ भृशमाकुले इत्यादि कोषेभ्यः श्वैत्यादौ शुक्लादिशब्दस्य। क्वचिद्विवरणादपि यथा पचति पाकं करोतीति तुल्यार्थकवाक्यात् कृत्यादौ तिङादेः। क्वचित् प्रसिद्धार्थशब्दसामानाधिकरण्यादपि यथा नीरूपस्पर्शवान् वायुर्निस्पर्शमूर्त्तिमन्मन इत्यादौ रूपशून्यस्पर्शवदादिषु वाय्वादिपदस्य वायुत्वादिजातेरतीन्द्रियत्वेन स्वरूपतस्तदवच्छिन्नस्यानुपस्थित्या तत्र शक्ति ग्रहायोगात् यथा वा सत्कृत्यालङ्कृतां कन्यां ददानः कुकुदः स्मृत इत्यादावुक्तरीत्या कन्यादात्रादिषु कुकुदादिपदस्य। सहकारतरौ मधुरं रौति पिक इत्यादिकन्तु न युक्तमुक्तक्रमेण शक्तिग्रहस्योदाहरणं तिङर्थे धर्म्मिण्यभेदेन नामार्थान्वयस्याव्युत्पन्नत्वात् प्रत्यक्षसिद्ध कोकिलत्वजात्यवच्छिन्न एव लाघवेन पिकशब्दस्य शक्त्यवच्छेदाच्च। क्वचिद्वाक्यशेषादपि यथा यवपदस्य कङ्गुप्रभृतौ म्लेच्छानां दीर्घशूके च शिष्टानां व्यवहारादेकमात्रशक्तेः परिच्छेत्तुमशक्यत्वात् नानार्थत्वस्य चान्याय्यत्वात् यवमयश्चरुर्भवतीतिश्रुतौ यवपदस्यार्थसन्देहे वसन्ते सर्व्वशस्यानां जायते पत्रशातनम्। मोदमानाश्च तिष्ठन्ति यवाः कणिशशालिनइतिविध्यर्थाकाङ्क्षया प्रवर्त्तमाना-

द्वाक्यशेषाद्दीर्घशूकएव यवपदस्य शक्तिग्रहः। यथावा स्वाराज्य-कामोऽग्निष्टोमेन यजेतेत्यादिविधिशेषीभूतेभ्यः यन्न दुःखेन सम्भिन्नं न च ग्रस्तमनन्तरम्। अभिलाषोपनीतं च तत्सुखं स्वःपदास्पदमित्यादिवाक्येभ्यः स्वरादि पदस्य।

ननु व्यवहारादनुमितेर्गवाद्यानयनधर्म्मिककार्य्यतान्वयज्ञाने पदानां प्रथमतः कारणत्वं साकाङ्क्षपदत्वावच्छेदेनैव गृहीत-मुपस्थितत्वादतस्तदुपपत्तये शाब्दसामान्यं प्रत्यवश्यं कार्य्यतावाचि-पदस्य तत्साकाङ्क्षपदस्य वा हेतुत्वमुपेतव्यं तथाच कथं केवल कोषादितः शक्तिग्रहस्तस्य विध्यनाकाङ्क्षत्वेनार्थवादतया शाब्द-बोधनिर्व्वाहकत्वादिति प्राभाकराशङ्कां निरस्यति।

कार्य्यत्वस्यान्वयज्ञाने प्राग्गृहीतापि हेतुता।
पदानामर्थवादेभ्यः पश्चाद्बोधादुपेक्ष्यते॥१०

साकाङ्क्षपदत्वावच्छेदेन कार्य्यताधीजनकत्वं पूर्व्वगृहीतम-प्युत्तरकालमर्थवादेभ्यः शाब्दबोधानुरोधादुपेक्ष्यते पूर्व्वगृहीत स्यापरिहार्य्यत्वानियमात् प्रतिबिम्बिते वस्तुनि व्यभिचारात् नवोपस्थित धर्म्मावच्छेदेनैव जनकत्वस्य ग्रहनियमः घटजनकं दैयद्रव्यमित्यादौ तत्सामानाधिकरण्येनापि ग्रहात् अन्ययान्य-थाख्यात्यापत्तेस्तत्रैव दुर्व्वारतापत्तेः। नच कार्य्यतासाकाङ्क्षपदा-न्तर्भावेणैव शब्दानामन्वयानुभवहेतुत्वस्य क्लृप्तत्वादर्थवादस्थले न शाब्दधीः परन्त्वसंसर्गाग्रहमात्रमाकाङ्क्षान्तरकल्पने गौरवा-दितिवाच्यं कार्य्यतानिराकाङ्क्ष पदान्तर्भावेणैव शाब्दधीहेतुत्वस्य कल्पनया विधिस्थले न शाब्दधीरित्यस्यापि सुवचत्वात् उभय-त्राप्यन्वयमतेरानुभविकत्वेनैकशेषस्य दुष्करत्वादिति दिक्।

पारिभाषिकीमौपाधिकीञ्च संज्ञां क्रमेण लक्षयति।

उभयावृत्तिधर्मेण संज्ञा स्यात् परिभाषिकी।

E-795

औपाधिकी त्वनुगतोपाधिना या प्रवर्त्तते ॥ २०

उभयावृत्तिधर्म्मावच्छिन्नसङ्केतवती संज्ञा पारिभाषिकी यथाकाश डित्यादिः साहि द्वितयावृत्तिनैव शब्दादिना रूपेण तदाश्रयमभिधत्ते नचाकाशादिपदस्य गगनादौ निरवच्छिन्नैव शक्तिः पटादिपदस्यापि पटादौ तादृशशक्त्यापत्तेः पटे शक्तमपि पटपदं न पटत्वावच्छिन्नशक्तिमदित्यादिप्रश्नोत्तरं ततः पटत्व-विशिष्टस्यानुभवादवश्यं तच्छक्तिरवच्छिन्नेति चेत् शब्दवति शक्त-मप्याकाशपदं न शब्दवत्त्वावच्छिन्नशक्तिमदित्येवं प्रकृतदशायामा-काशादिपदान्न शब्दवत्त्वेन गगनस्य प्रतीतिरतस्तस्यापि शब्दव-त्त्वावच्छिन्नैव तत्र शक्तिरिति विभाव्यताम्। एतेन पटत्वाद्युप-लक्षिते धर्म्मिण्येव शक्तिग्रहस्य ताद्रूप्येण पटाद्यनुभवं प्रति हेतु-त्वान्मास्तु पटादिपदस्यापि पटत्वाद्यवच्छिन्ने शक्तिः परन्तु पट-त्वाद्युपलक्षितव्यक्तिष्वेवेति शिरोमणेरुक्तमपि प्रत्युक्तं शब्दोपल-क्षिते धर्म्मिणि शक्तिग्रहादेवाकाशादिपदात्तदंशे निर्व्विकल्प-कात्मकस्मरणमन्वयानुभवश्चोत्पद्यत इति तु नानुभविकं नवा यौक्तिकम्। या चानुगतोपाध्यवच्छिन्नसङ्केतवती संज्ञा सा त्वौपाधिकी यथा भूतद्रूतादिः सा हि सचेतनावृत्तिविशेषगुण-वत्त्ववार्त्ताहारकत्वाद्यनुगतोपाधिपुरस्कारेणैव प्रवर्त्तते शब्दा-दिषु सखण्डत्वेनोपाधिरपि नानुगतो द्वितयावृत्तित्वादतः पारि-भाषिके गगनादिपदे नातिप्रसङ्गः। घटत्वादेः संस्थानवृत्ति-त्वमते यदि घटादिपदं विलक्षण संस्थानवत्त्वेन शक्तं तदौपाधि-कमेव यदि च परम्परया वैलक्षण्यवत्त्वेन तदा नैमित्तिकमेव वस्तुतः सामान्यस्य शाब्दबुद्धौ स्वरूपतः प्रकारत्वं समवायेनैवे-त्यभिहितं प्रागिति।

ये तु जात्यवच्छिन्नसङ्केतवतामपि चैत्रादिपदानां पारिभाषिकत्वमाहुस्तेषां मते त्रैविध्यमन्यथा निर्व्वक्ति।

यद्वाधुनिकसङ्केतशालित्वात् पारिभाषिकम्।
जात्या नैमित्तिकं शक्तमौपाधिकमुपाधिना॥

यत्रार्थे यन्नामाधुनिकसङ्केतवत्तदेव तत्र पारिभाषिकं यथा पित्रादिभिः पुत्रादौ सङ्केतितं चैत्रादि यथावा शास्त्रकृद्भिः सिद्धभावादौ पचतादि। जात्यवच्छिन्नशक्तिमन्नाम नैमित्तिकं यथा गोगवयादि। यदुपाध्यवच्छिन्नशक्तिमन्नाम तदौपाधिकं यथाकाशशब्दादि। आधुनिकस्तु सङ्केतोन शक्तिर्नित्यस्यैव तस्य तथात्वात्। तदुक्तं भर्त्तृहरिणा। आजानिकश्चाधुनिकः सङ्केतोद्विविधोमतः। नित्य आजानिकस्तत्र या शक्तिरिति गीयते। कादाचित्कस्त्वाधुनिकः शास्त्रकारादिभिः कृतइति। नच पित्रादिना सङ्केतिते चैत्रादि पदे नित्यसङ्केतवत्त्वे मानमस्ति द्वादशेऽहनि पिता नाम कुर्य्यादिति श्रुतेः पितृकर्त्तव्यसङ्केतविधायकमात्रत्वात् चैत्रादिपदस्य शक्तिमत्त्वे पूर्व्वपूर्व्वप्रयुक्तत्वापाताच्च तस्य तन्नियतत्वादित्युक्तत्वात् चैत्रादिपदानामिव पारसीकादिशब्दानां सङ्केतवत्त्वाविशेषेऽपि न तेषां धर्म्मकर्म्मण्युपयोगः साधुर्भाषितव्यं नापभ्रंशितवै न म्लेच्छितवै इति श्रुत्या तत्र तन्निषेधात् म्लेच्छितवै म्लेच्छमात्रसङ्केतितैः। खरादिशब्दास्तु रासभादौ म्लेच्छैरार्य्यैरपि सङ्केतिताः। ननु गवादिपदं गोत्वादिना संस्थानविशेषेणापि विशिष्टएव गवादौ शक्तमिति तत्रापि तदौपाधिकं स्यात् न स्यात्तुल्यवाविशेषेऽपि गोत्वाद्यपेक्षया गुरुत्वेन संस्थानस्य गवादिपदशक्यतानवच्छेदकत्वात्। नच संस्थानमशक्यमेव गवादिपदस्येति देशनीयं गवादिपदाद्गोत्वादिजात्या

इव सास्नादि लक्षणविलक्षणाकृत्यापि नियमतोगवादेरनुभवेन तस्यापि तच्छक्यत्वात् तथाच न्यायसूत्रं जात्याकृतिव्यक्तयस्तु पदार्थइति पदार्थो गवादि पदस्यार्थः त्रिष्वेकश शक्तौभार्थमेकवचनम् अन्यथा विभिन्नशक्तौ विशकलितानामेव तासामनुभवस्य गौर्नित्या गुणोवेत्यादौ लक्षणाद्यभावस्य च प्रसङ्गादिति साम्प्रदायिकाः। नव्यास्तु जातिव्यक्त्योरेवैक शक्तिप्रापरार्थं सौत्रमेकवचनम् आकृतिरूपन्तु संस्थानं पृथगेव शक्यं शक्यञ्चैकपदोपस्थाप्ययोरप्याकृतिव्यक्तयोर्भेदान्वयबोधनं गवादिशब्देन व्युत्पत्तिवैचित्रात् अतएव संस्थानानुपस्थितौ केवलगोत्वप्रकारेण व्यक्तेरवगमः शक्त्यैव सम्पद्यते। यद्येवं संस्थानव्यक्त्योरेवैकशक्तिगोत्वादिजातावेव शक्त्यन्तरं तद्वैशिष्ट्यन्तु पदार्थविधया युष्माकमिवास्माकं वाक्यार्थ विधया भासते इत्येव किं नस्यात् न स्यात् समवायेन गोत्वादि मदपेक्षया परम्परया संस्थानवतः परमगुरुत्वेनाशक्यत्वात् शक्यतायाः किञ्चिद्धर्म्मावच्छिन्नत्वनियमात् शुद्धगोत्वादौ तदयोगाच्चेत्याहुः। मिथोवैशिष्ट्यविधुराभ्यां चन्द्रत्वसूर्य्यत्वाभ्यामवच्छिन्नैकशक्तिमतः पुष्पवन्तपदस्येव गोत्वसंस्थानप्रभेदाभ्यामवच्छिन्नैकशक्तिमतोगवादिपदस्यापि जात्यवच्छिन्नशक्तिमत्तया नैमित्तिकसंज्ञात्वेऽपि नौपाधिकसंज्ञात्वं सखण्डोपाधिमात्रावच्छिन्नशक्तिमतएव तन्मतयात्वादिति वस्तुगतिः। सौत्रमाकृतिपदं न संस्थानपरं परन्तु करणव्युत्पत्त्याकार निरूपकार्थकं जातिव्यक्त्योः संसर्गपरमेव अन्यथा समवायादेरपि सम्बन्धविधया गवादिपदशक्यत्वेन तदनुक्त्या सुनेर्न्यूनतापत्तेः। काचित्कास्तु जातिसंस्थानाभ्यां गवादेरवगमोगवादिपदस्य जात्याकृतिविशिष्टे शक्तिमात्रेण लक्षणया वा सम्पाद्य इति पुनर्व्यारचरन्ते अस्मद्गुरुचरणाः।

लक्षकं नाम लक्षयति ।

यादृशार्थस्य सम्बन्धवति शक्तन्तु यद्भवेत् ।
तत्र तल्लक्षकं नाम तच्छक्तिविधुरं यदि ॥

यादृशार्थसम्बन्धवति यन्नाम सङ्केतितं तदेव तादृशार्थे लक्षकं यदि तादृशार्थे शक्तिशून्यं भवेत् सैन्धवादयश्च शब्दास्तुरगादिसम्बन्धिनि लवणादाविव तुरगादावपि शक्ता एव गङ्गादयस्तु तीरादावसङ्केतिताः तत्सम्बन्धिनीरादिशक्तत्वेन गृहीता एव तीराद्यन्वयं बोधयन्तीति तत्र लक्षका एव शक्तत्वे पूर्व्वपूर्व्वप्रयुक्तत्वापत्तेः तस्य तद्ग्राह्यत्वात् कथञ्चिन्नीरादिसम्बन्धित्वेन गृहीतादपि गङ्गादिपदान्नीरादेरन्वयाबोधेन तीराद्यशक्तत्वे सति तत्सम्बन्धिताभावन्तु न लक्षणा गङ्गागङ्गायां घोष इत्यादावपि गङ्गागङ्गेतिभागस्य निरूढलक्षणायाः सत्त्वेन वैयर्थ्याभावप्रसङ्गाच्च । एतेन तीराद्यशक्तत्वे सति तीरादिपरत्वं तीरादिसम्बन्धानुभावकत्वं वा तल्लक्षकत्वमित्यपि प्रत्युक्तम् अपभ्रंशस्यापि लक्षकत्वापाताच्च नचेष्टापत्तिः शक्तिलक्षणान्यतरवृत्तिमत्त्वे तस्य साधुतापत्तेः पदसाधुतायां वृत्तिमत्त्वस्यैव तन्त्रत्वात् । किञ्चानुभावकत्वं यद्यनुभवस्योपधायकत्वं तदा घोषादिपदसाकाङ्क्षस्य गङ्गादिपदस्य तीरलक्षकता न स्यात् तेन तीरसम्बन्धिनो नीरस्यानुभवानर्ज्जनात् स्वरूपयोग्यत्वन्तु गङ्गायामिति वाक्यस्य दुर्व्वारं तस्याप्याधेयताधर्म्मिकनीरानुभवं प्रति नीरार्थकताधीरस्य सहकारित्वेन तथात्वात् नीराधेयत्वस्य च तीरसम्बन्धित्वानौपाध्यात् । ननु वाक्यमपि लक्षकं भवत्येव कथमन्यथा चित्रगुसमुदायस्य लक्षणया चित्रगोस्वामिनो बोधः कथं वा गम्भीरायां नद्यां घोष इत्यादौ गम्भीरनदीतीरस्य नहि

तत्र नदीपदं तीरलक्षकं गभीरायामित्यस्यानन्वयापत्तेः नहि तीरं गभीरं नापि गभीरापदं तथा नद्यामित्यस्यायोग्यतापत्तेः नहि तीरं नदी तस्माद्वाक्यमेव तत्र गभीरनदीतीरलक्षकमिति मीमांसकाः तन्न गभीरायां नद्यामिति विभक्त्यन्तभागस्य तादृक्तीरलक्षकत्वे घोषादावधेयत्वेन तदन्वयानुपपत्तेः समासादन्यत्र नामार्थयोर्भेदान्वयस्याव्युत्पन्नत्वात्। एतेन तादृशतीरवृत्तितायामेव तद्भागस्य लक्षणयापि न निस्तारः तादृशतीरवृत्तेश्च लक्ष्यत्वे घोषादावभेदेन तदन्वयायोगः समासभिन्नस्थले नामार्थयोरभेदान्वये नाम्नोः समानविभक्तिकत्वस्य तन्त्रत्वात्। न च गभीरायां नदीति भागस्यैव तादृक्तीरलक्षकत्वं तदर्थे विभक्त्यर्थस्यानन्वयापत्तेर्नहि स भागः प्रकृतिर्येन तदर्थे विभक्त्यर्थस्यान्वयः स्यात् गभीरायां नदीं व्रजेत्यादितोऽपि गभीरनदीतीरकर्म्मकत्वादिबोधापत्तेस्तद्भागस्य वाक्यादन्यत्वाच्च तस्माद्गभीरापदं नदीपदं वा तत्र गभीरनदीतीरलक्षकं पदान्तरन्तु तत्र तात्पर्य्यग्राहकमिति सिद्धान्तविदः। घट पटाद्यनुकारणस्य झंफड़ादिशब्दस्य च स्वानुभावकत्वमपभ्रंशानामिव शक्तिभ्रमादेव (गौर्व्वाहीकइत्यादौ तु शक्यार्थसदृशत्वावच्छिन्नबोधकतया गौणं गवादिपदं गोसदृशादौ लक्षकमेव न ततोभिद्यते)।

स्यादेतत् मुखं विकसितस्मितमित्यत्र विकसितपदेन विस्तार्थे लक्षणया मुखस्य प्रकटितस्मितवत्तामनुभाव्योत्तरकाले कुसुमतुल्य सौरभादिमत्त्वं तस्य लक्षणामूलकव्यञ्जनया वृत्त्या बोध्यत इति रूढ़ादिवद्व्यञ्जकमपि शब्दान्तरमास्थेयं नहि तत्र विकसितादिपदं कुसुमसदृशादौ रूढसङ्केतितत्वात् नापि यौगिकं स्वावयववृत्त्या तदप्रापकत्वात् नवा लक्षकम् उपस्थितार्थान्वयानुपपत्तिधीरूपस्य लक्षणाबीजस्याभावात्त्वादित्या-

लङ्कारिकाः तत्र वदन्ति अन्वयानुपपत्तेर्लक्षणावीजत्वं न तज्जनकत्वं शक्यसम्बन्धाद्यात्मिकाया लक्षणायास्तदजन्यत्वात् नापि तज्ज्ञापकत्वं मुख्यार्थान्वयानुपपत्तिज्ञानमन्तरेणापि प्रमाणान्तरेण तद्ग्रहसम्भवात् अतएव न लक्ष्यार्थतात्पर्य्यग्राहकत्वमपि प्रकरणादितोऽपि लक्ष्यार्थपरत्वग्रहात् नच लक्षणाजन्यान्वयबोधं प्रति तस्याः कारणत्वमेव लक्षणावीजत्वमिति साम्प्रतं यष्टीः प्रवेशयेत्यादौ व्यभिचारात् तादृशहेतुतायां प्रमाणाभावाच्च। अथास्ति नानार्थे शब्दैः प्रकरणादिसाचिव्यादेकविधानामर्थानामन्वयबुद्धेरनन्तरमप्यन्यविधानामन्वयानुभवः सहृदयस्य यथायं गौरवितोमहान् इत्यादौ यथावा वयस्या नागरासङ्गादङ्गानां हन्ति वेदनामित्यादौ। सचाय मनुभवो न शक्तिधीप्रभवः शक्यार्थबुद्धौ तत्परत्वग्रहस्य तद्ग्राहकप्रकरणाद्यवगमस्य वा हेतुत्वेन तदसत्त्वात् नापि लक्षणाप्रयुक्तः शक्यार्थे तदयोगात् परन्त्वभिधामूलव्यञ्जनयैव सम्पाद्यः तदुक्तम् अनेकार्थस्य शब्दस्य प्रस्तावाद्यैर्नियन्त्रिते। एकत्रार्थेऽभिधामूलव्यञ्जनान्यस्य बोधिका चेन्न तात्पर्य्यधियोहेतुत्वस्य पूर्व्वं परास्तत्वात् अतएव प्रकरणादीनामननुगतानां क्वचिदसत्त्वेऽपि चत्यभावात् वस्तुतः शक्त्याद्युपस्थितानामेकविधानां पदार्थानामन्वयमतेरनन्तरं यद्यन्यविधानामन्वयबोधः स्यात् स्यादपि तदनुरोधेन व्यञ्जनास्वीकारः नचैवं तत्तदर्थकशब्दसामान्यं प्रत्येव तत्तदर्थनिरुतात्पर्य्यकत्वधियः प्रतिबन्धकत्वात् तत्तदर्थानां यथाकथञ्चिदुपनयवशेन मनसैव विशिष्टधी सम्भवात् मानोरथिकसुखप्रभेदपर्य्यवसितं चमत्कारं प्रत्यपि शाब्दस्येव मानसस्यापि बोधविशेषस्य हेतुतायाः सुवचत्वात् व्यञ्जनाख्य पदार्था-

न्तरस्य स्वरूपसत्तया अन्वयबुद्धौ तद्धेतुत्वस्य च प्रमाणविरहेणासत्त्वाच्चेति संक्षेपः।

लक्षकं नाम विभजते।

जहत्स्वार्थाजहत्स्वार्थनिरूढाधुनिकादिकाः।
लक्षणा विविधास्ताभिर्लक्षकं स्यादनेकधा॥

काचिल्लक्षणा शक्यावृत्तिरूपेण बोधकतया जहत्स्वार्थेत्युच्यते यथा तीरत्वादिना गङ्गादिपदस्य। काचिच्छक्यलक्ष्योभयवृत्तिना शक्यवृत्तिनैव वा रूपेणानुभावकत्वादजहत्स्वार्था यथा द्रव्यत्वादिना नीलघटत्वादिना च घटपदस्य। काचिल्लक्ष्यतावच्छेदकीभूततत्तद्रूपेण पूर्व्वपूर्व्वं प्रत्यायकत्वात् निरूढा यथा आरुण्यादिप्रकारेण तदाश्रयद्रव्यानुभावकत्वादरुणादिपदस्य। काचिच्च पूर्व्वपूर्व्वं ताद्रूप्येणा प्रत्यायकत्वादाधुनिकी यथा घटत्वादिना पटादिपदस्य। आदिना शक्यसादृश्यप्रकारेण बोधकतया गौण्युपगृह्यते यथा अग्निर्माणवक इत्यादावग्निसदृशत्वादिना अग्न्यादिपदस्य। तदेवं विविधलक्षणावत्त्वाल्लक्षकं नामापि जहत्स्वार्थादिभेदादनेकविधमित्यर्थः। स्यादेतत् यदि तीरादिलक्षकतया गङ्गादिपदस्य ज्ञानं तीराद्यनुभवे भवेद्धेतुर्भवेदप्युक्तक्रमेण लक्षकाणां विभागः नत्वेतदस्ति तीराद्यन्वयबोधं प्रति तीरादिशक्तत्वेनैव पदज्ञानस्य लाघवेन हेतुतया लक्षकाणामननुभावकत्वात् गुरूणामग्नौ शैत्यं स्पर्शादित्यादौ शक्येन दहनादिनेव गङ्गायां घोष इत्यादौ लक्षितेन तीरादिना सार्द्धमगृहीतासंसर्गस्यैव सप्तम्यर्थाधेयत्वादेरन्वयबोधप्रविष्टत्वादिति चेन्न प्रकृत्यर्थावच्छिन्नस्यैव प्रत्ययार्थस्य धर्म्म्यन्तरेऽन्वयबुद्धेर्व्युत्पन्नतया तीराद्यविशेषितस्य सुबर्थाधेयत्वादेर्घोषादावन्वयबोधायोगात्।

नच शक्यस्यैव पदस्य स्वसाकाङ्क्षपदान्तरोपस्थाप्यार्थान्वितस्वार्थ-धर्म्मिकान्वयबोधं प्रति हेतुत्वादन्वयबुद्धौ लक्ष्यार्थस्य प्रवेशः कुन्ताः प्रविशन्तीत्यादौ लक्ष्यस्य कुन्तधरादेरन्वयविशेष्यत्वानुपपत्तेः कुमतिः पशुरित्यादौ लक्ष्यार्थयोर्मिथोऽन्वयबोधस्याप्यानुभविकत्वाच्च तस्याः शक्तेरिव भक्तेरपि ज्ञानमनुभावकं भवत्येव कार्य्यतावच्छेदकस्य सङ्कोचाच्च न व्यभिचारः।

योगरूढं नाम लक्षयति।

स्वान्तर्निविष्टशब्दार्थस्वार्थयोर्बोधकृन्मिथः।
योगरूढं न यत्रैकं विनान्यस्यास्ति शाब्दधीः॥

यन्नाम स्वावयववृत्तिलभ्यार्थेन समं स्वार्थस्यान्वयबोधकृत् तन्नाम योगरूढं यथा पङ्कजकृष्णसर्पाश्वगन्धादि तद्धि स्वान्तर्निविष्टानां पङ्कादिशब्दानां वृत्तिलभ्येन पङ्कजनिकर्त्रादिना समं स्वशक्यस्य पद्मादेरन्वयानुभावकं पङ्कजमित्यादितः पङ्कजनिकर्तृ पद्ममित्यनुभवस्य सर्व्वसिद्धत्वात्। इयांस्तु विशेषो यद्रूढमपि मण्डपरथकारादिपदं योगार्थविनाकृतस्य रूढ्यर्थस्येव रूढ्यर्थविनाकृतस्यापि योगार्थस्य बोधकं मण्डपे शेते इत्यादौ योगार्थस्य मण्डपानकर्त्रादेरिव मण्डपं भोजयेदित्यादौ समुदितार्थस्य गृहादेरयोग्यत्वेनान्वयाबोधात्। योगरूढन्तु पङ्कजादिपदमवयववृत्त्या रूढ्यर्थमेव समुदायशक्त्या चावयवलभ्यार्थमेवानुभावयति नत्वन्यं व्युत्पत्तिवैचित्र्यात्तथैव साकाङ्क्षत्वात्। अतएव पङ्कजं कुमुदमित्यत्र पङ्कजनिकर्तृत्वेन भूमौ पङ्कजमुत्पन्नमित्यादौ च पद्मत्वेन पङ्कजपदस्य लक्षणयैव कुमुदस्थलपद्मयोर्बोध इति वार्त्तिकम्। ननु पुष्पं पङ्कजेत्यादौ पङ्कजादेरन्वयस्याबोधात् बोधाच्च पङ्कजपुष्पमित्यादौ निर्विभक्तिकेन पङ्कजादि-

देनोपस्थाप्यार्थस्यान्वयधीसामान्यं प्रत्येव तादृशपङ्कजादिपदोत्तरशब्दोपस्थाप्यत्वं तन्त्रम् एवं पुष्पं पङ्कजमित्यादौ अन्वयबोधदर्शनात्तदनुरोधेन सविभक्तिकपङ्कजादिपदोपस्थाप्यार्थान्वयबोधं प्रति स्वसमानविभक्तिकपदोपस्थाप्यत्वञ्च अतस्तदुपस्थापितस्य पङ्कजातादेः कथं पदान्तरानुपस्थापिते पद्मादावन्वय इति चेदपङ्कजवृत्तिः सत्त्वेत्यादौ स्खलदचरसंशोभि तरुण्यामुखपङ्कजमित्यादौ च व्यभिचारादुक्तव्युत्पत्तेः सङ्कोचेनेति गृहाण। नच धेनुपदस्य धानकर्तृत्वविशिष्टायां गवीव पङ्कजादिपदस्यापि पङ्कजातत्वादिविशिष्टपद्मादौ रूढिरेवास्तु नतु योगरूढिरिति साम्प्रतं अन्यत्र कॢप्तशक्तिकेभ्यः पङ्कजन्यादिपदेभ्य एवाकाङ्क्षादिसाचिव्येन पङ्कजनिकर्तृत्वादेर्लाभसम्भवे तद्विशिष्टस्य पद्मस्य गुरोः समुदायाशक्यत्वादनन्यलभ्यस्यैव शब्दार्थत्वात्। यद्यपि कर्तृवाचकडप्रत्यये एव पद्मत्वविशिष्टस्य लक्षणया लाभसम्भवान्न पङ्कजभागस्य तत्र शक्तिरुचिता प्रकारान्तरालभ्यस्यैव शब्दशक्यत्वमित्युक्तत्वात् कृतिवर्त्तमानत्वयोरिवैकपदार्थयोरपि कर्तृपद्मयोर्मिथोऽन्वयस्य सम्भवित्वात् तथाप्यवयवानां शक्तेरग्रहे ग्रहेऽपि वा पद्मादौ तदर्थस्यान्वयधीविरोधिधीदशायां पङ्कजमस्तीत्यादितः पद्ममस्तीत्याद्यनुभवार्थमवश्यम्पद्मत्वादिविशिष्टे पङ्कजादिभागस्य रूढिरुपेया इतरथा प्रकृत्यर्थावच्छिन्नस्यैव प्रत्ययार्थस्य पदार्थान्तरेणान्वयस्य व्युत्पन्न तया डप्रत्ययोपस्थापितस्यापि पद्मस्यास्तित्वादिना सहान्वयानुपपत्तेः। अतएव पङ्कजादिपदागृहीतशक्तिकस्य पुंसः पङ्कजमस्तीत्यादितो जात्वपि कर्त्तास्तीत्याकारकोनान्वयबोधः प्रत्ययमात्रोपस्थाप्यस्य कर्त्तुरन्यत्रान्वये निराकाङ्क्षत्वादिति वक्ष्यते। किञ्चैवमेकाक्षरकोषावधृत शक्तिकानां कखादिप्रत्येकवर्णानामेव निरूढलक्षणया तत्तदर्थानु-

मात्रकत्वसम्भवादकनखादिसमुदायस्यापि तत्तदर्थे शक्तिर्व्विलीयेत कादिप्रत्येकवर्णस्य शक्तिग्रहं विनापि वकादिशब्दादृकादेरनुभवार्थं तत्र समुदाये शक्तिरिति तु प्रकृतेऽपि समानं डादिप्रत्ययमात्रस्य पद्मादौ वृत्तिमत्त्वाग्रहेऽपि पङ्कजादिसमुदायात् पद्मादेरनुभवस्य सर्व्वसिद्धत्वात्। नचैवं चित्रगुरित्यादावपि चित्रगोस्वाम्यादौ समुदायस्य शक्तिप्रसङ्गः समासत्वस्याविशिष्टत्वादिति वाच्यम् अगृहीतावयववृत्तिकस्य पुंसस्ततोऽर्थानधिगमेनावयवानां वृत्तेरवश्यापेक्षायां तेषामेव तथाभिधार्थबोधकत्वौचित्यस्य वक्ष्यमाणत्वादिति।

पङ्कजादिपदेभ्यः केवलस्यैव योगार्थस्य रूढ्यर्थस्य वा बोधव्युदासायेत्याहशार्थयोर्मिथः साकाङ्क्षत्वनियमेन कल्प्यते परन्तु रूढ्यर्थे भिन्ने योगार्थस्य बोधं प्रति रूढिधियः प्रतिबन्धकत्वं तेन रूढेरप्रतिसन्धानदशायामवयवशक्त्यैव पङ्कजं कुमुदमित्यादौ पङ्कजनिकर्तृत्वादिना कैरवादेरवगमस्तथावयवशक्तेरनुपस्थितौ समुदायशक्त्यैव भूमौ पङ्कजमुत्पन्नमित्यादौ पद्मत्वप्रकारेण स्थलपद्मादेरतएव च तैलपदं योगेन तिलप्रभवं रूढ्या च विलक्षणद्रवद्रव्यपर्य्यवसितं स्नेहं बोधयेद्योगरूढमपि तैलं पत्रमित्यादौ सर्षपस्य तैलमित्यादौ च शक्त्यैव प्रत्येकस्य बोधकमिति मीमांसकानामतमुपन्यस्यति।

रूढ्यर्थभिन्ने योगार्थबुद्धौ रूढेर्व्विरोधिताम्।
वदन्ति केचिदेकैकबुद्धिस्तैः क्वचिदिष्यते॥

क्वचित्समुदायावयवयोरेकमात्रस्य शक्तिप्रतिसन्धानस्थले यद्यपि पद्मान्यधर्म्मिकपङ्कजातत्वान्वयधीसामान्यं प्रति पङ्कजपदं पद्मशक्तमित्येव रूढिज्ञानत्वेन न विरोधित्वं तादृशधीसत्त्वेऽपि कर्दमजादि शब्देभ्यस्तादृप्येण कैरवादेरवगमात् नापि पङ्कज-

पदजन्यताद्दशबोधं प्रत्येव तथा विरोधित्वं रूढिज्ञानदशायामपि समुदायस्य लक्षणया शक्तिभ्रमेण वा पङ्कजपदात् पङ्कजातत्वेन कुमुदबोधस्य सर्व्वैरुपगमात्तथाप्यवयवशक्त्या पङ्कजपदजन्यपद्मान्यधर्म्मिकपङ्कजातत्वान्वयबोधं प्रत्येव रूढिज्ञानत्वेन प्रतिबन्धकत्वम्। नच कुमुदएव पद्मत्वेन रूढि भ्रमदशायां तादृशेण कुमुदस्य बोधोनस्याद्विरोधिन्या रूढिधियः सत्वादितिवाच्यं पद्मान्यधर्म्मिकेत्यनेन पद्मत्वानवच्छिन्नविशेष्यताकत्वस्योक्तत्वात्। पद्मस्येव कुमुदस्यापि समुदायशक्यत्वधीदशायामवयवशक्त्या पङ्कजातं कुमुदमित्याकारकधीस्वीकारे तु कुमुदादिशक्तत्व ज्ञानाजन्यत्वेनापि प्रतिवध्यं विशेषणीयम्। नच यत्र तात्पर्य्यादि धीविरहादयोग्यताभ्रमादिना प्रतिबन्धाद्वा रूढ्यापस्थिते पद्मे योगार्थस्य पङ्कजनिकर्त्तुरनन्वयस्तत्रावयवशक्त्या पङ्कजातत्वेन कुमुदादि बोधोन स्यात् विरोधिनोरूढिज्ञानस्य सत्वादितिवाच्यं मीमांसका नामिष्टत्वात् ते हि मण्डपं भोजयेत्यादावपि गृहादौ रूढिधीसत्वे मण्डपादिपदानामवयवशक्त्या मण्डपानकर्त्रादेर्न मन्यन्ते बोधं, भ्रमत्व ग्रहानास्कन्दितस्यैव रूढ्यर्थगोचरतत्तद्योग्यताज्ञानाद्यभावविशिष्टस्यैव रूढिज्ञानस्य विरोधितायाः सुवचत्वाच्च। यदि च समुदाय एव पद्मत्वेन पङ्कजनिकर्तृत्वेन च शक्तिः प्रमाभ्रमाभ्यां पङ्कजातं पद्ममित्याकारकोबोधः प्रामाणिकस्तदानीं च पङ्कजनिकर्तृत्वेन कुमुदस्य नान्वयधीः तदावयवशक्तेरत्यपहाय पङ्कजपदघटकशब्दशक्तौत प्रतिवध्यकुक्षौ निक्षेपणीयं तद्घटकत्वञ्चेह तद्विषयिताव्यापकविषयिताकत्वमात्रं तदवयवद्व तत्राप्यविशिष्टम्। यत्तु स्वावयवशक्त्या पङ्कजपदजन्यं पङ्कजनिकर्तृत्वेनान्वयबोधं प्रति पद्मत्वं हेतुस्तत्र कार्य्यस्य विशेष्यत्वं तदवच्छेदकत्वं वा कारणस्य तु समवायस्तादात्म्यं वा प्रत्यासत्ति-

रित्येतावतैव योगार्थमर्य्यादया कुमुदादेर्बोधव्युदाससम्भवात् उक्तक्रमेण प्रतिबन्धकतायां मानाभावः पद्मत्वं पङ्कजप्रयोगोपाधिरिति प्राचीनप्रवादस्याप्युक्तार्थएव पर्य्यवसानादिति तन्तुच्छं पद्मा ग्टहीतशक्तिकस्यापि पुंसः पङ्कजनिकर्तृत्वेनावयवशक्त्या कुमुदस्य बोधानुदयप्रसङ्गात् नचेष्टापत्तिरनुभवविरोधात् नच रूढिज्ञानकालीनमेव योगार्थस्य बोधं प्रत्युक्तरीत्या पद्मत्वस्य हेतुत्वं तयासतिरूढिधीदशायामपितदसमानकालीनस्य पङ्कजातत्वेन कुमुदबोधस्य सामान्यसामग्रीमहिम्नादुर्व्वारतापत्तेः रूढिज्ञानासमानकालीनं तादृशबोधं प्रति विशेषतोहेत्वन्तरस्याक्लृप्तत्वात् तत्कल्पने चातिगौरवात् । यदपि पङ्कजननकर्तृषु पङ्कादिपदानां शक्तिसत्त्वेपि पङ्कजपदान्न तादृूप्येण बोधः परन्तु पद्मत्वमात्रेण योगार्थमर्य्यादया पङ्कजातत्वप्रकारकबोधसामान्यं प्रत्येव पद्मत्वविशिष्टे रूढिज्ञानस्य लाघवेन विरोधित्वात् पद्मान्यधर्म्मिकत्वादेर्गौरवेण प्रतिबध्यकोट्यप्रविष्टत्वादतोयोगरूढ़ं नामैव नास्ति युधिष्टिरादिशब्दादपि रणस्थिरत्वादिकं योगार्थं परित्यज्यैव वैजात्यादिप्रकारेण कुन्तीपुत्राद्यवगमात् । यदुक्तमभियुक्तैः या वृत्तिरजहत्स्वार्था सैयमत्रोपपादिता । जहत्स्वार्था तु तत्रैव यत्र रूढ़िर्व्विरोधिनी । पङ्कजं मनसा देवी पद्मनाभोयुधिष्ठिर इति । तदेतद्वैयाकरणमतं पङ्कजमस्तीत्यादितः पङ्कजातं पद्मजातं पद्ममस्तीत्याद्यनुभवस्य न्यायमीमांसादिसकलतन्त्रसिद्धत्वेन गौरवस्य प्रामाणिकत्वादनादेयमन्यथा अवयवशक्तेरपि प्रतिबध्यतायामप्रवेशापत्तेलाघवेन पङ्कजातत्वप्रकारकशाब्दसामान्यं प्रत्येव रूढ़िधियः प्रतिबन्धकत्वस्य सुवचत्वात् । नन्वेवं द्रव्ये सरसिजमस्तीत्यादितो व्यनिष्ठं सरोजमिव द्रव्याभिन्ने सरसि जातं पद्ममपि प्रतीयेत नामार्थयोरभेदान्वये तन्त्रस्य नाम्नोः

समानविभक्तिकत्वस्यानपायादिति चेत् सत्यं सविभक्तिकनामार्थस्य नामान्तरार्थान्वये इति शब्दैकदेशान्येनैव समानविभक्तिकनामान्तरेण स्मारितत्वस्य तन्त्रतायाः स्वीकार्य्यत्वादिति।

यद्यदाकाङ्क्षितं योग्यं सन्निधानं प्रपद्यते। तेन तेनान्वितः स्वार्थः पदैः समधिगम्यतइति रूढ़र्थयोगार्थयोर्युगपदुपस्थितौ तयोराकाङ्क्षादिसाचिव्यादाहत्यान्वयबुद्धिस्थलएव योगार्थस्य रूढार्थस्त्रा नान्यत्रान्वयोनतुतयो रेवमियःसाकाङ्क्षत्वम् अन्यत्र योगार्थस्य बोधने रूढ़िधियः प्रतिबन्धकत्वं वा प्रमाणाभावात् एवञ्च यत्र योगरूढि लभ्यार्थयोस्तात्पर्य्याद्यग्रहादिविरोधिसम्बधनाद्वा न प्रथममन्वयधीस्तत्र ,योगार्थमर्य्यादया पङ्कजातत्वेन कुमुदादेः समुदायशक्त्या च पद्मत्वेन स्थलकमलस्य बोधोभवत्येवेति मणिकृन्मतं दर्शयति।

रूढ्यर्थेऽन्यत्र वा यत्रयदाकाङ्क्षादिनिश्चयः।
तदैव तत्र योगार्थस्यान्वयोमणिकृन्मतः।

समुदायशक्त्युपस्थापिते पदान्तरवृत्त्युपस्थापिते वा यत्र धर्म्मिण्य वान्तरवृत्तिलभ्यार्थस्य यदाकाङ्क्षानिश्चयादिस्तदैव तत्र तस्यान्वयबोधउत्पद्यते सम्भृतसामग्रीकत्वात् रूढ़र्थभिन्ने योगार्थस्यान्वयबोधव्युदासाय तु रूढेर्योगापहारिताप्रवादो रूढ़र्थमात्रे योगार्थस्यान्वय बोधसामग्रीस्थलाभिप्रायकइति चिन्तामणिकृतामतम्।

योगरूढ़ं विभजते।

सामासिकं तद्धितान्तमिति तत् द्विविधं भवेत्।
योगरूढं कृदन्तस्य समासत्वव्यवस्थितेः॥

तत् योगरूढ़ं सामासिकं समासात्मकं कृष्णसर्पादि तद्धितान्तं वासुदेवादि। कृदन्तस्य पङ्कजादियोगरूढ़स्य सामासिक एवान्तर्भावइति नाधिक्यम्।

यौगिकं नाम लक्षयति विभजते च ।

योगलभ्यार्थमात्रस्य बोधकं नाम यौगिकम् ।
समासस्तद्धिताक्तञ्च कृदन्तञ्चेति तत्त्रिधा ॥

यन्नाम स्वान्तर्निविष्टशब्दानां योगलभ्यस्यैव यादृशार्थस्यान्वय बोधं प्रति हेतुस्तन्नाम तादृशार्थे यौगिकम् । योगरूढ़न्तु कृष्णसर्पादिपदं योगेनावच्छिन्नस्य रूढ़्यर्थस्य बोधकं नतु तन्मात्रस्य । तच्च यौगिकं त्रिविधं समासस्तद्धिताक्तं कृदन्तञ्चेति द्वन्द्वोऽपि समासः स्वघटकशब्दानामाकाङ्क्षया लभ्यस्य धवखदिराद्यर्थस्यान्वय बोधकतया यौगिकएव । सर्व्वञ्चेदं रूढ़ान्यत्वेन विशेषणीयं नातः कृष्णसर्पादौ वासुदेवादौ पङ्कजादौ च योगरूढ़ेऽतिप्रसङ्गः । ब्राह्मणी श्वश्रूः शूद्रेत्यादौ ङीबादेः स्त्रीत्ववाचित्वे तादृशं नाम यौगिकमेव अन्यथा तु स्त्रीत्वादिमति तत्तदर्थे रूढ़मेव नातोविभागस्य व्याघातः ।

यौगिकेषु समासं लक्षयति ।

यादृशस्य महावाक्यस्यान्तस्स्वादिर्निजार्थके ।
यादृशार्थस्य धीहेतुः स समासस्तदर्थकः ।

यादृशमहावाक्योत्तरस्वतलादिः स्वार्थस्य यादृशार्थावच्छिन्न विषयताशालिबोधे हेतुस्तादृशं तद्वाक्यं तथाविधार्थे समासः । पाचकादिकन्तु पाककर्त्राद्यर्थकं वाक्यमपि स्वघटकानेक नामलभ्यतादृशार्थकत्वविरहान्न महावाक्यं प्रकृत्यर्थमात्रावच्छिन्नप्रत्ययार्थस्यान्वयबोधं प्रत्ययोग्यत्वं वा प्रकृते वाक्यस्य महत्त्वं वाच्यं तेन उपकुम्भादौ नाव्याप्तिर्नवा नीलघटत्वमित्यादौ नीलघटत्वादिभागेऽतिप्रसङ्गः । क्षीरपायीत्यादिकन्तु प्रकृत्यर्थावच्छिन्नकृदर्थस्यान्वयबोधे समर्थोऽपि न प्रकृत्यर्थमात्रावच्छिन्नस्य ततः पानशीलसामान्यस्याप्रत्ययात् राज्ञः पुरुषत्वमित्यादितो

राजन्येव पुरुषभावः प्रतीयते नतु राजपुरुषस्य भावः तद्धितानां प्रकृत्यर्थमात्रान्वितस्वार्थबोधकत्वादतो राज्ञःपुरुषेत्यादिभागे न प्रसङ्गः। पायं पायमित्यादिणमन्तभागस्तु स्वार्थावच्छिन्नस्य धात्वन्तरार्थस्यैवान्वयबोधको नतु त्वादिप्रत्ययार्थस्य प्रस्थायेत्यादौ समासव्यपदेशोल्यवादिशब्दसंस्कारप्रयोजनको गौणः।

विभजते।

सचायं षड्विधः कर्म्मधारयादिप्रभेदतः।
यश्चोपपदसंज्ञोऽन्यस्तेनासौ सप्तधा मतः।

सचायं निरुक्तसमासः कर्म्मधारयद्विगुतत्पुरुषाव्ययीभाव बहुव्रीहिद्वन्द्वभेदात् षड्विधः यश्च कुम्भकारादिरप्युपपदसंज्ञकः समासोऽस्ति तेन समं समासः सप्तविधः। सङ्काशनिभनीकाशादीनामिव कारादीनामपि शब्दानामुपपदार्थान्वितस्यैव स्वार्थस्यबोधक तया तथाविधनामान्तत्वमेव चैतस्य समासान्तराद्विशेषः।

ननु यदि षड्विधः सप्तविधोवा समासस्तदास्य पञ्चविधत्वोक्तिः प्राचामसङ्गतेत्यतस्तामुपपादयति।

पूर्व्वमध्यान्तसर्व्वान्यपदप्राधान्यतः पुनः।
प्राच्यैः पञ्चविधःप्रोक्तः समासो वामटादिभिः।

कश्चित्समासः पूर्व्वपदार्थधर्म्मिकान्वयबोधजनकतया पूर्व्वपद प्रधानउच्यते यथा प्राप्तजायार्द्धपिप्पलीपूर्व्वकायादिकस्तत्पुरुषः यथा वा उपकुम्भाद्यव्ययीभावः पुरुषसिंहादि कर्म्मधारयश्च। कश्चिन्मध्य पदार्थधर्म्मिकधीजनकतयैव मध्यपदप्रधानो यथा पटानधिकरण प्रतियोगितानवच्छेदकेत्यादिकस्तत्पुरुषः पटस्य नाधिकरणमित्यादि विग्रहे मध्यपदार्थस्यैव विशेष्यत्वात् बहुव्रीहिरेवेत्यस्य ततपुरुषादेर्बहुनामगर्भत्वाभावे तात्पर्य्यमित्यग्रेव्युत्पाद्य

त्वात् । कश्चिदुत्तरपदार्थधर्म्मिकधीहेतुत्वादुत्तरपदप्रधानः यथा राजपुरुषादिकस्तत्पुरुषो नीलोत्पलादिकः कर्म्मधारयो द्विगार्थाद्यव्ययीभावश्च। कश्चित्सर्व्वपदार्थधर्म्मिकबुद्धिहेतुत्वात् सर्व्वपदप्रधानः यथेतरेतरद्वन्द्वोद्वन्द्वमात्रं वा। कश्चित्स्वघटकान्यपदार्थधर्म्मिकज्ञानजनकत्वादन्यपदार्थप्रधानः यथा बहुब्रीहिः खलेयवाद्यव्ययीभावश्च । तदेवं पञ्च भेदानादायैव पञ्चविधत्वं प्राच्यैरुक्तमतोन विरोधः । नित्यानित्यभेदेन समासस्य द्वैविध्यमप्यस्ति यदुक्तं जयादित्येन विभक्तिमात्रप्रक्षेपान्निजान्तर्गतनामसु । स्वार्थस्याबोधबोधाभ्यां नित्यानित्यौ समासकाविति । स्वान्तर्गतनामसु विभक्तिमात्रप्रक्षेपेण यल्लभ्यार्थस्याबोधः स नित्यः समासः यथा कृष्णसर्पनिर्मक्षिकासुरादिः कृष्णः सर्पो मक्षिकाया निः न सुर इत्यादितस्तल्लभ्यस्य वैजात्यादेरग्रहात् यल्लभ्यस्य च बोधः सोऽनित्योयथा राजपुरुषपूर्व्वकायादिः तल्लभ्यार्थस्य राज्ञः पुरुषः पूर्व्वं कायस्येत्यादिवाक्यादपि प्रतीतेः । स्फुरद्वाणी चलच्चैत्रइत्यादिकः कर्म्मधारयोऽप्यनित्यएव समासः स्फुरन्ती वाणीत्यादिविग्रहस्य वाण्यादौ स्फुरदादिविधेयकबोधाजनकत्वेऽपि स्फुरदभिन्न वाण्यादावेकत्वादिबोधकत्वमादायैव तदर्थप्रकाशकत्वात् स्फुरन्ती वाणीमित्यादिवाक्यस्यैव तत्र विग्रहत्वसम्भवाच्च विग्रहएव समासलभ्यार्थस्य बोधकत्वं तन्त्रं नतु समासे विग्रहार्थस्य विग्रहलभ्ययोर्लिङ्गसंख्ययोर्व्यञ्जकवैधुर्य्येण प्रायशः समासाबोध्यत्वात् । अतएव यत्र समासे तयोर्व्यञ्जकसद्भावस्तत्रावगमोऽपि यथा जरतीचित्रगुर्जनः प्रियतिसा पुरुषइत्यादौ स्त्रीत्वस्य स्त्रीप्रत्ययतिस्रादेशतोस्तदभिव्यञ्जकयोः सत्त्वात् यथावा अक्षपरि शलाकापरि प्रिययुवा हस्त्यश्वमित्यादावेकत्वादेः अक्षशलाकयोरेकत्वएवाव्ययीभावस्य युष्मदस्मदोर्द्वित्वएव युवाद्यादेशस्य सेनाङ्गानां बहु-

त्वएव समाहारद्वन्द्वस्य विधानात्। तदुक्तमभियुक्तैः संख्या तु व्यञ्जकाभावादव्यक्ता प्रातरादिवत्। यत्र तु व्यञ्जकं किञ्चित्तत्र संख्या प्रकाशते।शलाकापरि इत्त्यथवं पूर्व्वकायोऽर्द्धपिप्पलीति। पूर्व्वादेरर्द्धस्य च ङस्यर्थैकत्वमन्तर्भाव्यैवावयविना तत्पुरुषस्य व्युत्पन्नत्वात् सरसिजादौ कण्ठेकालादौ चालुक् समासे सुपः संख्यावगमेऽपि न क्षतिः तत्र व्यञ्जकसुपः सत्त्वेऽपि संख्या न बुध्यतइति तु समासशक्तिवादिनः पातञ्जलाः।

समासेषु कर्म्मधारयं लक्षयति।

क्रमिकं यन्नामयुगमेकार्थेऽन्यार्थबोधकम्।
तादात्म्येन भवेदेष समासः कर्म्मधारयः॥

क्रमिकं यन्नामद्वयं तयोरेकस्य नाम्नोऽर्थे धर्म्मिणि तादात्म्येनापरनाम्नोऽर्थस्यान्वयबोधं प्रति समर्थं तादृशनामद्वयं कर्म्मधारयः नीलोत्पलमित्यादावुत्पलादिपदस्यार्थे नीलादिपदार्थस्य तादात्म्येनान्वयः तथा पुरुषसिंहइत्यादावपि पुरुषादावुत्तरपदलक्ष्यस्य सिंहादिसदृशस्य पुरुषःसिंह इवेत्यादिविग्रहे प्रायेणोपमेयस्योपमानैरिति कर्म्मधारयानुशासनात्। कुम्भस्य समीपमित्याद्यर्थकस्योपकुम्भादेर्न तादात्म्येनान्वयबोधकः प्रबलमपद्रव्यमित्यादेः संग्रहाय नामपदस्य धातुभिन्नोपलक्षकत्वात् सार्थकसामान्यपरत्वेऽपि क्षत्यभावाच्च। नीलमुत्पलमित्यादौ तु समानविभक्तिकं नामद्वयं स्वार्थयोरभेदान्वयं बोधयदपि न क्रमिकं विभक्त्या व्यवधानात्। यदिच तादात्म्येन नीलादिनामार्थस्यान्वयबुद्धौ नीलादिनामोत्तर नामोपस्थाप्यत्वं तन्त्रमतोन तत्राभेदसम्बन्धेन नीलादेरन्वयः परन्तु विशेषणविभक्त्युपस्थापिते तादात्म्यएवाधेयत्वेन नीलघटपटावित्यादौ च नीलपदाव्यवहितेन घटपटेत्येवंद्वन्द्वात्मकनाम्नैकोपस्थापिते पटे नीलस्य तादात्म्येना-

न्वयान्न व्यभिचारः स्तोकं पचति धान्येन धनं प्रकृत्या पटुरित्यादावपि स्तोकादेर्न धात्वाद्यर्थे तादात्म्येनान्वयः किन्तु द्वितीयाद्यर्थे तादात्म्यएवाधेयत्वेनेत्यादिकं विभाव्यते तदा क्रमिकत्वमनुपादेयमेव। राजपुरुषइत्यादिषु तत्पुरुषोनपुरुषे पूर्व्वपदलक्षित राजसम्बन्धिनस्तादात्म्येनान्वयबोधकः समासविग्रहयोस्तुल्यार्थकत्वहान्यापत्तेः परन्तु राजसम्बन्धस्यैव अतएव राजपुरुषइत्यादौ पूर्व्वपदे षष्ठ्यर्थसम्बन्धे लक्षणेति मणिकृदुक्तमपि सङ्गच्छते । यथाच नामार्थयोर्भेदेनान्वयेऽपि न क्षतिस्तथोपरिष्टाद्वक्ष्यते । किञ्चिद्विशिष्टसुबर्थानवच्छिन्नस्यैव वा तादात्म्येनान्वयबोधकत्वमुक्तनिरुक्तौ निवेश्यम् । नचैवमपि पञ्चपुष्यादिद्विगौ द्विगार्ग्यं गच्छत इत्यादिस्थलीये द्वितयाद्यभिन्नगार्ग्यादिबोधकाव्ययीभावे चाति व्याप्तिस्तदन्यत्वेनापि विशेषणीयत्वात्। अत च मानुषब्राह्मणो ब्राह्मणमानुषइत्याद्यप्रयोगाद्विशेषणविशेष्ययोर्यत्र मिथस्तादात्म्येन व्यभिचारस्तत्रैव कर्म्मधारयःसाधुःप्रमेयधूमइत्यादौ तु नरस्यशरीरं राहोःशिर इत्यादाविव तादात्म्यसम्बन्धार्थकषष्ठ्या तत्पुरुषएवेति वृद्धाः । चन्दनतरुर्व्विन्ध्यगिरिर्वसन्तसमयइत्यादिप्रयोगस्य प्रामाणिकत्वात् विशेष्यस्यैव विशेषणव्यभिचारित्वं कर्म्मधारये तन्त्रं नतु विशेषणस्यापि तद्व्यभिचारित्वं पुरुषोत्तमइत्यत्र चोत्तमत्वं न नित्य ज्ञानादिमत्त्वं किन्तु स्वमविधुरत्वम् अतएव तत्र पुरुषस्येव पुरुषेऽपि तस्य व्यभिचारसत्त्वादुत्तमपुरुषइत्यपि कर्म्मधारयः साधुरिति तु नव्याः । तदाद्युत्तरपदकः कर्म्मधारयः प्रायशोनेष्यते नीलतदस्तीत्यादितो जात्वपि नीलोत्पलादेरस्तित्वाद्यप्रतीतेः । पक्वयज्ञोजनं रम्यमामतज्ञ्जनं दृष्टा। नीलयद्रसआस्वाद्यः कटुतद्रूपमीक्ष्यते इत्यादिप्रयोगात् क्वचिदिष्यतेऽपि प्रयुक्तञ्च जुमरनन्दिना परमःस

इत्याद्यर्थे परमसःपरमतावित्यादि। तत्पुरुषोऽप्येतेन व्याख्यातः। ननु विशेष्यतया नामार्थप्रकारकान्वयबुद्धिमात्रं प्रत्येव नामोत्तर विभक्त्युपस्थाप्यत्वं तन्त्रं नतु तादात्म्यसम्बन्धानवच्छिन्नतत्प्रकारताकबुद्धिं प्रति गौरवादतोनामार्थयोर्नीलोत्पलयोरन्वयासम्भवात् कर्म्मधारयादिकः समासोन यौगिकः किन्तु नीलोत्पलत्वादिविशिष्टे रूढ़एव। तदुक्तं भर्त्तृहरिणा अबुधान् प्रत्युपायाश्च विहिताः प्रतिपत्तये। शब्दान्तरत्वादत्यन्तं भेदोवाक्यसमासयोरितिवैयाकरणाः तन्मन्दं नीलोत्पलमित्यादौ समुदाये रूढ्यप्रतिसन्धानेऽपि नीलादि प्रत्येकपदोपस्थित्या तयोस्तादात्म्येनान्वयबोधस्यानुभविकत्वेन गौरवस्य प्रामाणिकत्वादन्यथा नामार्थस्यान्वयबोधसामान्यं प्रत्येव नामोत्तरनामोपस्थाप्यत्वं तन्त्रमुरीकृत्य नीलमानयेत्यादौ नामार्थसुबर्थयोर्नान्वयबोधः परन्तु सुबन्तभागस्य नीलविशिष्टकर्म्मत्वादौ रूढ़िरेवेत्यपि किन्न रोचयेः। नच समासस्याशक्तत्वे नीलोद्रव्यञ्च घट इत्यादाविव नीलघटोद्रव्यमित्यादावपि घटे धर्म्मिण्येकत्र द्वयमिति न्यायेन नीलद्रव्ययोस्तादात्म्येनान्वयापत्तिरिति वाच्यं नामार्थस्य मुख्यविशेष्यताक इव तादात्म्यावच्छिन्नविधेयताकेऽपि बोधे नाम्नः प्रथमान्तत्वस्य तन्त्रत्वात् विधेयत्वन्तु विषयतावच्छेदकतान्यप्रकारत्वं प्रकारताप्रभेदोवेत्यन्यदेतत् पटमित्यादौ पटादिर्न तादृश्या न विधेय इति न तत्र व्यभिचारः। ननु नीलं पीतञ्चोत्पलं यत्र इत्यर्थे नीलपीतोत्पलं सरइत्यादिको बहुब्रीहिरिव नीलं पीतञ्चोत्पलमित्यर्थे नीलपीतोत्पलं पुष्पमित्यादिकः कर्म्मधारयोऽप्येकत्र द्वयमिति न्यायेन नीलपीताभ्यामवच्छिन्नोत्पलनिष्ठधर्म्मिताकधीजनकः कथं न स्यात् इति चेन्न बहुपदे बहुब्रीहिरेव नेतरोद्वन्द्वान्यः समासइत्यनुशिष्टिबलेन

बहुव्रीहेरेव स्वनिविष्टनामद्वयोपस्थाप्यार्थद्वयावच्छिन्न तादृशनामान्तरार्थनिष्ठविषयताकबोधं प्रतिहेतुत्वेन समासान्तरस्य तादृशधियं प्रत्यसमर्थत्वात्। नीलपीतोत्पले रम्ये पीतनीलोत्पलाश्रितमित्यादौ तु नीलोत्पलं पीतोत्पलञ्च रम्यमित्याकारकएव बोधो नतु नीलं पीतञ्च यदुत्पलं तद्रम्यमित्याकारः। अतएव द्वन्द्वात् परस्य प्रत्येकाभिसम्बन्धसूचनार्थं नीलपीते च ते उत्पले चेत्यादिकमेव तत्र विग्रहं वर्णयन्ति नतु नीलं पीतञ्च तदुत्पलञ्चेत्यादिकम्। घटस्य नाधिकरणमित्यादिविग्रहे घटानधिकरणमित्यादिकस्तु मध्यपदप्रधानस्तत्पुरुषोन बहुनामगर्भो नवैकत्रद्वयमितिन्यायेन स्वार्थस्य बोधक इति सम्प्रदायविदः।

स्यादेतत् समासानां समुदायशक्तत्वे वाचस्पतिर्मितायाः स श्यामे कण्ठे व्रणः पुमान् इत्यादौ वाचि मितायाः कण्ठे च श्यामादेर्नाभेदेनान्वयोवागादेः पदार्थैकदेशत्वेन तत्र पदान्तरार्थस्य पशुरपशुर्गगणं समवेतमित्यादाविव निराकाङ्क्षत्वादेवं पत्नत्रा द्विजातिस्वाध्यायो जटाभिस्तापसस्पृहेत्यादौ पत्नीसहभावस्य द्विजातौ जटाविशिष्टस्य च तापसे भेदेनापि नान्वयो यथाकाशमभिधातादित्यादौ। यौगिकत्वे तु तत्र तत्र तथाविधान्वयो दुर्व्वारोवाक्प्रभृतेः पदार्थत्वादिति चेन्न वृत्त्येकदेशपदस्यार्थ सम्बन्धस्य कारकस्य वा बोधकान्यविभक्तेः स्वार्थानुभावकतायां निराकाङ्क्षत्वादेव तस्य निरस्तत्वादतएव चैत्रस्य गुरुकुलं शरैः शातितपत्रकइत्यादौ गुर्व्वादिपदस्य वृत्त्येकदेशत्वेऽपि तदर्थे षष्ठ्यर्थसम्बन्धस्य तृतीयार्थकरणत्वादेश्चान्वयः सर्व्वसिद्धः। समासस्येव क्यजादिप्रत्ययान्तस्यापि वृत्तित्वात् परिष्कृतायाः सततं यस्तु वाचस्पतीयते। सम्पदा जटया वापि पुत्रीयति स पुरुष इत्यादेरपि वागाद्यंशे परिष्कृतादेः

पुत्राद्यंशे च सम्पदादेः सहभावादिबोधकतायां न सामर्थ्यमतएव प्रतियोगिपदादन्यद्यदन्यत् कारकादपि। वृत्तिशब्दैकदेशार्थे न तस्यान्वय इष्यतइत्यपि पठन्ति। कर्म्मचाण्डालयोगोत्थं कुरु पापक्षयं ममेत्यत्र च योगोत्थमित्यस्य योगप्रयोज्यमित्यर्थः स चाभेदेन पापक्षयेऽन्वितः। यस्मिन् राशिगते सूर्य्ये विपत्तिं यान्ति मानवाः। तेषान्तत्रैव कर्त्तव्या पिण्डदानादिका क्रियेति वचनन्तु अमूलं समूलत्वे तु यस्मिन् राशौ गते सूर्य्ये इत्येव तत्र पाठ इत्यास्तां विस्तरः।

द्विगुं लक्षयति।

संख्याशब्दयुतं नाम तद्लक्ष्यार्थबोधकम्।
अभेदेनैव यत्स्वार्थे स द्विगुस्त्रिविधोमतः॥

संख्यावच्छिन्नशक्तयत्पदोत्तरत्वविशिष्टं यन्नाम स्वार्थधर्म्मिकं तादात्म्येन तद्लक्ष्यार्थस्यान्वयबोधं प्रति समर्थं तन्नामोत्तरतापन्नं तन्नामैव तद्लक्ष्यार्थाभिन्नस्वार्थे द्विगुरुच्यते। त्रिकटु त्रिभुवन चतुर्युग चतुर्वर्ग पञ्चगव्य पञ्चामृत षड्रस षट्पदार्थ सप्तर्षि अष्टनाग अष्टवसु नवरस नवग्रह दशमूल एकादशरुद्र एकादशेन्द्रिय द्वादशादित्यादिकस्तु कर्म्मधारयः शुण्ठ्यादिपर्य्याप्तत्रित्वावच्छिन्नबोधकतया न पूर्व्वपदालक्ष्यार्थस्य बोधकस्त्रिकटुप्रभृतिभ्यः कटुत्रयादिसामान्यस्याप्रतीतेः पञ्चमूलीत्यादौ तु मूलपञ्चकत्वेनैव मूलविशेषेषु तात्पर्य्यं नतु विशेषरूपेणापि अतएव कण्टकार्य्यादिकं स्वल्पं गाम्भीर्य्यादि च यन्महत्। पञ्चमूलं तदुभयं दशमूलमुदाहृतमित्यादिकस्तात्पर्य्यबोधस्थलीयः प्रयोगः वर्षाकाले मघर्क्षेण युक्ता चापि त्रयोदशीत्यादिवदेकवचनस्य साधुत्वसम्भवात् द्वयोरूपमित्याद्यर्थे द्विरूपादि पदं नाभेदेन द्विप्रभृतेरनुभावकम् एकत्वसंख्याया विशिष्टं बोधयदपि एकपदं न पर्य्याप्तिसंसर्गेण तदवच्छिन्नस्य बोधकं द्वितयादिपदं

पर्य्याप्तया द्वित्वावच्छिन्नं प्रतिपादयपि न तत्र शक्तं वाक्यत्वादतोनैक घटद्वितयपटेत्यादिकर्म्मधारयेऽतिप्रसङ्गः। सप्तशती पठ्यतामित्यादौ च यद्यपि शते धर्म्मिणि सप्तानामभेदेन नान्वयोबाधितत्वान्नापि सप्तपदलच्चितस्य सप्तगुणितस्य द्विगुत्वहान्यापत्तेः तथापि शतपदार्थैकदेशे शतत्वसंख्यायां तस्याः सत्त्वसम्भवादिति वदन्ति। द्विगार्थ्यं गच्छतइत्याद्यव्ययीभाववारणन्तु पूर्व्ववत्। सचायं द्विगुस्त्रिविधः तद्धितार्थोत्तरपदसमाहारभेदात्।

तत्र तद्धितार्थं द्विगुं लचयति।

तद्धितार्थान्वितस्वार्थस्तद्धितार्थद्विगुर्मतः।
तद्धितार्थे लाचणिकस्त्वन्त्यनामा त्वसर्व्वगः।

योद्विगुः स्वोत्तरतद्धितार्थान्वितस्वार्थकः स तद्धितार्थद्विगुः। द्विमुद्रो वृषइत्यादौ द्वाभ्यां मुद्राभ्यां क्रीतस्य द्विवर्षो गौरित्यादौ द्वाभ्यां वर्षाभ्यामभिन्न वयस्कस्य द्विदलं पवित्रमित्यादौ द्वाभ्यां दलाभ्यां निर्म्मितस्य द्विगुञ्जं स्वर्णमित्यादौ द्वाभ्यां गुञ्जाभ्यां तुलितस्य त्रिकाण्डः पुरुषइत्यादौ त्रिभिः काण्डैः परिमितस्य पञ्चकपालश्चरुरित्यादौ पञ्चभिः कपालैः संस्कृतस्य बोधने लुप्तस्यैव ठगादितद्धितस्य क्रीताद्यभिधायकत्वात् परिशिष्टक्तताम्मतेनेदम्। उक्तप्रयोगेषु द्विगोरन्तिमनाम्नैव क्रीतादिरूपार्थोलच्यते नतु लुप्तठगादिरप्यपेच्यतेऽतस्तद्धितार्थलाचणिक स्वान्त्यनामकोद्विगुरेव तद्धितार्थद्विगुरिति भणिभाष्यमतन्तु न युक्तम् असर्व्वगत्वात् पाञ्चपुरुषिरित्यादौ पञ्चानां पुरुषाणामपत्यस्य पञ्चगर्ग्यरूप्योगौरित्यादौ पञ्चानां गर्गाणां भूतपूर्व्वस्य बोधने तद्धितेनैव स्वार्थस्यापत्यप्रभृतेरूपस्थापनात् द्विस्वर्णमुद्रः पशुरित्यादावुत्तरपदस्य शक्तिविरहेण क्रीताद्यर्थ लाचणिकत्वायोगाच्च।

उत्तरपदद्विगुं लचयति।

स्वान्तर्निविष्टशब्दाभ्यां शब्दान्तरसमासगः ।
योद्विगुः शाब्दिकैरुक्तः स उत्तरपदद्विगुः ॥

योद्विगुः स्वघटकनामभ्यां सह साकाङ्क्षनामान्तरेण समासस्यान्तर्गतःस उत्तरपदद्विगुः यथा पञ्च गावोधनमस्येत्यादिविग्रहे पञ्चगवधनः पुरुष इत्यादौ बहुव्रीह्यादिनिविष्टः पञ्चगवादिः ।

समाहारद्विगुं लक्षयति ।

स्वार्थान्वितसमाहारलक्षकस्वान्त्यशब्दकः ।
उक्ताभ्यामितरः किं वा समाहारद्विगुर्द्विगुः ॥

स्वोपस्थाप्यार्थस्य समाहारलक्षकोयदीयान्त्यशब्दः स द्विगुः समाहारद्विगुः पञ्चपुलीत्यत हि योगलभ्यानां पञ्चाभिन्नपुलानां समाहारः परस्थपुलशब्देन लक्ष्यते नतु तत्र द्विगोः शक्तिरन्यलभ्ये शक्त्ययोगात् अतएव न लक्षणापि शक्यसम्बन्धस्यैव लक्षणात्वेन वाक्ये तदसम्भवात् । यदि च पञ्चपुलीत्यतः पञ्चानां पुलानामेव बोधो नतु तत्समाहारस्यापि अतएव पञ्चपुलीं छिनत्ति इत्यादिकः प्रयोगः प्रमाणम् अन्यथा समूहात्मनः समाहारस्य छिदाद्यसम्भवेन तदयोग्यत्वापत्तेःपुलादेर्द्वित्वबहुत्वेऽप्येकवचनन्त्वानुशासनिकं दारादेर्बहुवचनवदुपपद्यते । नच द्रव्यप्राधान्ये पञ्चखट्वीत्यादौ ह्रस्वोन स्यात् गोशब्दस्येव स्त्रीप्रत्ययस्यापि समासान्तरस्योपसर्ज्जनस्यैव तद्विधानादिति वाच्यं समाहारसंज्ञकद्विगोरप्यन्तरस्य स्त्रीप्रत्ययस्य पृथगेव ह्रस्वविधेर्व्वक्तव्यत्वात् प्रयोगानुसारित्वात् कल्पनायाः पञ्चपाचकीत्यादावव्याप्तिश्च तत्रोत्तरपदस्य वाक्यत्वेन लक्षकत्वायोगादिति सूक्ष्ममीक्ष्यते तदा पूर्व्वनिरुक्ताभ्यां तद्धितार्थोत्तरपदद्विगुभ्यां भिन्नद्विगुरेव समाहारद्विगुर्बोध्यः । एवञ्च द्विगोः कर्म्मधारयान्तर्गतत्वेऽपि न क्षतिरिति तु विभावनीयम् ।

तत्पुरुषं लक्षयति।

यदीयेन सुबर्थेन युतयद्बोधनक्षमः।
यः समासस्तस्य तत्र स तत्पुरुष उच्यते॥

यदर्थगतेन सुबर्थेन विशिष्टस्य यदर्थस्यान्वयबोधं प्रति यः समासः स्वरूपयोग्यः स तदर्थस्य तदर्थे तत्पुरुषः नतु यन्नामोत्तरं यन्नाम यदर्थगतसुबर्थावच्छिन्नस्य यत्सार्थस्य बोधकं तदुत्तरं तन्नामैव तदर्थयोस्तत्पुरुषः पूर्व्वकायोऽर्द्धपिप्पलीत्यादावव्याप्तेः। स्तोक पक्तेत्यादौ क्रियाविशेषणैः कर्म्मधारयएव महाकविर्महाविज्ञइत्यादौ कवित्वादाविव प्रकृतेऽप्येकनामार्थैकदेशे पचनादावपरनामार्थस्याभेदान्वयबोधकतया तथात्वसम्भवात् स्तोकं पक्तेत्यादौ अमस्तादात्म्यार्थत्वे तु तत्पुरुषः सम्भवत्येव क्रियाविशेषणैः समासएवाव्युत्पन्न इति तु न देश्यं स्तोकनम्रा स्तनाभ्यामित्यादेः कालिदासाद्यैः प्रयुक्तत्वात् द्विगौ कर्म्मधारये च शाब्दिकानां तत्पुरुषत्वव्यपदेशः पदसंस्कारार्थोगौणः।

विभजते।

द्वितीयादिसुबर्थस्य भेदादेष च षड्विधः।
क्रियान्वयी द्वितीयादेरर्थः प्रायोऽत्र योजितः॥

ग्रामगतः चैत्रनीतः ब्राह्मणदत्तः वृक्षपतितः चैत्रधनं मैत्रगतिः गृहस्थितइत्यादौ द्वितीयादिसुबर्थस्य कर्म्मत्वकर्तृत्वादेर्बोधभेदादेतस्य द्वितीयातृतीयादितत्पुरुषत्वेन षड्भेदाः स्वघटकैकपदार्थनिष्ठ द्वितीयार्थावच्छिन्नापरपदार्थबोधकसमासत्वादेर्धर्म्मषट्कस्य सुवचत्वात्। इयांस्तु विशेषोयदेतेषु धात्वर्थान्वय्येव द्वितीयादेरर्थः प्रायो वटकः पीठं परितः पुण्येन सुखं शमाय विद्या दण्डाहृतः गवां कृष्णा सम्पन्नक्षीरा तिलेषु तैलमित्यादिविग्रहे तत्पुरुषस्यासाधुत्वात् वर्षसुखी लोष्टकाणः

कुण्डलहिरण्यं घटान्यः कुवेरबलिः कर्म्मकुशल इत्यादौ तु तत्तद्विशेषविधेर्द्वितीयादितत्पुरुषः ।

ननु ग्रामगत इत्यत्र गतौ ग्रामकर्म्मत्वस्य राजपुरुष इत्यत्र च पुरुषे राजसम्बन्धस्यावगमेन ग्रामादिपदेभ्यो लुप्तसुपः स्मरणात् तल्लोपमजानतोऽप्यन्वयबोधात् समृद्धं ग्रामगत इत्यादितः समृद्धग्रामयोरभेदान्वयधीप्रसङ्गाच्च सम्पन्नं दधि पश्येत्यादाविव तत्रापि नामार्थयोरभेदान्वयबोधोपयुक्तस्य नाम्नोः समानविभक्तिप्रतिसन्धानस्याविशिष्टत्वात् नापि ग्रामादिपदस्य ग्रामकर्म्मत्वादिलक्षकत्वात् अभेदान्यसम्बन्धेन नामार्थस्यान्वयबोधं प्रत्यनुकूलस्य नामोत्तरविभक्त्युपस्थाप्यत्वस्य तादृशप्रत्ययोपस्थाप्यत्वस्य वा गत्यादावसत्त्वात् । न च ग्रामादिपदलक्षितस्य ग्रामकर्म्मत्वादेरेव तत्र गत्यादौ तादात्म्येनान्वय इति साम्प्रदायिकानाम्मतमेव साम्प्रतं तत्पुरुषस्यापि समस्यमानपदार्थयोरभेदान्वयबोधकत्वे कर्म्मधारयत्वापत्तेः ग्रामं गतः राज्ञः पुरुष इत्यादिविग्रहस्य समासतुल्यार्थकत्वहान्यापत्तेश्चेति चेन्न प्रत्ययान्ततत्तन्नामार्थस्यैव भेदेनान्वयबोधं प्रति तत्तन्नामोत्तरप्रत्ययोपस्थाप्यतायास्तन्त्रत्वेन ग्रामगत इत्यादौ ग्रामादिपदलक्षितग्रामकर्म्मत्वादेर्गत्यादौ भेदेनान्वये बाधकाभावात् । न चैवं गतो ग्राम इत्यत्रापि ग्रामपदलक्षितस्य ग्रामकर्म्मत्वादेर्गत्यादौ भेदेनान्वयबोधप्रसङ्गः प्रत्ययान्तान्यतत्तन्नामोपस्थाप्यार्थस्यान्वयबोधसामान्यं प्रत्येवोत्सर्गतस्तादृशतत्तन्नामोत्तरनामोपस्थाप्यत्वस्य हेतुत्वेन तदसम्भवात् । अत एवार्द्धपिप्पलीच्छेद इत्यादौ पूर्व्वपदप्रधानत्वेनानुशिष्टस्य तत्पुरुषादेरन्यपदार्थानां पिप्पलीप्रभृतीनां षष्ठ्यर्थे घटपटमठानामित्यादौ च सर्व्वपदप्रधानत्वेन द्वन्द्वस्यानन्यपदार्थानां घटादीनां सुबर्थे अन्वयः तथा वक्रगुडद्राघेत्यादौ गुडा-

दीनामपि बहुजर्थे प्रकृत्यर्थस्येषदसमाप्तौ नाम्नः प्राग्बहुचोविधानादिति ।

ननु यदि नामार्थयोरपि भेदेनान्वयोव्युत्पन्नस्तर्हि ग्रामगत इत्यादौ कर्म्मत्वादिसंसर्गेण ग्रामादेरेव गत्यादावन्वयोऽस्तु कृतं ग्रामादिशब्दस्य ग्रामकर्म्मत्वादिलक्षणयेति चेत् सत्यं विग्रहवाक्यानां समाससमानार्थकत्वरक्षणाय तत्र लक्षणास्वीकारात् मास्तु वा ग्रामादिपदस्य तत्कर्म्मत्वादौ लक्षणा कर्म्मत्वादिसंसर्गेणैव ग्रामादेर्गत्यादावन्वयसम्भवात्तथापि न क्षतिः ग्रामं गत इत्यादिविग्रहस्यापि कर्म्मत्वार्थकद्वितीयाद्युपसन्धानवशादेव कर्म्मत्वादिसंसर्गेण गत्यादौ ग्रामाद्यन्वयबोधकतया समाससमानार्थकत्वसम्भवात् ग्राममित्यादौ कर्म्मत्वादिधर्म्मिकान्वयबोधानुरोधेन द्वितीयादेः कर्म्मत्वाद्यर्थकत्वात् अतएवाघटः पटइत्यादावन्यस्य असुरोदैत्यइत्यादौ विरोधिनः अनिक्षुः शरइत्यादौ सदृशस्य अब्राह्मणोवार्द्धुषिकइत्यादावपकृष्टस्य अनुदरसुदरन्तकन्याइत्यादौ स्वल्पस्य वाचकेन नञ्निपातेन स्वार्थे प्रतियोगित्वादि सम्बन्धेनैव घटादेरनुभावनेऽपि नञत्य तत्पुरुषे नाव्याप्तिः । पटस्याभावइत्यर्थे प्रसज्यनञा अव्ययीभावएवसमासः प्रमाणान्तेनापटंवर्त्तते इत्याद्येव तत्र प्रयोगस्तत्पुरुषस्योत्तरपदलिङ्गकत्वनियमात् इति वृद्धाः । प्रसज्यनञाप्यपटइत्यादिस्तत्पुरुषएव साधुर्नाव्ययीभावः नञ्तत्पुरुषविधेस्तदपवादकत्वात् अतएव वादिनामविवादइत्यादिकः किरणावल्यादौ पुंसि प्रयोगइति तु पक्षधर मिश्राः । युज्यते चोत्तरः कल्योनचेदेवं दृश्यते राजमातङ्गास्तस्यैवामी तुरङ्गमाः । चैत्रोग्रामगतस्तत्र कैतः किं कुरुतेऽधुना इत्यादौ राजसम्बन्धादेराजादिपदलक्ष्यत्वे तदेकदेशस्य राजादेस्तदा परामर्शो न स्यात् विशेष्यविधया दृश्या

ಕನ್ನಡ ಸಂಖ್ಯೆ..........................

पूर्व्वोपस्थापितस्यैवार्थस्य परामर्शकत्वात् तदादिशब्दानां नहि प्रजावतीयं मे त्वं तस्मै देहि कम्बलम् । नीलोमणिर्गुणः सोऽत्र स्वात्रादिर्बोध्यते तदा ।

नन्वेवमनयैव रूचा निषादस्थपतिं याजयेदितिश्रुतौ निषादानां स्थपतिरिति व्युत्पत्त्या न तत्पुरुषः परन्तु निषादः स्थपतिरित्यर्थे कर्म्मधारयएवेति सिद्धान्तोव्याहन्येत तत्पुरुषे भक्तिभिया हि तत्र कर्म्मधारयस्वीकारस्तन्मूलके निषादस्याधानेऽपूर्व्वविद्याप्रयुक्तिश्च कल्पते कल्पते च निषादीयतत्तदध्ययने निषेधविधिबाधात् स्त्री शूद्रौ नाधीयातामितिश्रुतौ तत्तदध्ययनेतराध्ययनपरत्वं धातोः शूद्र पदस्य त्रैवर्णिकान्योपलक्षकत्वात् । यदिच कर्म्मधारयइव तत्पुरुषे ऽपि न लक्षणा तदा तत्पुरुषएव तत्रोचितस्त्रैवर्णिकस्यैव निषादीय स्थपतित्वेन प्रामावपूर्व्वविद्याप्रयुक्तेस्तन्मूलकनिषेधविधिसङ्कोचस्य चाकल्पत्वादिति चेत् तत्पुरुषे लक्षणापत्तेऽपि किमिति कर्म्मधारय एव तत्राभ्युपेयते नतु तत्पुरुषः निषादानां स्थपतिरिति व्युत्पत्त्या निषादस्थपतिपदान्निषादसम्बन्धवत्त्वेन स्थपत्यनुभवसहस्रस्य सर्व्वसिद्धत्वेन तदनुरोधाल्लक्षणायाः क्लृप्तत्वेन तत्कल्पनाभयस्यासम्भवात् नहि निषादस्थपत्यादिपदं निषादादिसम्बन्धवत्तया स्थपत्यादि बोधने निराकाङ्क्षं तथा सति निराकाङ्क्षत्वादेव तत्पुरुषत्वासम्भवेन लक्षणापत्तेरबाधकतयोपन्यासानौचित्यात्। अथ बाधकं विना मुख्यार्थएव श्रुतीनां प्रामाण्यं नतु प्रमाणान्तरविषयेऽपि लक्ष्यार्थे मुख्ये शब्दस्वरसइत्यादिमीमांसया तथैव सम्प्रतिपत्तेरिति चेत्तर्हि बाधकासत्त्वे कर्म्मधारयविधयैव वेदानां प्रामाण्यं नतु प्रमाणान्तर विषयेऽपि तत्पुरुषविधया कर्म्मधारयात् समासान्तरस्य दौर्ब्बल्यमित्यादिमीमांसया तथैव

प्रतिपत्तेरित्यपि किन्न रोचये:। तत्पुरुषाद्बहुव्रीहेर्जघन्यत्वमित्यत्राप्युक्तैव रीतिरनुसर्त्तव्या नहि बहुव्रीहौ समस्तपदानां लाक्षणिकत्वादेव ततो दुर्व्वलत्वम् एकपदमात्र लक्षणयापि बहुव्रीहेर्व्यवस्थापयत्वादित्यास्तां विस्तर:।

अव्ययीभावं लक्षयति।

उत्तरार्थान्वितस्वार्थाव्ययपूर्व्वस्तु योभवेत्।
समास: सोऽव्ययीभाव: स्त्रीपुंल्लिङ्गविवर्जित:॥

य: समास: स्वोत्तरपदोपस्थाप्येन यदर्थेनान्वितस्य यदर्थस्य बोधकाव्ययपूर्व्वभागक: स तद्विशिष्टस्य तदर्थस्य बोधनेऽव्ययीभाव: गृहे निर्म्मक्षिकम् उपकुम्भमित्यादौ हि मक्षिकाया अभाव: कुम्भादेश्च सामीप्यादिर्मक्षिकादिपदप्राग्वर्त्तिना निराद्यव्ययेनानुभाव्यते अर्द्धशरीरमित्यादौ उत्तरपदार्थान्वितस्वार्थबोधकमप्यर्द्धपदं नाव्ययं निर्मक्षिका भूमि: निर्म्मनुष्योदेशइत्यादौ तु मक्षिकादेरभाववन्तं बोधयन्नपि निर्म्मक्षिकादिकस्तत्पुरुषो न तादृशार्थे स्त्रीपुंलिङ्गकार्य्य विधुरइति तत्र न प्रसङ्ग:।

नन्वक्षस्याक्षस्य शलाकाया वा द्यूतेऽन्यथापातनमित्यर्थेऽक्षपरि शलाकापरि इत्यव्ययीभावेऽव्याप्तिस्तस्याव्ययगर्भत्वेऽपि तत्पूर्व्वकत्वाभावात् एवं द्वौ गार्ग्यौ इत्यर्थे द्विगार्ग्यं गच्छत इत्यादौ द्वाभ्यां दण्डाभ्यां इत्यर्थे द्विदण्डि प्रहरतीत्यादौ तिसृणां यमुनानां समाहार इत्यर्थे त्रियमुनं स्नातीत्यादौ लोहिता गङ्गा यस्मिन्नित्यर्थे लोहितगङ्गं देश इत्यादौ दण्डेन मिथ: प्रहृत्य वृत्तमित्यर्थे दण्डादण्डि रणमित्यादौ केशेषु मिथ: प्रगृह्य वृत्तमित्याद्यर्थे केशाकेशि युद्धमित्यादौ खले यवा यदा संहृता यवा सदा तिष्ठन्तोगावोयदेत्याद्यर्थे खलेयवं संहृतयवं तिष्ठद्गु वा काल इत्यादौ द्विगार्ग्य द्विदण्ड्यादिष्वपि तेष्वव्ययगर्भत्वस्याप्यभावादत: प्रकारान्तरेण निर्व्वक्ति।

अमादेशं विना श्रूयमाणषष्ठी न बोधिका ।
स्वार्थे यदर्थस्य यद्वा सोऽव्ययीभाव इष्यते ॥

अमादेशं विना श्रूयमाणषष्ठी स्वार्थे यत्समासार्थस्यान्वयबोधं प्रत्यसमर्था स एव वाव्ययीभावः श्रूयमाणैव षष्ठी स्वार्थे समासान्तरार्थस्यान्वयबोधने समर्था न तु लुप्तापि कृतयोरचपरिव्यग्रत्वमित्यादौ त्वव्ययीभावार्थस्य लुप्तापि कृतयोरेकाद्यान्यथापातनयोर्निष्फलत्वमित्यन्वये लुप्तषष्ठ्यैव पातनस्य सम्बन्धप्रत्यायनात् । स्निग्धस्योपगङ्गं पावित्र्यमित्यादौ स्निग्धस्य गङ्गासमीपस्य पवित्रत्वमित्याद्यन्वये समीपादेः सम्बन्धः श्रुतयाप्यमादेशवशादेव षष्ठ्यानुभाव्यते इति न तत्रोपगङ्गाद्यव्ययीभावेऽव्याप्तिः अनुगङ्गेन सञ्चारः उपगङ्गेषु पूतत्वमुपकुम्भादानीतमित्यादावमादेशं विनापि श्रूयमाणाभिस्तृतीयासप्तम्यादिभिरव्ययीभावार्थस्य करणत्वाधिकरणत्वादिकं बोध्यत इति षष्ठीपर्य्यन्तानुसरणम् ।

बहुव्रीहिं लक्षयति ।

बहुव्रीहिः स्वगर्भार्थसम्बन्धित्वेन बोधकः ।
निरूढया लक्षणया स्वांशज्ञापकशब्दवान् ॥

समास इति प्रकृतं तथाच स्वांशस्य निरूढलक्षणया ज्ञापकेन शब्देन घटितः स्वगर्भस्य यादृशार्थस्य सम्बन्धित्वप्रकारेणान्वयबोधं प्रति समर्थः समासः स्वगर्भतादृशार्थसम्बन्धिबोधने बहुव्रीहिरित्यर्थः । आरूढवानरो वृक्ष इत्यत्रारूढो वानरो यमिति व्युत्पत्त्या स्वकर्म्मकारोहणकर्तृवानरसम्बन्धित्वेन वृक्षं पीतपयस्कं पात्रमित्यत्र पीतं पयो येन इति रीत्या स्वकरणकपानकर्म्मजलसम्बन्धित्वेन पात्रं पक्वतण्डुलश्चैत्र इत्यत्र पक्वतण्डुलो-

येनेति दिशा स्वकर्त्तृकपाककर्म्म तण्डुलसम्बन्धित्वेन चैत्रं दत्तदक्षिणो द्विज इत्यत्र दत्ता दक्षिणा यस्मै इति क्रमेण स्वसम्प्रदानकर्म्मदक्षिणासम्बन्धित्वेन द्विजं पतितपत्रस्तरुरित्यत्र पतितं पत्रं यस्मादिति विग्रहेण स्वापादानकपतनाश्रयपत्रसम्बन्धित्वेन तरुं चित्रगुरित्यत्र चित्रा गौर्यस्येति वाक्यानुसारेण चित्राभिन्नस्वगोसम्बन्धित्वेन चैत्रं रक्तपटः काय इत्यत्र रक्तः पटो यत्रेति व्युत्पत्त्या रक्ताभिन्नस्ववृत्तिपटसम्बन्धित्वेन कायम् एवं वाणच्छिन्नकरो नर इत्यादावपि वाणेन छिन्नः करो येन यस्य वा इत्यादि विग्रहे वाणकरणकस्वकर्तृकच्छिदाकर्म्मकरसम्बन्धित्वादिना नरादिकं बहुव्रीहिर्बोधयतीति सर्व्वत्र स्वगर्भतत्तदर्थसम्बन्धित्वेन धर्म्मिणामवगमः। दक्षिणपूर्व्वा पूर्व्वोत्तरेत्यादिविदिग्बहुव्रीहिस्थले दक्षिणया पूर्व्वा यस्या इत्यादिविग्रहेण स्वपार्श्वस्थदक्षिणसहितपूर्व्वसम्बन्धित्वादिना आग्नेयीप्रभृतीनां विदिशां बोधः। अस्तिक्षीरा नास्तिक्षीरा गौरित्यादावप्यस्ति क्षीरं यस्या इत्यादिविग्रहेणास्तित्ववत्स्वक्षीरसम्बन्धित्वादिप्रकारेण गवादेरवगतिः। इयांस्तु विशेषो यत्तत्रैकेषाम्मतेऽस्तीत्यादिकं तिङन्तमन्येषां तत्प्रतिरूपकाव्ययमिति। उप समीपे दश येषामिति समीपगणितत्वार्थकषष्ठ्या विग्रहादुपदशाः शकुनय इत्यादौ स्वसमीपगणितदशसम्बन्धित्वेन नवानामेकादशानाञ्च पक्षिणामवगमस्तत्र दशशब्दस्य दशत्वलक्षणया स्वपर्य्याप्त संख्यासमीपगणितदशत्वसम्बन्धित्वेनैव नवादेर्बोध इति दुर्गप्रभृतयः। अधिका दश येषामित्यादिविग्रहे अधिकदशाः पुरुषा इत्यादावपि स्वपर्य्याप्तसंख्याधिक दशवृत्तिसंख्यापर्य्याप्त्यधिकरण दशसम्बन्धित्वेन नवादिपुंसां प्रत्ययः। द्वौ त्रयो वा येषां इत्यन्यतरार्थकवाशब्देन विग्रहे द्वित्राः पवित्राः परमित्यादौ द्वित्रान्य-

तरपर्य्याप्तस्वपर्य्याप्त संख्यासम्बन्धित्वेन द्वयोस्त्रयाणां वा पवि-त्राणां बोधः पटे घटे वा घटत्वमित्याद्यनुरोधेन वाकारस्यान्यत-रार्थकताया व्युत्पाद्यत्वात् तस्य च वृत्तौ गतार्थत्वा स्तुतिः पञ्च षड्वा येषामित्यादिविग्रहात् पञ्चषाः पुरुषा इत्यादावप्यु-क्तरीत्यैवान्वयो द्रष्टव्यः । परे तु द्वौ वा त्रयोवा येषामित्यादि-विग्रहे वाशब्दस्य संशयकोट्यर्थकतया द्वित्रा इत्यादि बहुव्रीहेः स्वधर्म्मिकसंशयकोटितापन्नद्वित्रिसम्बन्धित्वेन द्विप्रभृतिबोधक-त्वमित्याहुः ।

द्विस्त्रयोयेषामिति विग्रहे तु द्विशब्दस्य द्विगुणितवाचि-त्वेन द्विगुणितत्रिपर्य्याप्तस्ववृत्तिसंख्यासम्बन्धित्वेन द्वित्रा रसा इत्यादौ षसामवगमः सुजन्तभावेणैव विग्रहस्य व्युत्पन्नत्वाच्च पञ्चकृत्वोदश येषामित्यर्थे पञ्चदशा इत्यादिको न समासः सर्व्व-त्रोक्तबहुव्रीहौ राजादित्वादिति चरमस्वरादेर्लोपः । स्वधन-सम्बन्धी चैत्र इत्यादौ स्वधनस्य सम्बन्धीति व्युत्पत्त्या स्वगर्भा-र्थस्य सम्बन्धित्वेन चैत्रं बोधयन्नपि तत्पुरुषो न स्वांशस्य निरूढ़-लक्षणया प्रत्यायकपदेन घटितः । तथा आधुनिकलक्षणया स्वपटबोधकेन पटपदेन गर्भितः पटसम्बन्धीत्यादिरपि । मातृ-भक्त इत्यादिकस्तु तत्पुरुषः स्वमातृत्वेन निरूढलक्षणया बोध-केन विशेषितोऽपि न तत्सम्बन्धित्वेन बोधकः । न च द्वौ मुनी त्रयोवा मुनयोयस्येति वक्तृत्वार्थकषष्ठ्या विग्रहे स्ववक्तृमुनिद्वया-दिसम्बन्धित्वेन बोधके द्विमुनि त्रिमुनि वा ग्रन्थ इत्यादौ द्विमु-न्याद्यव्ययीभावे स्वमातृसम्बन्धित्वेन बोधके मातृसम्बन्धीत्यादि तत्पुरुषे चातिव्याप्तिस्तदन्यत्वेनापि विशेषणीयत्वात् । इदम-त्रावधातव्यं चित्रगुरस्तीत्यादौ चित्राभिन्नस्वगोसम्बन्धिप्रभृतीनां प्रतीत्यर्थं न चित्रगुसमुदायस्य लक्षणा तस्य वाक्यत्वेन लक्षकत्वा-

योगात् वाक्ये लक्षणायाः प्रागेव परास्तत्वात् । नच चित्रपदमेव तत्र चित्राभिन्नस्वगोसम्बन्धिलक्षकं गोपदन्तु तादृशार्थे तात्पर्य्यग्राहकं लक्षणाया निरूढ़त्वसम्पादकं वेति वाच्यं चित्रपदस्य प्रथमान्तत्वाभावेन तदर्थेऽस्तित्वाद्यन्वयस्यानुपपत्तेः प्रथमान्तपदोपस्थाप्यस्यैव भावनाविशेष्यत्वात् । अन्यथा राजपुरुषोऽस्तीत्यादावपि राजन्यस्तित्वान्वयप्रसङ्गात् प्रकृत्यर्थएव सुपः संख्याबोधकत्वव्युत्पत्तेः गोपदोत्तरप्रथमया चित्रपदोपस्थाप्ये चित्राभिन्नस्वगोसम्बन्धितैकत्वबोधनायोगाच्च । यत्तु गोपदमेव तादृशगोसम्बन्धिलक्षकं चित्रपदन्तु तत्र तात्पर्य्यादिग्राहकमिति मणिकारादुक्तं तन्न युक्तं पूर्व्वपदार्थसाकाङ्क्षस्यैव स्वार्थस्योपसर्ज्जनतायां गोपदस्य ह्रस्वविधानात् चित्रपदार्थेन समं तदर्थस्यानन्वये तदनुपपत्तेरन्यथा गौरस्तीत्यादावपि चित्राभिन्नस्वगोसम्बन्धित्वेन गोपदस्य लक्षणायामुदन्तत्वापत्तेः नच नामोत्तरवर्त्तिनएव गोपदस्य स्वार्थोपसर्ज्जनतायां ह्रस्वविधिर्यत्र गोपदेन लक्षणयोपस्थापिते स्वगोसम्बन्धिन्यभेदेन चित्रपदस्यान्वयः तत्र चित्रगवोऽस्तीत्यादिकर्म्मधारयेऽपि गोपदस्य ह्रस्वप्रसङ्गात् वस्तुतः कृतपाकश्चैत्र इत्यादौ स्वकृतिविषयपाकसम्बन्धित्वादिना चैत्राद्यवगमः पूर्व्वपदस्य परपदस्य वा लक्षणया न सम्भवदुक्तिकत्वयोरशक्तत्वेन भाक्तत्वायोगात् । नच तत्र कादिवर्णस्य स्वरूपशक्तघञादि प्रत्ययस्य वा स्वकृतिविषयपाकसम्बन्धिनि लक्षणा तन्निरूढ़त्वसम्पादकञ्च शब्दान्तरमिति साम्प्रतं कृतादिपदेभ्यः स्वार्थानुपस्थितावपि तदन्वयबोधप्रसङ्गात् घञादिमात्रस्य नामत्वाभावेन तन्मात्रोपस्थाप्यार्थे सुबर्थान्वयायोगात् प्रकृत्यर्थावच्छिन्नस्यैव कृदर्थस्य पदार्थान्तरेऽन्वयबुद्धेर्व्युत्पन्नत्वाच्च तस्माच्चित्रगुरित्यत्र गोपदं स्वगोसम्बन्धिलक्षकं तदेकदेशे च

गवि तादात्म्येन चित्रपदस्यान्वयः। नच गोधर्म्मिकान्वयबुद्धौ तद्धर्म्मिकशक्तिज्ञानत्वेन हेतुत्वात् पदार्थैकदेशे गवि चित्रस्यान्वयोदुर्घटः चित्रव्रजोऽस्तीत्यादौ गोस्थानरूपस्य व्रजस्यैकदेशे गवि चित्रस्यानन्वयेन तादृशव्युत्पत्तेरावश्यकत्वादिति वाच्यं घटशून्यं चैत्रनप्तेत्यादितत्पुरुषे भेदेनेव चित्रगुप्रभृतिबहुव्रीहावप्यभेदेन पदार्थैकदेशधर्म्मिकान्वयबोधस्य व्युत्पत्तिवैचित्र्येण सम्भवात् फलानुरोधित्वात् कल्पनायाः प्राचैरपि सुन्दरराजपुरुष इत्यादावभेदेन सुन्दरादेः पदार्थैकदेशे राजन्यन्वयबुद्धेः स्वीकाराच्च। यत्तु गोपदं तत्र स्वकीयगोत्वेन सम्बन्धित्वेन च लक्षकमतश्चित्रस्य गोपदार्थएव स्वकीये गवि तस्य च सम्बन्धिन्यन्वयान्न पदार्थैकदेशान्वयित्वमेकपदार्थयोश्च मिथोऽन्वयः ज्ञातिवर्त्तमानत्वयोरिव नाव्युत्पन्न इति तन्मन्दं तथा सति चित्रगुः पुरुषस्तस्याः सञ्चारोऽतिमनोहर इत्यादौ तदादेः स्वकीयगवादिपरामर्शकत्वापत्तेः पदार्थैकदेशस्यैव परामर्शकतायास्तदादावव्युत्पन्नत्वादिति। एवञ्चारूढ़वानरोवृक्ष इत्यादावपि रुहधातुना स्वकर्म्मकारोहण कर्त्तुर्वानरपदेन च वानर सम्बन्धिन उपस्थापनादमीषामाकाङ्क्षादिधीसाचिव्यादेव स्वकर्म्मकारोहण कर्त्तृभिन्नवानरसम्बन्धित्वादिना वृक्षादेर्बोध इत्यास्तां विस्तरः।

नन्वारूढोवानरोयस्य वृक्षमित्यादिविग्रहादारूढ़वानरपदं स्वकीयवृक्षारूढवानरसम्बन्धित्वेन ग्रामादिकं बोधयदपि बहुव्रीहिः स्यादतस्तादृग्वाक्यस्य विग्रहत्वं खण्डयन्नाह।

अस्यैकं प्रथमान्तं सत्सुबन्तैरितरैः सह।
यदा भेदसुबन्तेन साकाङ्क्षं नाम विग्रहः॥

अस्य बहुव्रीहेर्घटकमेकं नाम प्रथमान्तं सत्सुबन्तैरितरनामभिः सह भेदार्थकसुबन्तयच्छब्देन साकाङ्क्षं विग्रहः कथ्यते

नचोक्तवाक्ये तथा सुबन्तस्यापि यदस्तत्र इत्यपदेनैव साकाङ्क्षत्वात् आरूढ़ोवानरोय इत्यादौ तु यच्छब्दो न भेदार्थकसुबन्त इति न तादृशस्यापि वाक्यस्यार्थे बहुव्रीहिः पतितस्य धनं यस्य दण्डाहृटोयस्मादित्यादिकस्तु समानार्थकसुब्द्वयीमन्तर्भाव्य न विग्रहः सम्प्रदायविरोधात् एवं घटेन पटोयत्रेत्यादिकः सहाद्यर्थमन्तर्भाव्यापि सुबन्तैरिति तु सम्भवाभिप्रायं तेनाघटोदेश इत्यादिबहुव्रीहेर्न घटोयत्रेत्यादिविग्रहेण नञादेः सुबन्तत्वाभावेऽपि नाव्याप्तिः सपुत्र इत्यादौ तु सह पुत्रोयेनेत्यादिरेव विग्रहो नतु पुत्रेण सहेत्यादिरन्यपदार्थाप्राप्तेः सघटोदेश इत्यादौ च सह घटोयेनेत्यादिविग्रहे सहार्थो वैशिष्ट्यं नतु सामानाधिकरण्यं घटे देशस्य तद्बाधात्। जीवत्पितृकइत्यादेस्तु जीवन् पिता यस्येति विग्रहो यस्य च पिता जीवन्नित्येवं जीवद्विधेयकान्वये निराकाङ्क्षोऽपि जीवदभिन्नः पिता यदीय इत्यन्वयएव साकाङ्क्षः। इदन्तु बोध्यं यत्र विग्रहवाक्ये सुबन्तपदः क्रियासाकाङ्क्षत्वसम्भवस्तत्र तदर्थान्वितक्रियागर्भितएवार्थे विना बाधकं बहुव्रीहिर्व्युत्पन्नः तेन गन्तव्योग्रामयस्येति विग्रहे गन्तव्यग्रामकश्चैत्र इत्यादितः स्वकर्तृक गतिकर्मग्रामसम्बन्धित्वेनैव चैत्रादेरौत्सर्गिकोबोधः कदाचित्तु तात्पर्य्यादिवशाद्गन्तव्याभिन्नस्वकीयग्रामसम्बन्धित्वेन यत्र तु न यदस्तत्साकाङ्क्षत्वसम्भवस्तत्र विशेषविध्यसत्त्वे यन्नामार्थमुख्यविशेष्यकोविग्रह वाक्याद्बोधः सुबन्तपदार्थान्वितनामार्थगर्भित एवार्थेऽतएव धनी दासोयस्येत्यर्थे यदीयधनवान् दासस्तस्य धनिदासकोऽयमित्यादितो नावगमः किन्तु धनवत्स्वदाससम्बन्धिनएव चन्द्रचूडायां यस्येत्यादिकस्तु यदीय चन्द्रचूडायामित्यर्थकः किन्तु यदीयचूडायां चन्द्रइत्यर्थकस्तादृशार्थ एव सप्तम्यन्तेनेन्द्वादेर्व्विशेषतोबहुव्रीहिविधानात्तेन चन्द्र-

चूडः शिव इत्यादौ स्वचूडावृत्तिचन्द्रसम्बन्धित्वेनैव शिवस्यावगमो नतु चूड़ावृत्तिस्वकीयचन्द्रसम्बन्धित्वेन तस्य गगणादेर्वा बोधः ससम्बन्धिकपदार्थस्य विशेषणत्वस्थले तु सुबन्तयदर्थान्वितेन तादृशपदस्यार्थेन गर्भितेऽपि अतएव चैत्रः पुत्रकृतोत्कर्ष इत्यादौ स्वपुत्रकृतोत्कर्षवानेव चैत्रादिः प्रतीयते नत्वन्यदीयपुत्रकृतोत्कर्षाश्रयः।

बहुव्रीहिं विभजते।

तदतद्गुणसंविज्ञानौ द्वौ भेदौ तदादिमः।
विग्रहस्य विशेष्यो यस्तद्विशेष्यकबोधकृत॥

तद्गुणसंविज्ञानोऽतद्गुणसंविज्ञानश्च बहुव्रीहेर्द्वौ भेदौ तत्र विग्रहवाक्यस्य विशेष्यविधया प्रत्याय्यो योऽर्थस्तद्विशेष्यकबोधकृद्बहुव्रीहिः तयोरादिमस्तद्गुणसंविज्ञानस्तस्य स्वार्थगुणीभूतस्य सम्यग्विशेष्यविधया विज्ञानं यस्मादिति व्युत्पत्त्या सान्वयसंज्ञाकत्वात् तद्भिन्नश्चातद्गुणसम्विज्ञानश्चरम इत्यर्थाद्गम्यते घटस्वरूपः पदार्थः इत्यादितो हि घटः स्वरूपं यस्येति विग्रहस्थले स्वस्वरूपाभिन्नघटसम्बन्धित्वेन घटाभिन्नस्वस्वरूपसम्बन्धित्वेन वा विग्रहविशेष्यं कलसस्यैव विशेष्यविधया बोध्यते घटस्य स्वरूपं यस्मादिति विग्रहे च विग्रहस्य यद्विशेष्यं ततोऽन्यदेव स्वजन्यस्वरूपाभिन्नघटसम्बन्धित्वेन कुटादिर्गण इत्यादिरपि कुट आदिर्यस्येति व्युत्पत्त्या कुटाभिन्नस्य स्वधर्म्मिक व्यवस्थाधर्म्मिणः सम्बन्धित्वेन धात्वन्तरमिव कुटमपि बोधयंस्तद्गुण संविज्ञानएव बहुव्रीहिः।

प्राचां मतेन तद्गुणसंविज्ञानबहुव्रीहिमन्यथा निर्व्वक्ति।

यः स्वार्थघटकार्थस्य स्वार्थान्वयिनि बोधने।
अनुकूलो बहुव्रीहिः स तयोरथवादिमः॥

यो बहुव्रीहिः स्वार्थस्यान्वयिनि स्वार्थघटकस्याप्यर्थस्यान्वय-

बोधने समर्थः स तयोस्तद्गुणातद्गुणसंविज्ञानयोरादिमः लम्बकर्णमानय हारश्रीवं पश्येत्यादौ हि बहुव्रीहिर्लम्बस्वकर्णसम्बन्धिनः स्वश्रीवावृत्ति हारसम्बन्धिनश्च स्वार्थस्यान्वयिनि कर्म्मत्वादौ स्वार्थघटकीभूतस्य तादृशकर्णहारादेरपि व्युत्पत्तिवैचित्रेणान्वयबोधने समर्थ इत्येवं विध एव तद्गुणसंविज्ञानस्तद्भिन्न एव चाद्योऽतद्गुणसंविज्ञानः यथा दृष्टसागरमानय इत्यादाविति प्राचाम्मतम् ।

व्युत्पत्तिवैचित्र्यार्थमन्यथापि पुनर्व्विभजते ।

स्वान्तर्निविष्टद्वित्र्यादिनामभिर्विग्रहात् पुनः ।
बहुव्रीहिर्बहुविधो द्विपदत्रिपदादिकः ॥

द्वित्रिचतुरादिभिरेव स्वघटकनामभिर्विग्रहवशात् द्विपदत्रिपदचतुष्पदादिकोबहुव्रीहिर्बोध्यः चित्रा गौर्यस्येति विग्रहाच्चित्रगुरित्यादौ द्विपदस्यैव जरती चित्रा गौर्यस्य महन्नीलमुत्पलं यस्येत्यादि विग्रहाज्जरतीचित्रगुर्महन्नीलोत्पला सरिदित्यादौ त्रिपदस्यापि बहुव्रीहेरावश्यकत्वात् जरती चित्रगवी यस्य महन्नीलोत्पलं यस्येति द्विपदविग्रहे जरतीशब्दे पुंवद्भावस्य महच्छब्दे चाकारस्य प्रसङ्गादुत्तरपदे तयोर्व्विधानात् समासान्त्यपदस्य चोत्तरपदत्वात् एकतद्द्वयमितिन्यायेन गवि चित्र जरतोरभेदानुभवस्योक्तरीत्या सम्पादयितुमशक्यत्वेन तदर्थमेव त्रिपदादिबहुव्रीहेरावश्यकत्वाच्च ।

द्वन्द्वं लक्षयति ।

यद्यदर्थकयन्नामसमूहो यद्यत्प्रकारके ।
बोधे समर्थः स द्वन्द्वः समासस्तावदर्थकः ॥

यद्यदर्थोपस्थापकस्य क्रमिकयादृशनामसमूहस्य निश्चयस्तावदर्थ प्रकारकान्वयबोधं प्रति स्वेन समर्थस्तादृशनामानवह

एव तादर्थ्यकोद्वन्द्वसमासः । पाणिपादं वादय धवखदिरौ छिन्धीत्यादौ हि कर्म्मत्वाद्यंशे करचरणादिप्रकारकान्वयबोधं प्रत्यमादिधर्म्मिकः करचरणाद्युपस्थापकस्य पाणिपादादिक्रमिकनामस्तोमस्याव्यवहितोत्तरत्व सम्बन्धेन निश्चयः कारणम् अतः पाणिपादादिसमुदायः करचरणादि तत्तदर्थे द्वन्द्वः । यत्तु पाणिपादमित्यादौ समाहारद्वन्द्वे सर्व्वत्रोत्तरपदे पाणिपादादिसाहित्ये लक्षणा अतएव नित्यं तत्रैकवचनं समाहारस्यैकत्वात् पदान्तरन्तु तादृशलक्षणायां निरूढत्वसम्पादकं तथाविधसाहित्यस्य च स्वाश्रयनिष्ठत्वादिसम्बन्धेनैव द्वितीयाद्यर्थ कर्म्मत्वादौ साकाङ्क्षत्वात् पाणिपादं वादयेत्यादेर्नायोग्यत्वमिति प्राच्यैरुक्तं तन्न युक्तं तुल्यवदेकक्रियान्वयित्वं बुद्धिविशेषविषयत्वं वा पाणिपादयोः साहित्यं तस्य च नानात्वसम्भवेन तद्गतद्वित्वादिबोधार्थं समाहारद्वन्द्वादपि द्विवचनाद्यपत्तेर्दुर्व्वारत्वात् । साहित्यस्य हि बहुत्वेऽपि न समाहारद्वन्द्वस्य द्विवचनादिसाकाङ्क्षत्वं तादृशद्विगोरिवेति चेत् तर्हि पाणिपादप्रभृतीनां नानात्वेऽपि न तदर्थकस्य द्वन्द्वस्य द्विवचनाद्याकाङ्क्षत्वमित्येव वक्तुमुचितं कृतं साहित्यभक्त्या हस्त्यश्वं धनमित्यादेरयोग्यताया दुर्व्वारतापाताच्च नामार्थयोर्भेदान्वयस्याव्युत्पन्नत्वेन हस्तिनामश्वानाञ्च साहित्यस्य स्वाश्रयत्वादिसम्बन्धेन धनादावन्वयायोगात् तादृशसाहित्ये धनादेरभेदविरहाच्च समाहारपरिभाषा तु क्लीवलिङ्गत्वनित्यैकवचनत्वादिपदसंस्कारोपयोगि तथैवोपपन्ना न द्वन्द्वस्यार्थव्यवस्थापिका । एतेन धवखदिरावित्यादावितरेतरद्वन्द्वेऽप्युत्तरपदे धवखदिरसाहित्याश्रये लक्षणा अन्यथा द्विवचनादेः प्रकृत्यर्थतावच्छेदकवत्येव पर्य्याप्तिसम्बन्धेन स्वार्थद्वित्वाद्यनुभावकत्वव्युत्पत्तेर्धवखदिरावित्यतोधवद्वयस्य खदिरद्वयस्य च प्रतीत्यापत्तेरितिमी-

मांसकानामन्यतमप्यपाखं तुल्यवदेकक्रियान्वयित्वं धवखदिर विशे-
ष्यकधीवशेष्यत्वं वा धवखदिरयोश्च साहित्यं तदाश्रयश्च धवद्वया-
दिकमपीति तादृशसाहित्याश्रयलक्षकत्वपक्षेऽपि धवखदिरावित्य-
तोधवद्वयादिबोधस्य दुर्व्वारतापत्तेः नच त्रितया विशेष्यकधवख-
दिरधर्म्मिकधीविशेष्यत्वमेव प्रकृते धवखदिरयोः साहित्यं तच्च न
धवद्वयादेरितिवाच्यं तादृशसाहित्यान्वयस्यानुभवेनास्पर्शनात् त-
स्माद्यत्र नानाधर्म्माणां प्रकृत्यर्थतावच्छेदकत्वं तत्र तत्तद्धर्म्माव-
च्छिन्ने समुदितएव पर्य्याप्तिसम्बन्धेन द्वित्वादिबोधने द्विवचनादिकं
साकाङ्क्षं नतु तादृशैकधर्म्मावच्छिन्नं परित्यज्य तथाविधा परध-
र्म्मावच्छिन्ने यतोधवखदिरावित्यादितोधवयोः खदिरयोश्च बोधप्र-
सङ्गइति तत्त्वम्। घटघटेत्यादिकस्य घटकलसेत्यादिकस्य घटतद्घटे-
त्यादिकस्य च क्रमिकनामस्तोमस्य निश्चयत्वेन घटादेरन्वयबोधं
प्रत्यहेतुत्वमतोन तादृङ्नामनिवहो घटाद्यर्थे द्वन्द्वः अतएव सम-
स्यमान पदार्थयोस्तत्त्वावच्छेदकयोर्वा यत्र मिथोभेदस्तत्रैव द्वन्द्वस्य
साधुत्व सूचनाय चार्थे द्वन्द्व इति पाणिनिः प्राह। अतएव
भेदगर्भसमुच्चयार्थकं च शब्दमन्तर्भाव्य धवश्चखदिरश्चेत्यादिकं
विग्रहमस्य प्रयुञ्जते वृद्धाः समुपाददते च तत्र मिथोभेदप्रापकार्थ-
श्चकारद्वयं पीततत्पटयो स्तादात्म्यमित्यादौ तत्पटादेः पीताद्य-
भिन्नत्वेऽपि पीतत्वतत्पटत्वाद्योः पदार्थतावच्छेदकयोरस्त्येव
भेदः सुबर्थस्तु द्वित्वं न तत्र प्रकृत्यर्थेऽन्वेति पर्य्याप्तिसम्बन्धेन पीत-
तत्पटे तस्य बाधात् सुबर्थद्वित्वादेस्तादृश सम्बन्धेनैव प्रकृत्यर्थसा-
काङ्क्षत्वात् परन्तु प्रकृत्यर्थतावच्छेदकयोः पीतत्व तत्पटत्वयो-
रेव व्युत्पत्तिवैचित्र्यात् अतएव द्व्यणुकारम्भकसंयोग नाशेभ्यः
कार्य्यद्रव्यं नश्यतीति भाष्यस्य योग्यतासम्पत्तये सुबर्थैकत्वस्य का-
र्य्यद्रव्यत्वेऽन्वयमभिधित्सुनाचार्य्येण जात्यभिप्रायकमेकवचनमिति

गुणकिरणावल्यामभिहितम्। अतएव च श्यालाः स्युर्भ्रातरः पत्न्यः स्वामिनोदेवृदेवरौ इत्यत्र च द्विवचनमहिम्ना स्वामिनो-भ्रातरौ देवृदेवरोभयपदवाच्या इत्यर्थः सुभूत्यादिसिद्धः सङ्गच्छते। यदि च पटद्वयासत्त्वेऽपि भूतले पीतपटावित्यादिकः प्रयोगः स्यात् पीतत्व पटत्वोभयाश्रयस्य तत्र सत्त्वादेवं पीतपटयोरभेद इत्यादितः शुद्ध पटत्वादेरबोधप्रसङ्गश्च तदंशे सुबर्थद्वित्वस्य प्रकारत्वादित्यादि सूक्ष्ममीक्ष्यते तदा गोदौ ग्रामइत्यादाविव साधुत्वार्थमेव तत्र द्विवचनमिति वदन्ति। विद्यते विन्दति विन्त्तीनामनिट्इत्यत्र विद्यत इत्यादिशब्दो न विदधातुत्वेनोपस्थापकः किन्तु सत्ताद्यर्थकतादृशधातुत्वेनैव। मृगपाण्डरयोः पदार्थयोर्भेदेऽपि हरिणहरिणावित्य प्रयोगात् समानशब्दयोर्द्वन्द्वप्रसक्तावेकशेषोव्युत्पत्तिसिद्धस्तेन हरिणावित्यत्र लुप्तश्रुताभ्यामेव हरिणपदाभ्यामुपस्थितयोर्मृगपाण्डरयोर्बोधः हरी नमस्ताविव्यत्राप्युक्तरीत्यैव हरिपदाभ्यां विष्णुचन्द्रयोरवगतिः अन्यथा हरिहरी नमस्ताविव्यपि प्रयोगापत्तेः हरी च हरयश्चेति विग्रहस्थले यत्र हरश्च इत्यादितः समस्यमानपदार्थानामवान्तर संख्यागमस्तत्र तत्तत्संख्यावच्छिन्नस्वार्थलक्षकस्य लुप्तस्य हर्यादिपदस्योत्तरत्वेन प्रतिसंहितमेव हर्यादिपदं तथाविधस्वार्थस्य लक्षणया बोधकं तदप्रतिसन्धाने तु श्रुतमेव हरिपदं विष्णुद्वयोः सिंहत्रयस्य चैकया लक्षणया शक्तिभ्रान्त्यैव वा न च विग्रहस्थसुबर्थस्य द्वित्वादेः समासाप्रतिपाद्यत्वनियमात्तथाविधद्वित्वत्रित्वान्तर्भावेण द्वन्द्वस्यैवा साधुत्वादुक्तक्रमेणैकशेषोन युक्तः शलाकापरि हस्तप्रश्वमित्यादौ व्यभिचारेणोक्तनियमस्यासत्त्वात् एकत्वे चैतकत्वानि चेतिविग्रहे च एकत्वानीत्येकशेषस्य गुणकिरणावल्यामाचार्य्यैरभिहितत्वाच्च हंसश्च हंसी च इत्यर्थे हंस-

हंसावित्यत्रप्रयोगात् तत्रापि पुंसा स्त्रियाः सारूप्ये इत्यनुशि-
ष्टेहंसीपदस्य लोपे हंसावित्यत्र लुप्तमेव हंसीपदमनुसन्धाय स्त्री
पुंसयोर्बोधः तल्लोपमजानतस्तु हंसपदे स्त्रीहंसत्वपुरुषहंसत्वा-
भ्यां विभिन्नरूपाभ्यामेकस्याः शक्तेर्लक्षणाया वा ग्रहादेव। यत्तु
तत्र हंस पदमेव लक्षणया हंसीत्वेन शक्त्या च हंसत्वेन बोधकं
सुवर्थस्तु पुंस्त्वं हंसएवान्वेति नतु हंस्यामयोग्यत्वात् इति मतं
तन्न तथासति स्त्री हंसत्वहंसत्वयोः पदार्थतावच्छेदकयोर्मिथो-
भेदविरहेण द्वन्द्वाप्रसक्तावेकशेषस्य दुष्करत्वापत्तेः अन्यथा घट-
तद्घटावित्यपि द्वन्द्वप्रसङ्गात् हंसौ च हंसाश्चेति विग्रहेऽपि हंसा
इत्यतोहंसद्वयहंसत्रययोः प्रागुक्त रीत्यावगमः दुन्दुभी च दुन्दु-
भिश्चेति विग्रहे दुन्दुभी सुन्दरावित्यत्राक्षभेर्य्योर्बोधनस्थले पुं-
लिङ्गस्यैव दुन्दुभिशब्दस्य शिष्टतया तद्विशेषणत्वादेव सुन्दरादे
पुंस्त्वं युवा च युवतिश्च इत्यर्थे युवानावित्यत्राप्युक्तरीत्यैव युव-
तीयौवनवतोर्बोधः वरटाहंसौ लक्षणाशारसावित्यादौ तु स्त्री-
पुंसयोर्द्वन्द्वेऽपि पदसारूप्यविरहान्नैकशेषः दम्पत्यर्थेन प्रकरणे
ब्राह्मणावानयेदित्यत्रापि ब्राह्मणश्च ब्राह्मणी च इतिविग्रहे
प्रागुक्तदिशा ब्राह्मणभार्य्यापत्योरवगमः। एकश्चैका चेत्यत्र
एकौ द्वौ च द्वे चेत्यत्र द्वौ उभौ चोभे चेत्यत्र उभौ तयश्च
तस्य च इत्यत्र च विग्रहे त्यदित्यादिरेकशेष इष्यतएव। ग्राम्या-
नेकशफश्वतरुणेषु स्त्रीपुंसयोर्बहुत्वमन्तर्भाव्य सारूप्येण द्वन्द्व-
स्थले तु पुंस एव लुक् तेन मेष्यश्च मेषाश्चेत्यर्थे मेष्य इत्यत्रापि
लुप्तं बहुमेषाणां लक्षकं मेषपदं प्रतिसन्धत्तएव बहुमेषाणाम-
नेकमेषीणाञ्चावगमः। एवं महिषाश्च महिष्यश्चेत्यर्थे महिष्य-
इत्यत्रापि महिषपदं बहूनां महिषाणां मृगाश्च मृग्यश्चेत्यर्थे मृ-
गाइत्यत्र तु मृगादेरग्राम्यत्वान्न पुंसोलुक् परन्तु स्त्रियाः तया

गर्द्दभाश्च गर्द्दभ्यश्चेत्यर्थे गर्द्दभा इत्यत्रापि खराणामेकशेषत्वात् बर्कराश्च बर्कर्य्यश्च इत्यर्थे बर्करा इत्यत्रापि तरुणार्थकत्वात् स्वसा च भ्राता चेत्यर्थे भ्रातरावित्यत्र पुत्रश्च दुहिता चेत्यर्थे पुत्रावित्यत्र च विरूपैकशेषेऽपि स्वसृपदं दुहितृपदञ्च लुप्तं प्रतिसन्धायैव भ्रातृभगिन्योः पुत्रकन्ययोश्चावगमः। ज्येष्ठपुत्रदुहित्रोश्च ज्येष्ठे मासि न कार्य्यमित्यादिकस्तु प्रयोगः परिचिन्तनीयः। स च मैत्रश्चेतिविग्रहेत्यदादिना तदन्यस्य द्वन्द्वे लुकि तावित्यत्रापि लुप्तं मैत्रादिपदमनुसन्दधतएव मैत्राद्यवगमः स च त्वञ्चेत्यादि-विग्रहेण किं पदान्यत्यदादिद्वयगर्भद्वन्द्वे तु पूर्व्वस्यैव स्वानुत्तर-स्यैव वा त्यदादेर्लुकि युवामित्यादावप्युक्तक्रमेणैव तदर्थयुष्मदर्थ-योर्बोधः स च स चेत्यत्रापि विभिन्नार्थयोर्विग्रहे स्वपूर्व्वागणि-तोपि तदादिः स्वोत्तरा पठितएव तत्तन्मातुषतुल्योऽसौ यद्यद्वि-द्यातिनिर्म्मलेत्यादौ तु न त्यदादिगणेन द्वन्द्वः परन्तु तदाद्यव्य-येन यथा तत्तत्तामसभूतभीतय इत्यादौ यत्तदादिव्यतिरिक्ता-नामेवाव्ययानां सरूपैकशेषस्य व्युत्पन्नत्वात् प्रयोगानुरोधित्वात् कल्पनायाः कश्च त्वञ्चेत्यादिविग्रहेण किमातादृशद्वन्द्वे तु तद-न्यस्यैव त्यदादेर्लुकि कावित्यादिक एव प्रयोगः चैत्रस्य पितरा-वित्यत्रापि विरूपैकशेषे लुप्तस्य मातृपदस्य स्मरणान्मातुरवगमः तदस्मरतस्तु पितृपदे जनकशरीरत्वेन लक्षणया माता पित्रोरव-गतिरिति प्राञ्चः। कौमारास्तु मात्रा पितुर्द्वन्द्वे माता पितृभ्यां मातरपितराभ्यामिति प्रयोगद्वयीदर्शनाच्चैत्रस्य पितरावित्यत्र नैकशेषः परन्तु पुष्पवन्तादिपदवन्मातृत्वपितृत्वाभ्यां विभिन्न-रूपाभ्यामेकशक्तिमदेव नियतद्विवचनाकाङ्क्षं पितृपदं प्रकृत्यन्त-रम् एवं श्वश्रूश्च श्वशुरश्चेत्यर्थे श्वशुरावित्यत्र श्वशुरपदमपि श्वश्र्वा श्वशुरस्य द्वन्द्वे श्वश्रूश्वशुरावित्येव प्रयोगादित्याहुः।

द्वन्द्वं विभजते।

द्वौ भेदावस्य शास्त्रोक्तौ समाहारेतरेतरौ।
एकान्यवचनाकाङ्क्षाहानोपादानतश्च तौ॥

अस्य द्वन्द्वस्य द्वौ भेदौ समाहार इतरेतरश्च शास्त्रसिद्धौ तत्रैक वचनान्यसुबाकाङ्क्षाविहीनः समाहारः तथाविधसुबाकाङ्क्षेतरेतरः पाणिपादं हस्त्यश्वमित्यादितो हि करचरणादीनां बहूनामप्यवगतावेकवचनमेव प्रमाणं धवखदिरावित्यादौ द्विवचनादिः पदिरकान्दिखदिरैर्दीदित्यादौ तु पदिरकान्दिभ्यां सहितः खदिरिति विग्रहस्य मध्यपदलोपी कर्म्मधारयो यथा अव्याप्यवृत्तिव्याप्तेरितिमणिग्रन्थादौ।

उपपदसमासं लक्षयति।

यदुत्तरपदं नामानुक्तरं यदबोधकम्।
धातुकृत्सुपपदसमासः स तदन्तकः॥

धातुकृद्भ्यां निष्पन्नं तस्योत्तरपदं शब्दान्तरानुक्तरं सत् याद्दशार्थस्य बोधं प्रत्यसमर्थं ताद्दशार्थकान्त्यपदकः समासः उपपदसंज्ञकः कुम्भकारः क्षीरपायीत्यादिके तूपपदसमासे धातुकृद्भ्यां निष्पन्नं कर्त्राद्यर्थकं कारादिपदं पदान्तरानुक्तरं सन्न कर्त्रादेरन्वयबोधक्षमं चन्द्रनिभमित्यादौ तु तत्पुरुषे निभादिपदं सद्दशाद्यर्थे ताद्दशमपि न धातुकृद्भ्यां निष्पन्नमिति तद्व्युदासः।

विभजते।

कारकैकोपपदकः षड्विधोऽयमिति भ्रमः।
कर्म्मकर्त्राद्युपपदभेदाद्बहुविधस्त्वसौ॥

कारकेषूक्तानशयः पूर्व्वसर इत्यादावुक्तानादिः कर्त्ता कुम्भकारः सौवीरपायीत्यादौ कर्म्म कच्छपः पार्श्वशय इत्यादौ करणम्

उखाश्रत् बहुभ्रट् इत्यादावपादानं खशयः कुरुचरः इत्यादावधिकरणमुपपदं सम्प्रदानन्तु न कुत्रापि दृश्यते दृश्यते च ब्रह्मभूयमित्यादौ कारकभिन्नेनाप्युपपदेन समास इत्यसावनेकविधएव नतु कारकमात्रोपपदकत्वात् षड्विधएव न्यूनत्वाधिकत्वाभ्यां विभागव्याघातादिति सूर्य्यम्पश्याप्युक्तसमासः परन्त्वव्ययपदस्यैव नञा समस्तस्यैव तस्य स्वार्थबोधने व्युत्पन्नत्वान्न केवलस्य तस्य प्रयोगः ।

यौगिकेषु क्रमप्राप्तं तद्धितान्तं नाम लक्षयति ।

यन्नाम तद्धितं यच्च यत्क्रमं सद्यदर्थकम् ।
तद्द्वयं तत्क्रमं तत्र तद्धितान्तं निगद्यते ॥

यद्यपि नामोत्तरतद्धितत्वं तद्धितोत्तरनामत्वं वा प्रत्येकं बह्वगुडो द्राक्षेत्यादौ दाक्षिरित्यादौ चाव्यापकमेव तद्धितान्ते नाम्नि तथापि यादृशं नाम यच्च तद्धितं यादृशानुपूर्व्व्यवच्छिन्नं सद्यादृशार्थस्यान्वयबोधे समर्थं तादृशानुपूर्व्व्यवच्छिन्नं तद्द्वयमपि तादृशार्थे तद्धितान्तं नामेत्यर्थः पचतितरामित्यादिकन्तु नामैव न प्रागेव तु तद्धितान्तं तस्यापि लक्ष्यत्वे यः शब्दस्तद्धितं यच्चेतिपठनीयं टाबादेरपि तद्धितत्वोपगमादजाब्राह्मणीत्यादेर्नसंग्रह इति वदन्ति ।

कृदन्तं नाम लक्षयति ।

यद्धात्वर्थान्वितस्वार्थधीकृत् कृद्यादृशं भवेत् ।
तद्धातूत्तरगं तत् कृत् कृदन्तं नामतादृशम् ॥

यद्धात्वर्थान्वितस्वार्थान्वयबोधं प्रति यादृशानुपूर्व्यवच्छिन्नः यत्कृतो निश्चयः कारणं तद्धातूत्तरगं तत् कृदेव तादृशानुपूर्व्यवच्छिन्नं सत् कृदन्तं नाम यथा पाचकपाठ्यमानादि तद्धि धात्व-

र्थेनान्वितस्य स्वार्थकर्त्रादेः कर्म्मत्वादावन्वयबोधं प्रति द्वितीयाद्यंशे तादृशानुपूर्व्वीकत्वेन निश्चीयमानं हेतुः चैत्रेण ग्रामस्य गन्तव्यमित्यादौ धात्वर्थे स्वार्थमिष्टसाधनत्वादिकं बोधयदपि तव्यादिकं धात्वर्थनिष्ठ विषयतानिरूपितस्वार्थविषयताकबोधजनकत्वेन धात्वर्थान्वितस्वार्थकमेव भावकतामपि स्वरूपार्थकत्वं व्युत्पादितमेव ।

तदेवं रूढयोगाद्यर्थभेदेन शाब्दचातुर्विध्यमुक्तं सम्प्रति शब्द संस्कारानुगुणलिङ्गभेदेन त्रैविध्यमाह ।

स्त्रीलिङ्गमपि पुंलिङ्गं क्लीबलिङ्गमिति त्रिधा ।
शब्दसंस्कारसिद्ध्यर्थं भाषया नाम भिद्यते ॥

स्त्रीलिङ्गं पुंलिङ्गं नपुंसकलिङ्गमित्यपि त्रिधा नाम भिद्यते तत्र स्त्रीलिङ्गत्वादिकं न स्त्रीत्वादिवाचकत्वं तटः तटी तटमित्यादौ प्रकृत्यर्थस्य तटादेः स्त्रीत्वाद्यवगतावयोग्यतापत्तेः । परन्तु स्त्रीलिङ्गत्वादिना परिभाषितत्वमात्रं परिभाषायाः प्रयोजनञ्चेह पदसंस्कारः सोपि तट इत्यादौ पुंस्त्वेन सुबादिसद्भावः तटीत्यादौ स्त्रीत्वेन ङीबादि प्रत्ययः तटमित्यादौ क्लीबत्वेन सुबादेर्लुगादिरिति दुन्दुभी सुवर्णं इत्यादौ तु शब्दसंस्कारस्यैव फलमर्थविशेषस्य लाभोनत्वयं दुन्दुभिरिदं सुवर्णमित्यादितोऽक्षस्याशीतिरक्तिकापरिमितस्वर्णादेश्चावगमः । यत्र च सम्पदादिशब्दे स्त्रीलिङ्गत्वादिप्रयुक्तोनास्ति संस्कारस्य विशेष स्तत्राप्यभेदेन तत्साकाङ्क्षे शोभनादिपदे एवास्ति विशेषणपदानां विशेष्यपदलिङ्गग्राहित्वस्य विनाबाधकं नियमात् । यत्तु तटादिकं द्रव्यमिव तद्गतं स्त्रीत्वादिकं पदार्थान्तरमपि तटादिपदस्यार्थः प्रत्ययानान्त तद्द्योतकतामात्रमिति वैयाकरणैरुक्तं तन्न युक्तं तटादिपदेभ्यस्तटत्वादिनेव धर्म्मान्तरेण स्त्रीत्वादिना

तटादेरननुभवेन तादृश पदार्थान्तरे प्रमाणाभावात् न विप्रा वेदमुच्चरेदित्यादौ च टाबादिना प्रत्ययेनैव स्वार्थस्य योन्यादिमत्त्वलक्षणस्त्रीत्वस्य प्रकृत्यर्थेऽनुभावनात् न प्राणि प्राप्नुयाद्दायं न विप्रोऽध्ययनं त्यजेत् इत्यादावपि लुप्तालुप्ताभ्यां सुब्भ्यामेवोपस्थितं विलक्षणसंस्थानरूपं नपुंसकत्वं प्राणिनि पुंस्त्वञ्च विप्रेऽनुभूयते न चेदेवं दधि भुञ्जीत इत्यादौ कर्म्मत्वादेरनुभवार्थं तस्यापि प्रकृत्यर्थता किन्न स्यात् स्यादेवेति चेत् संख्याया अपि स्यादिति किन्न रोचये: रोचयेस्तदपि प्रत्ययानान्तत्तदर्थव्यञ्जकतामात्रत्वादिति तु रिक्तं वचः प्रत्ययानामन्वयव्यतिरेकाभ्यां संख्यादिवाचकत्वव्यवस्थितेः अन्यथा प्रत्ययानामेव तत्तद्विशिष्टार्थबोधकतायां प्रकृतीनामभिव्यञ्जकतामात्रस्य सुवचत्वात् अस्तु वा न प्राणि प्राप्नुयाद्दायमित्यादौ प्राण्यादिमात्रबोधकस्य प्राण्यादिपदस्यैव लक्षणया नपुंसकप्राण्यादिपरतेत्यास्तां विस्तरः।

फणिभाष्याद्युक्तं नाम्नः पञ्चविधत्वमुपपादयति।

एकैकेन तथा द्वाभ्यां वचनैस्त्रिभिरेव च।
साकाङ्क्षत्वप्रयुक्तन्तु नाम पञ्चविधं स्मृतम्॥

सुपां मध्ये एकवचनमात्रसाकाङ्क्षत्वेन द्विवचनमात्रसाकाङ्क्षत्वेन बहुवचनमात्रसाकाङ्क्षत्वेन द्विवचनमात्रनिराकाङ्क्षत्वेन वचनत्रयसाकाङ्क्षत्वेन च नाम्नः पञ्चविधत्वव्यपदेशः एकादिकं विंशत्यादिकं सार्थकभावकृदन्तं भूयमानभवितव्यादिकं क्रियाविशेषणार्थकं समाहारद्विगुद्वन्द्वावन्योन्यपरस्परादिकञ्च सुपामेकवचनमात्रेण साकाङ्क्षं भवितव्यानाम्भवन्ति द्वाराणीत्यादौ च भवितव्यानामित्यस्य प्राप्तव्यनामित्यर्थः। उभपदं द्विपदं पुष्पवन्तपदं स्वर्वैद्योऽश्विनपदं भूस्वर्गयो रोदस्यादिपदं ग्रामे गोदपदञ्च द्विवचनमात्रेण प्राणप्रभृतिकं त्रि चतुरादिकपदं

कतिपदञ्च बहुवचनेनैव उभयपदमेकवचनबहुवचनाभ्यामेव घटपटादिकं तु त्रिभिरपि वचनैः। यथा चैतत्तथाग्रे प्रतिपादयिष्यामः।

नामधातुभेदात् प्रकृतेर्द्वैविध्यमुक्तं तत्र सामान्यतोविशेषतश्च नाम निरुच्यावसरसङ्गत्या धातुं निरूपयति।

योयत्स्वार्थस्योत्तरस्थत्वजेऽर्थे बोधनक्षमः।
स तादृशार्थकः शब्दोधातुस्त्रिविध ईरितः॥

यः शब्दः स्वोत्तरतृचः शक्येऽर्थे स्वोपस्थाप्यस्य यादृशार्थस्यान्वयबोधं प्रति समर्थः स तादृशार्थे धातुरुच्यते। पचिपिपक्षादयोहि शब्दाः पक्तृपिपक्षित्रादिनामनिविष्टाः स्वोत्तरतृजर्थे कर्त्रादौ स्वोपस्थाप्यानां पचनपाकेच्छादीनामन्वयधियं प्रति प्रभवो नत्वन्ये घटाद्याः। सचायं मूलधातुः सौत्रः प्रत्ययान्तश्चेति त्रिविधः।

सुबर्थेऽपि धात्वर्थस्यान्वयवादिनाम्मतेन धातुं लक्षयति।

यः सुबर्थे निजार्थस्य स्वान्ते कृच्चिन्तनं विना।
यादृशस्यान्वयाद्धेतुः स वा धातुस्तदर्थकः॥

यः शब्दः स्वान्ते कृच्चिन्तनं विना सुबर्थे यादृशस्य निजार्थस्यान्वयधियं प्रत्यसमर्थः स एव तादृशार्थकोधातुः पाकं कुरु सम्पदं पश्येत्यादौ हि पचादिकोधातुः स्वोत्तरस्य भावकृतः प्रतिसन्धानदशायामेव सुबर्थकर्मत्वादौ स्वार्थस्य पचनादेरन्वयबोधमाधत्ते न त्वन्यथा स्वरूपस्य घञाद्यशक्यत्वेन तत्र धात्वर्थस्यान्वयायोगादिति प्राञ्चः।

धातोर्विधात्रयं लक्षयति।

मूलधातुर्गणोक्तोऽसौ सौत्रः सूत्रैकदर्शितः ।
योगलभ्यार्थकोधातुः प्रत्ययान्तः प्रकीर्त्तितः ॥

गणोक्तोगणपठितः पचभूप्रभृतिः सौत्रः सूत्रमात्रोपात्तः स्तन्भुप्रभृतिकः योगलभ्यार्थकः स्वावयवलभ्यार्थस्यबोधकः पाचिपिपठिषादिः तितिक्षादिरपि सनर्थस्वरूपाद्यन्तर्भावेण यौगिकएव हिन्दोलान्दोलादेर्लौकिकस्यापि सत्त्वाच्चतुर्व्विधएव धातुरिति वोपदेवः । सौत्रपदं यौगिकगणोक्ताभ्यामन्यपरमतोलौकिकस्य नाधिक्यमित्यन्ये ।

परस्मैपदित्वादिभेदेनापि त्रैविध्यं सम्भवत्यतस्तदपि निर्व्वक्ति।

योयत्पदार्थकर्तृत्वे यादृक्स्वार्थस्य बोधकः ।
स तत्पदी भवेद्धातुस्तादृशस्वार्थबोधने ॥

यो धातुः स्वोपस्थाप्यस्य यादृशार्थस्य यत्पदोपस्थाप्ये कर्तृत्वेऽन्वयबोधं प्रति समर्थः स धातुस्तत्पदी गमभूप्रभृतयः स्वार्थस्य गत्युत्पत्तिप्रभृतेर्मुख्ये गौणे वा परस्मैपदार्थएव कर्तृत्वेऽन्वयं प्रति प्रभवः सत्यपि योग्यतादिग्रहे चैत्रोगच्छति भवति इत्यादितइव गच्छते भवते प्रभृतितोगतिकर्तृत्वाद्यप्रतीतेः सङ्गच्छते भवते इत्यादितः सङ्गतिप्राप्त्यादिकर्तृत्वावगमात्तादृशार्थे आत्मनेपदिनएव ते यजति करोतीत्यादित इव यजते कुरुते इत्यादितोऽपि यागादिकर्तृत्वस्यावगतेर्यागाद्यर्थे यजिकृञादिरुभयपदी । तदुक्तमभियुक्तैः पदद्वयेन साकाङ्क्षाः स्वरितञित्णयन्तधातवः । सनन्ताः प्रायशो मूलधातुवत् पदिनोमताः । क्यङ्यङन्ताङानुबन्धा रुचाद्याश्चात्मनेपदे । परे परस्मैपदिनोनित्यं कर्त्तरि धातवः । स्वरितः समाहारस्वरानुबन्धा यजपचाद्याः ञितोञानुबन्धाः कृञ्सुञादयोणयन्ताश्च भाविप्रभृतयः कर्तृत्ववाचिना

पदद्वयेन समं साकाङ्क्षाः सनन्तास्तु स्वप्रकृतिपदभाजस्तेन बुभूषते विवर्द्धिषति इत्यादिकोन प्रयोगः। शृद्दशोः परस्मैपदित्वेऽपि सनन्तयोस्तयोरात्मनेपदित्वमेव अत उक्तं प्रायश इति क्यङन्ता हंसायाद्याः यङन्ता बोभूयाद्याः ङानुबन्धाः शीङाद्याः इचादिगणस्य कर्तृत्ववाचिनात्मनेपदेनैव साकाङ्क्षाः परे पुनर्धातवः परस्मैपदेनैवेत्यर्थः।

प्रत्ययोऽसौ चतुर्विध इति यदुक्तं तस्य चतस्रो विधा दर्शयति।

विभक्तिश्चैव धात्वंशस्तद्धितः कृदितिक्रमात् ।
चतुर्धा प्रत्ययः प्रोक्तः कादिभिः पञ्चधाथवा ॥

धात्वंशः सन्क्यजादिः। वत्सकोऽश्वक इत्यादौ दयाकुत्साद्यर्थकस्य कादेः अजा ब्राह्मणी श्वश्रूरित्यादौ स्त्रीत्वाद्यर्थकटावादेश्च तद्धितत्वोपगमे चतुर्विधएव प्रत्ययस्तदनुपगमे तु पञ्चविध एव अतएवाश्वक भार्य इत्यादौ पुंवद्भावस्तद्धितकृतोरेव कोपधस्य तन्निषेधादेवमौप गव इत्यादाविव पञ्चीत्यादौ नौत्वादिरिति कालापाः।

प्रत्ययेषु विभक्तिं लक्षयति विभजते च।

संख्यात्वव्याप्यसामान्यैः शक्तिमान् प्रत्ययस्तु यः ।
सा विभक्तिर्द्विधा प्रोक्ता सुप्तिङौ चेति भेदतः ॥

संख्यात्वावान्तरजात्यवच्छिन्नशक्तिमान् यः प्रत्ययः सा विभक्तिः सुप्तिङ् इति भेदतो द्विविधा एकत्वत्वाद्यवच्छिन्नशक्तिमानपि तदादिर्न प्रत्ययः प्रत्ययश्च टजादिर्न संख्याशक्त इति तयोर्व्युदासः।

यद्याख्यातमात्रस्य तदेकवचनस्य वा न संख्याशक्तत्वे प्रमाणं तदान्यथा निर्व्वक्ति।

प्रकृत्यर्थस्य यः स्वार्थे विधेयत्वेन बोधने।
समर्थः सोऽथवा शब्दो विभक्तित्वेन गीयते ॥

यः शब्दः स्वार्थे धर्म्मिणि स्वप्रकृत्यर्थविधेयकान्वयबोधं प्रति समर्थः स वा विभक्तिरित्युच्यते घटमित्यादौ सुपा कर्म्मत्वं घटीयमित्यादिरिव पचतीत्यादौ तिङापि कृतिः पाकीयेत्यादिरुद्देश्यविधेयभावेन स्वार्थे प्रकृत्यर्थस्य धीरुत्पाद्यते न तु प्रत्ययान्तरेण तस्य प्रकृत्यर्थावच्छिन्नस्वार्थविषयताशालिन्येव शाब्दे सामर्थ्यात् नहि दाक्षिरित्यादितोऽपत्यं दक्षस्येत्यादिरुद्देश्यविधेयभावेन बोधः कस्यापि किन्तु दक्षापत्यत्वाद्यवच्छिन्ने धर्म्मिण्येव सुबर्थकत्वादेः अन्यथा अपत्यं दक्षस्य चैत्रस्य चेत्यादाविव दाक्षिश्चैत्रस्य चेत्यादावप्यपत्यादिधर्म्मिकस्य दक्षचैत्राद्योर्विधेयभावेन युगपदन्वयस्य दुर्व्वारतापत्तेः प्रथमाप्यभेदादौ स्वार्थे प्रकृत्यर्थस्य विधेयभावेन धियं जनयत्येव न चेदेवं नीलो घट इत्यादौ नीलाद्यभेदरूपस्यावान्तरवाक्यार्थस्य पूर्व्वमप्रतीतौ महावाक्यार्थबोधस्य तत्पूर्व्वकत्वहान्यापत्तिरतो न तस्या मव्याप्तिः।

विभक्त्योः सुपं लक्षयति विभजते च।

प्रकृत्यर्थे स्वार्थसंख्यान्वयधीहेतवः सुपः।
प्रथमादिप्रभेदेन ताश्च सप्तविधा मताः ॥

प्रकृत्यर्थधर्म्मिकस्वार्थसंख्यान्वयबोधिका विभक्तयः सुप उच्यन्ते ताः प्रथमाद्वितीयादिभेदेन सप्तविधाः तिङस्तु स्वार्थभावनाद्यन्वयिन्येव स्वार्थसंख्यामवबोधयन्ति न तु स्वप्रकृत्यर्थ इति तासां व्युदासः।

सुप्सु प्रथमां लक्षयति।

तदात्म्यभिन्ने स्वार्थे या प्रकृत्यर्थस्य बोधने।
न समर्था विभक्तिः सा प्रथमा परिकीर्त्तिता॥

या विभक्तिस्तादात्म्यभिन्नस्वार्थधर्म्मिकप्रकृत्यर्थबोधं प्रति न स्वरूपयोग्या सा प्रथमा द्वितीयादयः स्वार्थे कर्म्मत्वादौ प्रकृत्यर्थ स्यान्वयबोधं प्रति समर्थाः प्रथमा तु विशेषणपदोत्तरस्था तादृशि तादात्म्ये तथान्वयं बोधयन्त्यपि न तादात्म्यभिन्ने तथा प्रथमाया द्विवचनम् औ द्वितीयायाः पुनः औट् इति न तत्रा-व्याप्तिशङ्कापीति वदन्ति।

यदि स्वर्गकामोयजेतेत्यादौ प्रथमोपस्थाप्यस्य नियोज्यत्वस्य यागादावाधेयत्वस्य वा विध्यर्थकृतिसाध्यत्वादिघटककृत्यादौ प्रकृत्यर्थावच्छिन्नस्यान्वयः प्रामाणिकः यदि वा धृतिः स्वाहेत्यादौ चतुर्थ्याःस्थाने न प्रथमा परन्तु प्रथमैवोद्देश्यत्वबोधिका तदा तस्यामव्याप्तिरसम्भवो वा स्यादतोऽन्यथा निर्व्वक्ति।

धात्वर्थेन विशिष्टस्य तिङर्थस्यान्वयं प्रति।
यदन्तनामबोध्यत्वं तन्त्वं सुप् साथवा तथा॥

धात्वर्थावच्छिन्नतिङर्थस्यान्वयबोधं प्रति यदन्तनामोपस्थाप्यत्वं तन्त्वं तादृशी सुप् वा प्रथमा यजेतेत्यादौ तिङर्थस्येष्टसाधनत्वादेर्न प्रकृत्यर्थावच्छिन्नस्य यागादावन्वयः किन्तु केवलस्य अतस्तस्य प्रथमान्तनामानुपस्थाप्यत्वेऽपि न क्षतिः चैत्रमैत्रौ स्त इत्यादौ च द्वन्द्वेनैव प्रथमान्तनाम्ना चैत्रस्योपस्थापनान्न व्यभिचारः।

द्वितीयादिविभक्तिषट्कं संक्षेपार्थमेकरूपेण निर्व्वक्ति।

धातुभेदानुपादाय तदर्थे कर्म्मतादिकान्।

बोधयन्तोद्वितीयाद्या निर्व्वक्तव्या विभक्तयः॥

धातुभेदाः पचाद्याः तथाच तिबन्तपचधातूपस्थाप्यपाकध-र्म्मिक कर्म्मत्वानुभवानुकूलसुप्सजातीयत्वं द्वितीयायालक्षणं चौरस्य हिनस्तीत्यत्र तिबन्तधात्वर्थे कर्म्मतादिप्रतिपादिकापि षष्ठी न पाके तण्डुलस्य पाचकइत्यादौ पाके तादृश्यपि न तिब-न्तपच्यर्थे ग्रामं गच्छतीत्यादावप्रादेः पाकादौ कर्म्मत्वाद्यननुभा-वकत्वेऽपि तदनुभावक सजातीयत्वान्नाव्याप्तिः काष्ठेन पचतीत्यत्र तृतीया करणत्वस्यैव बोधिका नतु कर्म्मत्वस्य पटौ स्त इत्यादौ द्विवचनस्यौकारस्य प्रथमात्वमिव द्वितीयात्वं न क्षतिकरम् उप-धेयसङ्करेऽप्युपाधेरसाङ्कर्य्यात् प्रकृत्यर्थमुख्यविशेष्यकान्वयबोधान-र्ज्जकत्वे सतीति वा वक्तव्यम्। अधिकमभिहितं प्राक् पच्यर्थध-र्म्मिककरणत्वान्वयबोधानुकूलसुप् सजातीयत्वं तृतीयात्वं शताय परिक्रीणातीत्यादौ धात्वर्थे करणत्वबोधं प्रत्यनुकूलापि चतुर्थी न पच्यर्थे तथा परिक्रीकरणतायामेव तद्विधानात् काष्ठात्पचन-मित्यादौ तु पञ्चमी न करणत्वस्य बोधिका असामर्थ्यात् किन्तु कारणत्वस्यैव हेतुतायां तदनुशासनात्। ददात्यर्थधर्म्मिकसम्प्र-दानत्वानुभावकसुप्सजातीयत्वं चतुर्थीत्वं दास्या मालां प्रयच्छती-त्यत्र दाने सम्प्रदानत्वस्यानुभाविकापि तृतीया न ददात्यर्थे दाणे-धातोर्योगएव सम्प्रदानतायां दाणोऽनाचारइत्यनेन तृतीयानुशा-सनात्। रीतिरुक्तैव। सम्प्रदानत्वशक्ता सुप्चतुर्थीति तु न युक्तं सम्प्रदानत्वाद्यपेक्षया लघुन्येकत्वादावेव चतुर्थ्याः शक्ति-मत्त्वादनुशिष्टेर्मत्सरादिपदइव निरूढलक्षणाभिप्रायकत्वेनाप्यु-पपत्तेः पतधात्वर्थतावच्छेदकरूपावच्छिन्नधर्म्मिकविभागबोधानु-कूलसुप् सजातीयत्वं पञ्चमीत्वं तले पतं स्तरु त्यजतीत्यादौ वस्तु-

गत्या पत्यर्थे विभागस्य बोधिकापि द्वितीया न पतनत्वजात्यवच्छिन्ने तस्याएव पत्यर्थतावच्छेदकत्वात् नरकं पतित इत्यादौ भोगावच्छिन्नस्य दुरितस्य पत्यर्थत्वेऽपि द्वितीयया न तत्र विभागोऽनुभाव्यते परन्त्वाधेयत्वं तिबन्त दाधात्वर्थधर्म्मिकस्वार्थान्वयबोधास्वरूपयोग्यत्वे सति प्रथमान्य सुप्त्वं षष्ठीत्वं धनं करेण विप्राय पात्रात् काश्यां ददात्यसावित्यत्र द्वितीयादिर्ददात्यर्थे स्वार्थान्वयबोधकतया तत्स्वरूपयोग्यएव प्रथमा तु तदयोग्यापि प्रथमैव धनस्य दातेत्यत्र दाने स्वार्थबोधिकापि षष्ठी न तिबन्तस्य दाधातोरर्थे येनासम्भवः हिनस्त्यर्थहिंसाधर्म्मिकस्वार्थ कर्म्म त्वानुभावकसुप्सजातीयत्वं वा चौरं ज्वरयतीत्यादौ हिंसायां कर्म्मत्व बोधिकापि द्वितीया न हिनस्तुरपस्थाप्यायां दण्डेन हिनस्तीत्यादौ तादृश्यामपि हिंसायां करणत्वादेर्बोधकस्तृतीयादिर्नतु कर्म्मत्वस्य। सम्बन्धसामान्ये स्वत्वे वा शक्ता सुप् षष्ठी ग्रामं गच्छति पटं ददातीत्यादौ च धात्वर्थतावच्छेदकीभूते संयोगस्वत्वादौ द्वितीययाधेयत्वमेव बोध्यत इत्यपि वदन्ति। पचधात्वर्थतावच्छेदकरूपावच्छिन्नधर्म्मिक स्वार्थाधेयत्वबोधानुकूलसुप्सजातीयत्वं सप्तमीत्वं शाकसूपयोः पाचक इत्यादौ द्विवचनस्य लक्ष्यत्वादि पूर्व्ववत् अधिकरणतायामाधेयत्वे वा शक्ता सुप् सप्तमी ग्राममध्यास्ते इत्यादावधिकरणत्वं बोधन्त्यपि द्वितीयादिर्न तत्र शक्ता ग्रामाय गच्छतीत्यादौ कर्म्मत्वादिष्वेव चतुर्थ्यादिः। चैत्रधर्म्मिकस्वार्थाधिकरणत्वान्वयबोधकसुप्समानानुपूर्व्वीकत्वं वा सप्तमीत्वमित्यपि वदन्ति। स्वादित्रिकान्यतमत्वं प्रथमात्वम् एवमसादित्रिकान्यतमत्वादिना द्वितीयात्वादिकं निर्व्वाच्य मित्यप्याहुरिति कृतं विस्तरेण।

क्रियाकारकयोरन्वयव्युत्पत्तयेऽन्यथापि सुपं विभजते।

कारकार्थेतरार्थौ च सुप् द्विधा च विभज्यते।
धात्वर्थांशे प्रकारोयः सुबर्थः सोऽत्र कारकम् ॥६८॥

वृत्त्या कारकस्य बोधिका तदन्यस्य चेत्येवं द्विविधोऽपि सुपो विभागः तत्र यद्धातूपस्थाप्ययादृशार्थेऽन्वयप्रकारीभूय भासते यः सुबर्थः स तद्धातूपस्थाप्यतादृशक्रियायां कारकम्। वृक्षात्पतति व्याघ्राद्बिभेति इत्यादौ ब्राह्मणाय ददाति पुत्राय क्रुध्यतीत्यादौ दात्रेण छिनत्ति घटत्वेन जानातीत्यादौ स्थाल्यां पचति भुक्तौ भासत इत्यादौ ग्रामं गच्छति घटं पश्यतीत्यादौ चैत्रेण पच्यते घटेन भूयत इत्यादौ च पतप्रभृतिधात्वर्थे पतनादौ पञ्चम्याद्युपस्थापितोविभागादिः प्रकारीभूय भासते इति तत्तद्धातूपस्थापिततत्तत्क्रियायां विभागादिकं प्रकृते कारकमतोधात्वर्थे स्वार्थबोधकतया तत्र पञ्चम्यादिः कारकविभक्तिरुच्यते यादृशेन नामार्थेनावच्छिन्नस्य सुबर्थस्य यादृशधात्वर्थेऽन्वयः स एव तादृशधात्वर्थे कारकतया व्यपदिश्यते तेन वृक्षात्पततीत्यादौ वृक्षादेरपि पतनादिक्रियायामपादानादि कारकव्यवहारः। स्तोकं पचतीत्यादौ क्रियायां प्रकारीभूतोपि स्तोकादिर्नकारकं सुपानुपस्थापनात् द्वितीया तु तत्र क्लीवलिङ्गत्ववदानुशासनिक्येव स्तोकपाचकइत्यादिकस्तु तत्पुरुषोगिरिकाणइत्यादिवद्विशेषविधेरेव षष्ठ्यर्थस्तु सम्बन्धोन धात्वर्थे प्रकारीभूय भासते तण्डुलस्य पचतीत्याद्यप्रयोगादतः सम्बन्धोन कारकं नवा तदर्थिकापि षष्ठ्यादिः कारकविभक्तिः। अतएव क्रियाप्रकारीभूतोऽर्थः कारकं तच्च षड्विधम्। कर्तृकर्म्मादिभेदेन शेषः सम्बन्धइष्यतइति शाब्दिकाः स्मरन्ति। शेषः कारकादवशिष्टः सम्बन्धः कारकादन्यइत्यपि पठन्ति। रजकस्य वस्त्रं ददातीत्यादौ च परिष्कार्य्य-

त्वादिलक्षणः सम्बन्धोवस्त्वादावेव षष्ठ्यानुभाव्यते तण्डुलस्य पाचकः मैत्रस्य भोक्तव्यमित्यादौ कर्म्मत्वकर्तृत्वादिकं कारकमेव धात्वर्थे पचनादौ कृद्योगे कर्तृकर्म्मणोः षष्ठ्यनुशिष्टेः गुरुविप्रतप-स्विदुर्गतानां प्रति कुर्व्वीत भिषक् स्वभेषजैः पद्मस्यानुकरोत्येष कुमारीमुखमण्डलः सा लक्ष्मी रुपकुरुते यया परेषामित्यादा-वपि मातुः स्मरति चोरस्य हिनस्ति जलस्योपस्कुरुते इत्यादा-विव क्रियाविशेषयोगे कारकार्थैव षष्ठी प्रयोगदृष्ध्या प्रत्यनूपेभ्यः करोतेः कर्म्मण्यपि वैकल्पिकस्य षष्टीविधे र्वक्तव्यत्वात् नहि गुरून् प्रतिकरोतीत्यादितद्वोक्तवाक्येभ्योगुर्व्वादि कर्म्मकत्वं प्रति-काराद्रिक्रियायां नावगम्यते। अतएव सामान्यवत्त्वे सति वाह्य-करणकप्रत्यक्षत्वादित्यादावनुशासनासत्वेऽपि सति सप्तम्याः सामा-नाधिकरण्यमर्थश्चिन्तामणौ चिन्तितः। दण्डेन घटः भूतले पटइत्यादौ तु तृतीयाद्यर्थश्चिन्तामणौ चिन्तितः। दण्डेन घटः भूतले पटइत्यादौ तु तृतीयाद्यर्थः करणत्वादिकं न कारकं धात्वर्थानन्वित त्वात् अतएव तादृशवाक्यार्थे दण्डघटः भूतल-पटइत्यादिर्न समासः कारकविभक्त्यन्तर्भावेणैव विशेषविधिं विना तत्पुरुषस्य व्युत्पन्नत्वात् मम प्रतिभाति रोचते स्फुरतीत्यादौ प्रतिभानादिक्रियायामस्मदादेः सम्बन्धः षष्ठ्या कथं बोध्यताम् अकारविभक्तित्वादिति तु विभावनीयम्।

कारकं विभजते।

> अपादानसम्प्रदानकरणाधारकर्म्मणाम्।
> कर्त्तुश्च भेदतः षोढा कारकं परिकीर्त्तितम्॥

अपादानादीनां भेदाद्वैधर्म्म्यमपादानत्वादि तत्प्रयुक्तः का-रकस्य षड्विधत्वव्यवहारः।

तत्रापादानत्वं लक्षयति ।

क्रियाधर्म्मिणि यः स्वार्थः पञ्चम्या विग्रहस्थया ।
अनुभाव्यः कारकन्तदपादानत्वसंज्ञकम् ॥

क्रिया धात्वर्थः तथाच यद्धातूपस्थाप्ययादृशार्थे विग्रहवाक्यस्थ पञ्चम्या यः स्वार्थोऽनुभावयितुं शक्यः स तद्धातूपस्थाप्यतादृशक्रियायामपादानत्वमुच्यते वृक्षात्पतितइत्यतोवृक्षावधिकविभागानुकूल पतनकर्त्तेत्यन्वयबुद्धौ धातूपस्थाप्यपतने पञ्चम्युपस्थाप्योविभागः स्वानुकूलत्वसम्बन्धेन प्रकारइति स एव तत्रापादानत्वम् । नच वृक्षादिव स्वस्मात्पतितश्चैत्रइत्यप्रयोगात् धात्वर्थान्वितं परसमवेतत्वमपि तत्र पञ्चम्यर्थइति तदप्यपादानत्वं स्यात् इष्टत्वात् वस्तुतः परसमवेतत्वं न पञ्चम्यर्थः तथा सति द्रव्यान्यसमवेतस्य पतनस्याप्रसिद्धा द्रव्यात्पतति खगइत्यादेरयोग्यतापत्तेः परन्तु स्वावधिकत्वसम्बन्धेन प्रकृत्यर्थान्वितस्य पञ्चम्यर्थविभागस्य सामानाधिकरण्यानुकूलत्वोभयसम्बन्धेन धात्वर्थे पतनेऽन्वयस्य व्युत्पन्नत्वान्न तादृशप्रयोगः चैत्रावधिकत्वविशिष्ट विभागाधिकरणनिष्ठं यत् चैत्रविभागानुकूलं पतनं तस्य चैत्रे बाधात् स्वावधिकत्वविशिष्टविभागस्य स्वस्मिन्नसत्त्वादिति युक्तमुत्पश्यामः । प्रासादमारुह्य प्रेक्षकइत्याद्यर्थे तु प्रासादात् प्रेक्षकइत्यादिवाक्यं न विग्रहस्तादृशार्थे प्रासादप्रेक्षकादिशब्दानामसमासत्वादतस्तन्निविष्ट पञ्चम्यर्थे आरोहणानन्तर्य्यादौ नातिप्रसङ्गः अपादानशब्दस्तु तत्तत् कर्म्मानधिकरणत्वे सति तत्तत्कर्मजन्यविभागाश्रये शक्तइति न तत्र तद्व्यवहारः । तरुकर्म्मकस्त्यागएव तरुतः पतनमतस्तस्य त्यागे कर्म्मवदपादानता तरुर्भवत्येव धात्वर्थतानवच्छेदकीभूतएव विभागे पञ्चम्याः साधुतया तरोस्त्यजती-

त्यादिको न प्रयोगः त्यजेर्व्विभागावच्छिन्न क्रियावाचित्वात् वृक्षादपैतीत्यादावपि लक्षणया पतनमेव धात्वर्थः विभागावच्छिन्नक्रियायास्तथात्वे तु वृक्षं त्यजति जहातीत्यादिवत् वृक्षमपैतीत्यपि प्रमाणमेव पतिस्तु न विभागावच्छिन्नं स्पन्दमभिधत्ते किन्त्वधः संयोगावच्छिन्नं गुरुत्वप्रयोज्यपतनत्वजात्यवच्छिन्नं वा वृक्षाच्चलतीत्यादिवच्च वृक्षात् स्पन्दते इत्यपि प्रयोगोभवत्येव चलिस्पन्द्यो र्द्वयोरप्यकर्मकधातुत्वेन तत्प्रयोगस्याविशिष्टत्वात्। यत्तु तरुं त्यजतीत्यत्र विभागोधात्वर्थः क्रियाजन्यविभागत्वेनापादानत्वमिव धात्वर्थतावच्छेदकीभूतफलत्वेन कर्म्मत्वमपीत्यपादानत्वकर्म्मत्वयोर्विभक्तिप्रसक्तौ कर्म्मत्वस्य परत्वात्तस्य बोधिका द्वितीयैव प्रवर्त्तते न त्वपादानत्वस्य बोधीका पञ्चमी तथैव साकाङ्क्षत्वात् अपादानसम्प्रदानकरणाधारकर्म्मणाम्। कर्त्तुश्चोभयसम्प्राप्तौ परमेव प्रवर्त्तते इत्यनुशासनादिति तच्चिन्त्यं वृक्षाद्विभजते खगइत्यत्रावधित्वमवधिता निरूपकत्वं वा धात्वर्थेऽन्वितं पञ्चम्या प्रतिपाद्यते तेन वृक्षनिष्ठावधिताकविभागवान् खग इत्याकारकस्तत्र बोधः स्वप्रतियोगिक संयोगस्येव स्वावधिकविभागस्यापि स्वभिन्नसत्त्वादेव स्वस्माद्विभजते इत्यादिको न प्रयोग इत्युक्तप्रायम् अवधित्वन्तु स्वरूपसम्बन्धप्रभेदः पदार्थान्तरं वा इत्यन्यदेतत्। व्याघ्राद्बिभेति त्रस्यतीत्यादौ हेतुत्वं जन्यत्वं वा पञ्चम्यर्थः तच्च भावित्वेन स्वानिष्टचिन्तनपर्य्यवसितस्य भयस्यैकदेशेऽनिष्टे चिन्तनएव वान्वितं तथाच व्याघ्र हेतुकस्य स्वानिष्टस्य भावित्वेन चिन्तनवान् व्याघ्रहेतुकत्वेन भाव्यनिष्टधर्म्मिकचिन्तनवानिति वा तत्र बोधः। पापान्निवर्त्तते अधर्म्माद्विरमतीत्यादौ पञ्चम्या द्वेषोऽर्थः तत्र प्रकृत्यर्थस्य विषयत्वेन तस्य च निवृत्तिरूपे धात्वर्थे जन्यत्वेनान्वयः तेन पापगोचरद्वेषजन्यनिवृत्तिमानित्येवं

तत्र बोधः तत्र विषयत्वं पञ्चम्यर्थः तथाच पापगोचरनिवृत्तिमा-
नित्यर्थइत्यन्ये। रणात् पराजयते इत्यत्र युद्धनिवृत्तिः पराजे-
रर्थः पञ्चम्यास्तु द्वेषत्वेन रणगोचरद्वेषजन्ययुद्धनिवृत्तिमानित्येवं
तत्र बोधः कृत्यसाध्यत्वधीप्रयुक्तप्रवृत्त्यभाववत्त्वं तत्र पराजेरर्थः
पञ्चम्यास्तु विशेष्यत्वं तच्च धात्वर्थैकदेशे कृतावन्वितं तेन रणध-
र्म्मिक स्वकृत्यसाध्यत्वधीप्रयुक्तप्रवृत्त्यभाववानित्याकारकस्तत्र बोध
इत्यपि वदन्ति। शत्रुं पराजयते इत्यादौ त्वभिभवहेतुव्या-
पारः पराजेरर्थइति धात्वर्थतावच्छेदकफलशालितया शत्रुप्र-
भृतेः कर्म्मत्वमेव। पापात् जुगुप्सते इत्यत्र गर्हापूर्व्वकनिवृत्तिर्गुप-
धातोरर्थः सुपोविषयित्वं तच्च गर्हानिवृत्त्योः क्रमेणान्वयि
तथाच पापविषयकगर्हाप्रयुक्तपापगोचरनिवृत्तिमानित्याकार-
स्तत्र बोधः। वल्मीकाग्रात् प्रभवति धनुः खण्डमाखण्डलस्ये-
त्यत्र धातोरर्थः प्राक्प्रकाशनं तत्र पञ्चम्या अधिकरणत्वमाधेयत्वं
वा प्रत्याय्यते यत्र प्रकाशनं प्रभवइति सूत्रेणाधिकरणस्यैवापा-
दानत्वोपदेशात्। एवञ्च वल्मीकाग्रवृत्तिप्रथमप्रकाशनवदाख-
ण्डलस्य धनुःखण्डमित्याकारकस्तत्र बोधः। वल्मीकः सातपो-
मेघः आखण्डलः शक्रः। वल्मीकाग्रे आविर्भवति इत्यादौ च
प्रकाशपर्य्यवसितोऽप्याविर्भावोन प्रपूर्व्वस्य भवतेरर्थ इति तत्राधि-
करणतायां सप्तम्येव प्रमाणम्। धर्म्मादुत्पद्यते सुखं दण्डा-
ज्जायते घट इत्यादौ धातुना स्वाधिकरणसमयध्वंसानधिकरण-
समयसम्बन्ध रूपस्तत्तत्समयवृत्तिध्वंसप्रतियोगिसमयावृत्तित्वे
सति तत्तत्समय सम्बन्ध रूपएव वा उत्पादः प्रत्याय्यते पञ्चम्या
तन्निष्ठं जन्यत्वं तथाच धर्म्म जन्योयः स्वाधिकरणसमयध्वंसान-
धिकरणसमयसम्बन्धस्तद्वत् सुखम् इत्याकारस्तत्र बोधः।

वार्त्तिककृतस्तु उत्पद्यते इत्यादौ प्रागभावप्रतियोगितारूप-मेवोत्पत्तिमत्त्वं धात्वर्थस्तत्र च तिङर्थस्य वर्त्तमानादिकालस्याव-च्छेद्यतासम्बन्धेनान्वयात् भाविन्युत्पद्यते इत्यादिकोन प्रयोगः। किन्तूत्पत्स्यतइत्यादिस्तत्र भविष्यत्कालावच्छेद्यस्यैव प्रागभावप्र-तियोगित्वस्य सत्त्वेन वर्त्तमानकालावच्छेद्यतदसत्त्वात् अतएव नाशं प्राप्नोति प्राप्स्यतीत्यादावपि प्रतियोगित्वपर्य्यवसितायां प्राप्तौ लडादिना वर्त्तमानादिकालावच्छेद्यत्वमेवानुभाव्यते नतु वर्त्तमानत्वादिकं नाश प्रतियोगित्वस्य व्याप्यवृत्तित्वे भावि नाशं प्राप्नोति नष्टोनाशं प्राप्स्यतीत्यादिप्रयोगस्य दूर्व्वारतापत्तेः। वर्त्तमानं भाविकालवृत्ति वा यत् नाशप्रतियोगित्वं तस्य च भाविनि विनष्टे च सत्त्वात् नश्यति नंच्यतीत्यादावपि धात्वर्थस्य नाशस्य प्रतियोगित्वं स्वार्थेन वर्त्तमानादि कालेनावच्छिन्नं तिङा बोध्यते तेन भावि नश्यति नष्टोनंच्यतीत्यादिको न प्रयोगः सम्प्र-त्यादिकालावच्छेद्यस्य नाशप्रतियोगित्वस्य भाव्यादावसत्त्वात्। यत्तु नश्यति नंच्यति ननाशेत्यादौ प्रतियोगित्वमिव वर्त्तमाना भाविन्यतीता चोत्पत्तिरपि यथाक्रमं तिङर्थः तथाच वर्त्तमानो-त्पत्तिकस्य ध्वंसस्य प्रतियोगित्वं न भाव्यादौ भाव्युत्पत्ति-कस्य न नष्टादौ अतो भावी नश्यतीत्यादिकोन प्रयोगइति दीधि-तिकृदुक्तं तन्न युक्तं कथितक्रमेणैव सामञ्जस्ये लडादेरुत्पत्तावपि वृत्त्यन्तर कल्पने गौरवात् अतएव ध्वंसप्रागभावयोः प्रतियो-गितायां पूर्व्वापर कालावच्छेद्यत्वप्रवादोऽपि पक्षधरमिश्राद्यनु-मोदितः सङ्गच्छते। नचैवं प्रागभावादिप्रतियोगित्वस्य धर्म्मा-द्यजन्यत्वाद्धर्म्मादुत्पद्यते सुखमित्यादेरयोग्यतापत्तिः सुखादेरा-द्यक्षणसम्बन्धरूपायामप्युत्पत्तौ धर्म्मादिजन्यत्वे प्रमाणाभावेनोक्त-

दोषस्य मतान्तरेऽप्यविशिष्टत्वादाद्यक्षणसम्बन्धस्य धर्म्माद्यजन्यत्वेऽपि तदधीनत्वोपगमेन पञ्चमीसमर्थने प्रागभावप्रतियोगित्वरूपायामप्युत्पत्तौ तस्य सुवचत्वादितिप्राहुः कूपादन्धं वारयति विषाद्बालं निवारयति इत्यादौ च क्रियाधर्म्मिक निवृत्त्यनुकूलव्यापारोवारणं तन्निविष्टनिवृत्तौ पञ्चम्या कूपादिप्रकारकत्वं द्वितीयया चान्धादिनिष्ठत्वं प्रत्याय्यते क्रिया च पतनभोजनादिर्विशेषतोग्राह्या तथाचान्धनिष्ठायाः पतनधर्म्मिककूपप्रकारक निवृत्तेर्बालनिष्ठायाश्च भोजनधर्म्मिकविषप्रकारकनिवृत्तेरनुकूल व्यापारवानित्याकारकस्तत्र बोधः तथाविधनिवृत्त्यनुकूलव्यापारश्च स्वार्थधीद्वारा कूपे मा पत विषं मा भुंच्व इत्याद्यभिलापरूपः स्फुट एव। यत्तु पतनादिप्रतिकूलव्यापारो वारणं तदेकदेशे च पतनादावन्धादेराधेयत्वेन कूपादेः कर्म्मत्वेनान्वयादन्धनिष्ठस्य कूपकर्म्मपतनस्य प्रतिकूलव्यापारवानित्यादिरूपः कूपादन्धं वारयतीत्यादितोबोध इति तत्तुच्छं तादृशपतनस्याप्रसिद्धस्थले तथाविधवाक्यस्यायोग्यतापत्तेः परस्वेभ्यः पाणिं निवारयतीत्यत्रानयनधर्म्मिकनिवृत्त्यनुकूलव्यापारोनिवारणं तदन्तर्गतनिवृत्तौ च पाण्यादेरवच्छेदकत्वेन परस्वादेश्च प्रकारत्वेनान्वयः तादृशव्यापारः कराकुञ्चनादिरेव। स्वाङ्गाद्बाणं वारयतीत्यत्र च यद्यपि बाणनिष्ठस्य स्वाङ्गसंयोगस्य विरोधिव्यापारोनार्थः तादृशसंयोगस्याप्रसिद्धेः तथापि बाणसंयोगाभाव निष्ठायाः स्वाङ्गवृत्तितायाः प्रयोजकव्यापारः तथाच संयोगाभाव निष्ठस्य प्रयोजकव्यापारस्तत्र वारणं तन्निविष्टे च संयोगे द्वितीयान्त लभ्यस्य बाणप्रतियोगिकत्वस्य संयोगाभावनिष्ठे पञ्चम्यन्तलभ्यस्य स्वाङ्गवृत्तित्वस्यान्वयः कार्य्याभावइव तन्निष्ठे अधिकरणविशेषवृत्ति-

निरूपित

त्वेऽपि प्रतिबन्धकस्य प्रयोजकत्वात् अतएव मणि: काष्ठे दाहा-भावस्य प्रयोजकः नतु पाथस्तीत्यादिकः सार्व्वलौकिकव्यवहार इति वाणसंयोगाद्यभावनिष्ठस्य स्वाङ्गवृत्तित्वस्य प्रयोजकत्वं बाणापसारणादिव्यापारस्य नासिद्धम्। दण्डात् घटइत्यादौ पञ्चम्यर्थोऽपि जन्यत्वादिकं न कारकं धात्वर्थानन्वयित्वात् अतएव दण्डघटइत्यादिकस्तत्र न प्रयोगइत्युक्तप्रायम्।

सम्प्रदानत्वं लक्षयति।

गत्यादिभिन्ने धात्वर्थे चतुर्थ्या विग्रहस्थया।
यः स्वार्थोबोधनीयस्तत् सम्प्रदानत्वमीरितम्॥

गत्यादिभिन्ने यद्धातूपस्थाप्ये यादृशार्थे विग्रहस्थचतुर्थ्या यः स्वार्थोबोधयितुं शक्यते स तद्धातूपस्थाप्यतादृशक्रियायां सम्प्रदानत्वमुच्यते। ब्राह्मणाय दानं धनस्येत्यादौ ददातेः स्वत्वजनकस्यागोऽर्थस्तन्निविष्टे च स्वत्वे ब्राह्मणादेः प्रतियोगित्वं निरूपितत्वं वा चतुर्थ्या बोध्यते इति तदेव तत्र सम्प्रदानत्वं ब्राह्मणप्रतियोगिकं ब्राह्मणनिरूपितं वा यद्वनवृत्ति स्वत्वं तज्जनकस्यागइत्येवं तत्र प्रत्ययात् धात्वर्थतावच्छेदकीभूतस्वत्वाख्यफलवत्तया धनादेर्दानकर्म्मत्वात्। नचैवं पशु कामनया यागकरणदशायां चैत्रः स्वात्मने पशुं ददातीत्यपि प्रयोगापत्तिस्तादृशयागस्य चैत्रीयं यत्पशुनिष्ठं स्वत्वं तज्जनकत्यागत्वादिति वाच्यं स्वत्वध्वंसजनकक्रियापर्य्यवसन्नस्य त्यागस्यैकदेशे स्वत्वध्वंसेऽपि द्वितीयाद्यर्थस्यान्वयेन पशुफलकयागे पशुनिष्ठस्य स्वत्वध्वंसस्य जनकत्वविरहादेव तद्वाक्यस्याप्रमाणत्वात्। ग्रामाय गत इत्यादौ विग्रहस्य चतुर्थ्या धात्वर्थे बोध्यमपि कर्म्मत्वं न गत्यादिभिन्ने वृत्ताय सेचक इत्यादौ गत्यादिभिन्ने चतुर्थ्या बोधनीयोऽपि सम्बन्धयितु-

मित्यादि तुमर्थान विग्रहस्थयेति न तत्र प्रसङ्गः। सम्प्रदानश-ब्दस्तु स्वाश्रय गोचरत्यागजन्यस्वत्वस्य प्रतियोगिन्येव शक्तइति स्वत्वप्रतियोगित्वं सम्प्रदानमित्यादिकोन प्रयोगः।

नच दानस्य स्वत्वहेतुत्वे प्रमाणाभावः सप्त वित्तागमा धर्म्म्या दायोलाभः क्रयोजयः। प्रयोगः कर्म्मयोगश्च सत्प्रतिग्रहएव चेत्यादि मन्वादिवचनैस्तस्य स्वत्वहेतुत्वाप्रतिपादनादितिवाच्यं ब्राह्मणाय त्यक्ता यां गवि गौरियं ब्राह्मणस्य नतु ममेत्यादिसर्व्वजनीनप्रतीतेरेव तत्र प्रमाणत्वात् प्रदानं स्वाम्यकारणमिति वचनाच्च। अतएव विदेशस्थं पात्रमुद्दिश्य त्यक्तधने स्वीकारमन्तरेणैव पात्रस्य मरणस्थले पितृदायत्वेन तद्धनं पुत्रादिभिर्विभज्य गृह्यते अन्यथा तैरिव उदासीनैरपि तद्धनस्यारण्यकुशादेरिवोपादाने यथेष्टनियोगे च प्रत्यवायो न स्यात्। नन्वेवं दानादेव स्वत्वसिद्धेर्दत्तवस्तुनि स्वीकारोव्यर्थइति चेन्न लब्ध्वा चाष्टगुणं फलमित्यादिस्मृतेः प्रतिगृहीतद्रव्यदानस्य फल विशेषं प्रति हेतुत्वेन तादृशफलसम्पत्त्यर्थमेव प्रतिग्रहस्योपयोगात् याजनाध्यापनप्रतिग्रहैर्द्विजोधनमर्ज्जयेदित्यादिश्रुत्या प्रागुक्तस्मृत्या च प्रतिग्रहस्यापि स्वत्वहेतुत्वबोधनाच्च स्वत्वजनकव्यापारस्यैवार्ज्जनपदार्थत्वात्। दासाय भक्तं ददाति भृतकाय वेतनं ददातीत्यादावपि स्वत्वजनकत्यागं प्रतिपादयन् ददातिर्मुख्यएव पुण्यजनकन्तु न तादृशं दानमवैधत्वात्। यत्तु स्वीकारजन्यस्य स्वत्वस्य जनकस्त्यागोदानं मनसा पात्रमुद्दिश्य धनत्यागस्तुन दानं किन्तूत्सर्गमात्रं प्रतिग्रहजन्य स्वत्वं प्रति हेतुभूतवैधत्यागस्यैव तयात्वात् उपेक्षा तु स्वत्वध्वंसमात्र जनकस्त्यागोनतु तत्र स्वत्वजनकत्वस्यान्तर्भावइति मैथिलैरुक्तं तन्न युक्तं लाघवेन स्वत्वजन-

कन्यागस्यैव ददात्यर्थत्वात् । तिलानस्मै प्रति यच्छति तुरगमस्मै विक्रीणीत इत्यादौ द्रव्यान्तरग्रहणपूर्व्वकं दानमेव प्रतिदानं मूल्यग्रहणपूर्व्वकं दानमेव च विक्रयइति तत्रापि मुख्यमेव सम्प्रदानत्वं चतुर्थ्या बोध्यते तिलादिकस्य न मूल्यं पणपुराणादेरेव शास्त्रे तथात्वोपदेशात् । अदृष्टार्थं कर्त्तुरेव च स्वीकारः प्रतिग्रह इति परेण प्रतिदत्तस्य विक्रीतस्य वा तिलतुरगादेः स्वीकारेण दोषावहः ।

मैत्राय रोचते मोदकइत्यत्र चतुर्थ्या धात्वर्थान्वितमाधेयत्वं धातुना च भक्ष्यत्वप्रकारकेच्छोपस्थाप्यते तिङा तु प्रकाशतइत्यादाविव विषयत्वलक्षणं कर्तृत्वं तथाच मैत्रनिष्ठाया भक्ष्यत्वप्रकारकेच्छाया विषयतावान्मोदकइत्याकारकस्तत्र बोधः । गुरवे गां धारयते इत्यत्र धृङा गृहावस्थितिर्द्वितीयया तदन्वितं कर्तृत्वं चतुर्थ्या च तन्निविष्टगृहान्वितं सम्बन्धित्वमुपस्थाप्यते तेन गोकर्तृकाया गुरुसम्बन्धिगृहावस्थितेरनुकूलव्यापारवानित्याकारस्तत्र बोधः धातूत्तरणिचा व्यापारबोधनादिति कालापाः । पाणिनीयास्तु धारेरुत्तमर्ण इतिसूत्रानुसारेण चैत्राय शतं धारयते इत्यादाविव गुरवे गां धारयते इत्यादावपि ऋणग्रहणं धारणं दत्तत्वञ्च चतुर्थ्यर्थः तथाच गुरुदत्तां गां ऋणत्वेन गृह्णातीत्याकारस्तत्र वाक्यार्थः पश्चाच्छोध्यत्वेनाङ्गीकृत्य गृहीतञ्च द्रव्यमृणमित्याहुः । पुत्राय राध्यति पुत्रायेक्षतइत्यादौ दैवनिरूपणं धात्वर्थस्तन्निविष्टे च दैवे सुबर्थस्य सम्बन्धस्यान्वयस्तेन पुत्रस्य दैवं निरूपयतीत्येवं तत्र बोधः । गुरवे गां प्रतिशृणोति आशृणोतीत्यादौ देयत्वेनाभ्युपगमः शृणोतेरर्थस्तत्र गोर्विशेष्यत्वेन तदेकदेशे च दाने गुरोरुद्देश्यत्वेनान्वयस्तेन गुरूद्देश्यकदानकर्म-

त्वेन गामभ्युपगच्छतीत्येवं तत्र बोधः। होत्रे प्रतिगृणातीत्यादौ हर्षानुकूलव्यापारलक्षणं प्रोत्साहनं गृणतेरर्थस्तदेकदेशे च हर्षे होत्रादेरन्वयस्तेन होतृनिष्ठहर्षानुकूलव्यापारवानित्याकारक स्तत्र बोधः। चैत्राय कुप्यति क्रुध्यतीत्यादौ धात्वर्थे उत्कटद्वेष स्तत्र विषयित्वलक्षणं सम्प्रदानत्वं चतुर्थ्या बोध्यते तेन चैत्रविषयकोत्कटद्वेषवानित्याकारकस्तत्र बोधः। पुत्रे कोपेन युज्यते इत्यादौ कृदन्तस्य कोपपदस्यैवार्थे पुत्रइत्यस्यान्वयो नतु धात्वर्थे। पटाय यतते इत्यादावपि धात्वर्थकृतौ सुपा पटस्य विषयित्वं बोध्यते तत्रोद्देश्यत्वमेव चतुर्थ्यर्थः कथमन्यथा पटेच्छया तन्तुनिर्म्माणदशायां पटाय यतते इत्यादिकः प्रयोग इत्यपि वदन्ति। मित्राय द्रुह्यतीत्यत्र द्विष्टाचरणं द्रोहस्तेन मित्रस्य द्विष्टमाचरतीत्यर्थः। शिष्यायेर्ष्यती त्यत्रानिष्टानुपेक्षणमीर्ष्या तथाच शिष्यानिष्टं नोपेक्षतइत्यर्थः। पुत्रायासूयतीत्यत्र असूया गुणद्वेषस्तेन पुत्रस्य गुणं द्वेष्टीत्याकारस्तत्र बोधः। मित्रं द्रुह्यति शिष्यमीर्ष्यति पुत्रमसूयतीत्यपि प्रयोगात् द्रुहादिकर्म्मणः सम्प्रदानत्वं वैकल्पिकमित्युन्नीयते। कोपपूर्व्वकस्य द्रोहादेर्द्रुहादिधातुवाच्यत्वे तत्कर्म्मणः सम्प्रदानत्वं द्रोहादिमात्रस्य तथात्वे तु कर्म्मत्वमेवेति पुनः कौमाराः। सोपसर्गयोस्तु क्रुधद्रुहोः कर्म्मणः कर्म्मतैव नतु सम्प्रदानता अतएव शिष्यस्याभिक्रोद्धा मित्रस्याभिद्रोढेत्यादौ कृद्योगे कर्म्मणि षष्ठ्येव प्रमाणम्।

करणत्वं लक्षयति।

> योऽर्थोऽविकरणाक्रान्तस्य धातोरर्थे तृतीयया।
> बोध्यते करणं नाम कारकं तदिहोच्यते॥

सविकरणस्य यद्धातोरूपस्याप्ययादृशार्थे तृतीयया यादृशः-

स्वार्थोऽनुभाव्यते स तद्वारोपस्थाप्यतादृशक्रियायाः करणसंज्ञकं कारकमुच्यते। दात्रेण छिनत्ति घटत्वेन जानातीत्यादौ धात्वर्थे छिदायां दात्रस्य व्यापारद्वारा जन्यत्वादि ज्ञानादौ च घटत्वादेः प्रकारित्वादिकं तृतीयया बोध्यते तदेव तत्र करणत्वं चैत्रेण पक्वमित्यादौ धातोरर्थे तृतीयया बोध्यमपि कर्तृत्वं न विकरणकस्य हस्तेन रुणद्धीत्यादौ विकरणान्तभिन्नोऽपि रुधादिधातुर्विकरणान्तएव घृतेनाग्निं जुहोतीत्यादावपि लुप्तमेव प्रतिसन्धीयमानविकरणमस्तीति मतेनेदं नातस्तत्र घृतादेः करणत्वव्याहतिः करणशब्दस्तु व्यापार प्रत्यासत्त्या जनकस्य वाचकः चाक्षुषादौ चक्षुरादिः संयोगेन धूमित्यादौ व्याप्तिज्ञानादिः परामर्शादिना स्मृत्यादावनुभवादिः संस्कारादिना स्वव्यापारेणैव सम्बन्धेन हेतुः शरीरात्मप्रभृतयस्तु ज्ञानादौ तादात्म्येनैव अतोन तेषां तत्र करणत्वप्रसङ्गः। श्रावणेऽपि प्रत्यक्षे कर्णावच्छिन्नशब्दात्मना व्यापारेणैव सम्बन्धेन श्रोत्रं करणं स्वव्यवस्थापकगुणं पुरस्कृत्यैव वहिरिन्द्रियाणां प्रवृत्तेः शब्दसामान्याभावस्य श्रावणत्वविरहेपि चक्षुभावात् श्रोत्रमनसोः संयोगएव वा तत्र व्यापारः ज्ञानस्य धारावहनस्थले च तृतीयादिकं प्रति द्वितीयादिकं न प्रथमादेः प्रत्यासत्तिसत्सम्बन्धेन हेतुत्वे मानाभावात् फलायोग व्यवच्छिन्नं फलोपधायकं वा कारणमेव करणं ज्ञानादावात्मादेः करणत्वस्येष्टत्वात् उपधेयसङ्करेऽपि कर्तृत्वकरणत्वाद्युपाधेरसाङ्कर्य्यादेव कारकस्य षड्विधत्वादतएवात्मानमात्मना वेत्ति सृजत्यात्मनमात्मनेत्यादिकः प्रयोगः अतएव च विवक्षातः कारकविभक्तयो भवन्तीत्यपि प्रवादइत्यन्ये। पशुना रुद्रं यजेत इत्यत्र पशुं रुद्राय ददातीत्यर्थः करणं कर्म्म यजेः

कर्म्म च सम्प्रदानमित्यनुशासनात् कर्म्मत्वादावपि तृतीयादेः साधुत्वात्। एतदुदाहरणमात्रविषयानुशिष्टिरियमितिवृद्धाः। पायसेन त्रिष्णुं यजेत इत्यादिप्रयोगात् सामान्यत एवेत्यपरे। दण्डेन घट इत्यत्रापि तृतीयार्थः करणत्वं परन्तु तन्न कारकं क्रियानन्वयित्वात्।

अधिकरणत्वं लक्षयति।

यत्क्रियायां यादृशार्थः सप्तम्या विग्रहस्थया।
बोध्यस्तस्यां तदेवाधिकरणं नाम कारकम्॥

क्रिया धात्वर्थस्तथा च यद्धातूपस्थाप्यतादृशार्थे विग्रहस्थया सप्तम्या यः स्वार्थोऽनुभाव्यते तदेव तद्धातूपस्थाप्यतादृशक्रियाया-मधिकरणत्वं नाम कारकम्। ग्रामे गन्तेत्यत्र धात्वर्थे गतौ ग्रामनिष्ठमधिकरणत्वं तन्निरूपितमाधेयत्वं वा सप्तम्यानुभाव्यत-इति तदेव तद्धातूपस्थाप्यतादृशक्रियायामधिकरणत्वकारकम् अतएव ग्रामगन्तेत्यादिकस्तत्र समासः। यद्यपि चैत्रादिनि-ष्ठाया गतेः समवायादिना ग्रामादिवृत्तित्वं बाधितं कालिका-दिना तद्वृत्तित्वञ्चातिप्रसक्तं स्पन्दे गच्छतीत्यपि प्रयोगापत्तेस्त-थापि ग्रामे गच्छत्ययं नतु गृहादावित्याद्यनुभवसाक्षिकेण स्वरू-पसम्बन्धविशेषेण तथात्वं बोध्यम्। यत्तु संयोगावच्छिन्नक्रि-याया गतित्वात् तन्निविष्टसंयोगे समवायेनैव ग्रामवृत्तित्वस-त्त्वान्नासङ्गतिरिति तन्न ग्रामादेर्धात्वर्थतावच्छेदकीभूतफलान्व-यित्वेन कर्म्मतापत्त्या ग्रामं गच्छतीत्येव नियमतः प्रयोगापत्तेः। विक्लित्त्यवच्छिन्नक्रियायाः पाकत्वेन तस्यामिव तन्निविष्ट विक्लि-त्तावपि समवायादिना स्थाल्यादिवृत्तित्वासम्भवेन स्थाल्यां पचति तण्डुलमित्यादौ तथाप्रतीकाराच्च तण्डुलाद्यवयवविभागप्रभेद

स्यैव विक्लित्तित्वादिति। घटत्वं घटे भासत इत्यत्र विषयतापर्य्यवसन्ने भासने घटनिष्ठं विशेष्यत्वमवच्छेद्यतासम्बन्धेन सप्तम्यानुभाव्यत इति तत्रापि तदेवाधिकरणतानामकं कारकम्। ज्ञाने घटत्वं भासत इत्यादौ निरूपितत्वमपि। घटे पटत्वं जानातीत्यादौ तु विशेष्यतारूपः सप्तम्यर्थो न धात्वर्थेऽन्वेति घटपटयोस्तादूप्येण प्रमास्थलेऽपि तादृशप्रयोगापत्तेः परन्तु द्वितीयार्थे पटत्वप्रकारत्वएवावच्छेद्यत्व सम्बन्धेन। यथाच सुबर्थयोर्मिथोन्वयेऽपि न क्षतिस्तथा वक्ष्यते। अधिकरणपदस्य शक्यतावच्छेदकन्तु न सम्बन्धमात्रं घटाद्यात्मनस्तदधिकरणतापत्तेः वृत्तिनियामकः सम्बन्धस्तथेत्यपि न कुण्डादौ वदरादेरिव वदरादावपि कुण्डादेरधिकरणतापत्तेर्वृत्तिनियामकत्व स्याधिकरणतावच्छेदकत्वे पर्य्यवसानाच्च नाप्याधेयतानिरूपकत्वमधिकरणत्वं तुल्यन्यायेनाधिकरणतानिरूपकत्वस्यैवाधेयतात्वेन परस्पराश्रयप्रसङ्गात् परन्त्वाधेयतावत् पदार्थान्तरमेवाधिकरणत्वं तच्च नैकं सर्व्वस्य सर्व्वाधिकरणतापत्तेः किन्त्वाधेयताभेदेन नानैव प्रतीत्यनुगमस्तु रूपत्वादिना रूपादेरिवाधिकरणतात्वेनैवाखण्डेन तस्य नचैकधर्म्मावच्छिन्नाधिकरणत्वं लाघवादेकमेवोचितं रूपत्वेन नीलस्याधिकरणं स्फटिकमित्यपि प्रयोगापत्तेः। अतएव तद्रूपरसयोः समनियतमप्यधिकरणत्वं विभिन्नमेव अन्यथा तद्रूपत्वेन तद्रसस्याधिकरणत्वे घटइत्यादेरपि योग्यतापत्तेरित्यास्तां विस्तरः।

कर्म्मत्वकारकं लक्षयति।

यगन्तधातोरर्थो यस्तिङा स्वार्थेऽनुभाव्यते।
यत्रासौ कर्म्मतानाम कारकं कर्तृतेतरः ॥२[illegible]

यगन्तस्य यद्धातोरुत्तरस्थतिङा यत्र स्वार्थे तदीयोयादृशोऽ-

र्थोऽनुभावयितुं शक्यते तद्धातूपस्थाप्यतादृशक्रियायां स तिङर्थः कर्तृताभिन्नः कर्म्मत्वनाम कारकमित्यर्थः। ग्रामो गम्यत इत्यत्र गमधातूपस्थाप्यायाः संयोगावच्छिन्नक्रियायाः स्वजन्यत्वसम्बन्धेन तिङ्पदोपस्थाप्ये संयोगएवान्वयो नतु त्यजतइत्यादाविव विभागादौ धात्वर्थतावच्छेदकस्यैव फलस्य बोधने कर्म्मविहितप्रत्ययानान्धातुसाकाङ्क्षत्वादतः संयोगएव तत्र गतिक्रियायाः कर्म्मत्वं नतु विभागादिः तेन तरोस्त्यागेन खगे तरुं गच्छतीत्यादिकोन प्रयोगः गम्यते रथः स्वयमेवेत्यादौ कर्म्मत्वमिवानुकूलव्यापारवत्त्वलक्षणं कर्तृत्वं धात्वर्थस्य धर्म्मोऽपि न तत् कर्तृताभिन्नमिति तद्व्युदासः। ननु चैत्रकर्तृकगमनजन्यसंयोगस्य ग्रामइव चैत्रेऽपि सत्त्वाच्चैत्रेणगम्यते चैत्रइत्यपि प्रयोगः स्यात् न स्यात् तिङर्थसंयोगे स्वजन्यत्वस्वाश्रयप्रतियोगिकत्वोभयसम्बन्धेन धात्वर्थगतेः साकाङ्क्षत्वेन चैत्रकर्तृकगत्याश्रयप्रतियोगिकत्वविशिष्टस्य संयोगस्य चैत्रेबाधितत्वात्। अतएव चैत्रोग्रामं गच्छतीतिवत् चैत्रश्चैत्रं गच्छतीत्यपि न प्रयोगः तत्रापि द्वितीयार्थे संयोगे प्रकृत्यर्थस्य स्वप्रतियोगिकत्वसम्बन्धेनैव साकाङ्क्षतया द्वितीयान्तलभ्यस्य चैत्रीयत्वविशिष्टसंयोगस्य जनकत्वस्वाश्रयवृत्तित्वोभय सम्बन्धेनैव क्रियायामन्वयेन चैत्रप्रतियोगिकसंयोगाश्रयवृत्तिगतेश्चैत्रे बाधितत्वात्।

यत्तु फलमिव क्रियायामन्वितं परसमवेतत्वमपि कर्म्मतावाचि प्रत्ययस्यार्थः परत्वञ्च तिङा स्वार्थफलान्वयिप्रतियोगिकं द्वितीयादिसुबा तु प्रकृत्यर्थप्रतियोगिकं प्रत्याय्यते तथाच चैत्रकर्तृकस्य चैत्रान्य समवेतगमनस्याप्रसिद्धत्वेन चैत्रे तज्जन्यसंयोगस्यासम्भवाच्चैत्रेण गम्यते चैत्रइत्यादिकोन प्रयोगः। एवं चैत्रान्य-

समवेतस्य गमनस्य चैत्रे बाधाच्चैत्रश्चैत्रं गच्छतीत्यादिरपि। चैत्रेण गम्यते ग्राम इत्यादौ तु चैत्रकर्तृकस्य ग्रामभिन्नसमवेतस्य गमनस्य जन्योयः संयोगस्तद्वान् ग्राम इत्यन्वयबोधने न किञ्चिद्बाधकमिति प्राच्यैरुक्तं तन्न युक्तं संख्याकालातिरिक्तस्य तिङर्थस्य धात्वर्थविशेष्यत्वनियमेन तिङर्थपर समवेतत्वादेर्धात्वर्थगत्यादावन्वयायोगात् प्रथमान्तोपस्थाप्यग्रामादेरभेदान्यसम्बन्धेनात्यन्त प्रत्ययार्थे तिङर्थे वान्वयस्यादृष्टचरत्वेनाव्युत्पन्नत्वात् चैत्रेण गम्यते द्रव्यं द्रव्यं गच्छति चैत्र इत्यादौ द्रव्यान्य समवेतस्य गत्यादेरप्रसिद्धत्वेनायोग्यतापत्तेश्च। नव्यास्तु फलमिव भेदोऽपि कर्मत्ववाचिप्रत्ययस्यार्थस्तथाच चैत्रेण गम्यते ग्राम इत्यत्र तिङर्थभेदस्य सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन धात्वर्थविशेष्यत्वात् प्रतियोगित्वसम्बन्धेन प्रथमान्तार्थे ग्रामादौ विशेषणत्वान्नव्युत्पत्तिविरोधो नवातिप्रसङ्गः चैत्रकर्तृकगमनाश्रयवृत्तिभेदप्रतियोगित्वस्य चैत्रे विरहात् चैत्रं गच्छतीत्यादावपि प्रतियोगित्वसम्बन्धेन चैत्रान्वितस्य द्वितीयार्थभेदस्य सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन धात्वर्थगतावन्वयात्तादृशगतेश्चैत्रे बाधाच्चैत्रं गच्छति चैत्र इत्यादिकोन प्रयोगः प्रतियोगित्वञ्च उभयावृत्तिधर्मावच्छिन्नं धर्मद्वयानवच्छिन्नं वा ग्राह्यमतो द्रव्यं गच्छतीत्यादौ गतेर्द्रव्यभेदसामानाधिकरण्यविरहेपि न क्षतिरिति प्राहुस्तच्चिन्त्यम्।

वृक्षं खगस्त्यजतीत्यादौ विभागावच्छिन्नक्रिया त्यजेरर्थः द्वितीया यास्तु विभागस्तेन वृक्षावधिकविभागवती या विभागावच्छिन्नक्रिया तद्वान् खग इत्याकारस्तत्र बोधः वृक्षावधिकविभागवत्त्वस्य जनकत्व स्वाश्रयवृत्तित्वोभयसम्बन्धेनैव क्रियायां ग्राह्यमतः खगावधिकविभागस्य खगादावसत्त्वात् खगं त्यजति

खगद्व्यादिकेन प्रयोगः । खगेन त्यज्यते खगद्वत्यपि प्रयोगः प्रागुक्तरीत्या निरसनीयः ।

प्राञ्चस्तु ग्रामं गच्छति त्यजतीत्यादौ सर्व्वत्र क्रियामात्रं धात्वर्थस्तत्यजिगम्योः पर्य्यायत्वेऽपि न क्षतिः । गत्यर्थक्रियायां संयोगस्यैव त्यज्यर्थक्रियायाञ्च विभागस्यैव बोधकतायाः कर्म्मप्रत्ययेषु व्युत्पन्नत्वात् तरुं त्यजतीत्यादौ च विभागस्य द्वितीयादितो नावगमः परैरपि समभिव्याहृतधात्वर्थतावच्छेदकफलस्यैव द्वितीयादिबोध्यताव्युत्पत्तेरभ्युपेतव्यत्वात् अन्यथातिप्रसङ्गात् । नचैवं स्पन्देन स्पन्दइत्यादेरिव त्यागेन गतिरित्यादेरपि वाक्यस्य निराकाङ्क्षतापत्तिस्तत्र त्यजिगम्योर्विभागाद्यवच्छिन्नक्रियालक्षकत्वेनैवान्वय योग्यतासम्भवात् द्वितीयासाकाङ्क्षतुमन्तधातुत्वप्रयुक्तएव च धातूनां सकर्म्मकत्वव्यवदेशोनतु फलावच्छिन्नक्रियावाचित्वप्रयुक्तः चाप्रभृतावव्याप्तत्वात् । कृत्यर्थधातूनां कर्म्मणि षष्ठ्या इव द्वितीयाया अपि साधुत्वात् । एवञ्च ग्रामं गच्छति तरुं त्यजतीत्यादौ ग्रामसंयोगजनकक्रियावांस्तरुविभागजनकक्रियावानित्याकारक एव बोधो नतु ग्रामसंयोगजनकसंयोगावच्छिन्नक्रियावांस्तरुविभागजनकविभागावच्छिन्नक्रियावानित्याकारकः संयोगविभागरूभयथाभानस्य नील घटजनकघटजनकदण्डवानित्यादौ घटादेरिव निराकाङ्क्षत्वेनासम्भवादनुभवबाधितत्वाच्चे त्याहुः ।

परे तु संयोगः क्रिया च द्वयमेव प्रत्येकं गमिशक्यं तयोर्ज्जन्यजनकभावस्तु वाक्यार्थमर्य्यादया भासते एवार्थयोरन्ययोगव्यवच्छेदयोरिव गम्यर्थयोः संयोगक्रिययोर्मिथएव साकाङ्क्षत्वाच्च नैकमात्रे गमि प्रयोगः । पुष्पवन्तपदे चन्द्रत्वसूर्य्यत्वाभ्यामिव

विभिन्नरूपाभ्यां प्रकृतेऽपि संयोगत्वक्रियात्वाभ्यां गमधातोरेक-शक्तिस्वीकारेऽपि न क्षतिः इयांस्तु विशेषो यत्तत्र स्वरशशिनो-र्मिथोनान्वयः प्रकृते तु संयोगक्रिययोस्तथेति तथाच ग्रामं गच्छतीत्यत्र द्वितीयाया आधेयत्वं प्रतियोगित्वं वार्थस्तेन तद-न्वितस्य संयोगस्य क्रियायामन्वयात् ग्राम वृत्तिस्तत्प्रतियोगि-कोवा यः संयोगस्तद्विशिष्टक्रियावानित्याकारकस्तत्र बोधः तथं त्यजतीत्यत्राप्याधेयत्वमवधित्वं वा द्वितीयार्थस्तेन तदन्वितस्य धात्वर्थविभागस्य धात्वर्थान्तरे क्रियायामन्वयात्तवृत्तिस्तदवधि-कोवा योविभागस्तद्विशिष्टक्रियावानित्याकारकोबोधः संयोगादि-वैशिष्ट्यञ्च जनकत्वस्वाश्रयवृत्तित्वोभयसम्बन्धेनैव प्रागिव ग्राह्य मतोनातिप्रसङ्गः । सकर्म्मकत्वमपि धातोः स्वार्थफलावच्छिन्न स्वार्थक्रियान्वयबोधकत्वं जानातीत्यादौ सकर्म्मकत्वव्यवहारो-भाक्त इत्याहुः ।

तण्डुलं पचतीत्यत्र रूपादिपरावृत्तिफलकतेजः संयोगाव-च्छिन्न क्रिया पचेरर्थः तन्निविष्टे च निरुक्ते तेजःसंयोगेतण्डुल-स्याधेयत्वेनान्वयः परमाणुं पचतीत्यपि प्रयुज्यतएव अतएव स्वतन्त्राः परमाणवः पच्यन्ते इति किरणावल्यामाचार्य्याः । ओदनं पचतीत्यादौ तु तण्डुलादावोदनादिपदस्य लक्षणा तत्र क्रियायामन्वितमनुकूलत्वं द्वितीयार्थ इत्यपि कश्चित् । तृणं छिनत्तीत्यादावारम्भकसंयोगविरोधिविभागावच्छिन्नक्रिया छि-देरर्थस्तन्निविष्टे च संयोगे विभागे वा स्वावयववृत्तित्वसम्बन्धेन तृणादेरन्वयः । पुष्पेण विष्णुं यजतइत्यत्र प्रीत्यवच्छिन्नसमन्त्र-कद्रव्यत्यागोयजेरर्थः प्रीतौ विष्णोराधेयत्वेन द्रव्ये च पुष्पादेर-भेदेनान्वयस्तेन विष्णुनिष्ठप्रीतिहेतुर्योमन्त्रकरणकः पुष्प

भिन्नद्रव्यत्यागस्तद्वानित्याकारस्तत्र बोधः स्वत्वध्वंसजनकेच्छाप्र-
र्य्यवसन्नस्य त्यागस्यैकदेशे स्वत्वएव वा पुष्पादेराधेयत्वेन तत्रान्वय-
स्तेन द्रव्येण विष्णुं यजतइत्यादौ द्रव्यस्य द्रव्याभिन्नत्वेन शाब्दा-
सत्त्वेऽपि न क्षतिः । पितरमाराधयति उपास्ते पूजयतीत्यादौ
गौरवप्रयुक्तप्रीत्यवच्छिन्न क्रिया धात्वर्थस्तन्निविष्टयोर्गौरवप्रीत्योः
क्रमेण विषयत्वाधेयत्वाभ्यां पित्रादेरन्वयस्तेन पितृगोचरगौरवप्र-
युक्ता या पितृनिष्ठप्रीतिहेतु क्रिया तद्वानित्येवं तत्र बुद्धिः । गौ-
रवं पुनराराध्यत्वावगाही ज्ञान प्रभेदोयेयं भक्तिरित्युच्यते। पित्रा-
दिसेवायाश्च मन्त्रकरणकत्वाभावाच्च नत्र पितरं यजतइत्यादिकः
प्रयोगः । परमात्मानमुपास्ते इत्यादौ तु गौरवप्रयुक्तक्रियामात्रे
धातुलक्षणा नातः परमेशितुः प्रीति विरहादयोग्यत्वापत्तिः ।
घृतं जुहोतीत्यादौ वह्न्यधिकरणकपतनावच्छिन्नमन्त्रकरणक-
क्रिया हुधातोरर्थः प्रोक्ते च पतने घृतस्याधेयत्वेनान्वयस्तेनाग्न्य-
धिकरणकस्य घृतवृत्तिपतनस्यानुकूलमन्त्रकरणकक्रिया वानि-
त्येवं तत्र बोधस्तादृशी च क्रिया सघृतस्य करादेः प्रसारण-
न्युब्जी करणादिरेव । अतएव घृतादेः परित्यागित्वविरहादृत्वि-
गादेर्न यष्टृत्वं किन्तु होतृत्वमेव। वह्नौ जुहोतीत्यत्र सप्तम्यान्त-
स्यार्थेन धात्वर्थनिविष्टे पतनेऽन्वेति वह्निवृत्तिविशिष्टपतने
तद्वृत्तित्वस्यान्वये निराकाङ्क्षतापत्तेः परन्तु तदवच्छिन्नक्रिया-
यामेव प्रतिमादौ घृतादिस्नपनं मन्त्रकरणकमपि नाग्न्यधिकर-
णकं वह्नौ घृतस्य प्रक्षेपमात्रमग्न्यधिकरणकतत् पतनानुकूलमपि
न मन्त्रकरणकमतस्तदुभयं न होमः प्राजापत्येऽपि होमे मानस-
एव मन्त्रः करणं यद्वा वह्निसंयोगावच्छिन्नपतनानुकूल मन्त्र-
करणकं क्रियैव जुहोत्यर्थस्तेन घृतं जुहातीत्यत वह्निसंयोगजनकं

यद्, तस्य पतनं तदनुकूलमन्त्रकरणकक्रियाविशेषवानित्याकार-कोबोधः । नचैवं जुधात्वर्थतावच्छेदकीभूतसंयोगात्मकफल-शालित्वेन वह्न्यादेस्तदर्थकर्म्मतया वह्निं जुहोतीत्यपि प्रयोगा-पत्तिः साक्षाद्धात्वर्थतावच्छेदकीभूतस्यैव फलस्यान्वयिनः कर्म्म-त्वादन्यथा गगने लोष्टमुत्क्षिपतीत्यादौ गगनादेरुत्क्षेपणादि-कर्म्मतायादुर्व्वारतापत्तेः ऊर्द्ध्वसंयोगफलकक्रियावच्छिन्नव्यापा-रस्यैवोत्क्षेपणत्वात् नचोत्क्षेपणत्वादिकं जातिरेव तत्र धात्व-र्थतावच्छेदकं प्रवेशनत्वादिना सङ्करेण तस्य जातित्वायोगात् लोष्टादेस्तत्कर्म्मत्वाप्रसङ्गाच्च । अतएव परम्परया जुहोत्यर्थ-तावच्छेदकीभूतवह्निःक्षरणशालित्वेन पयःप्रभृतेस्तत्कर्म्मत्व सम्पत्त्यर्थमकथितञ्चेति सूत्रान्तरस्य प्रणयनमपि पाणिनेः सङ्गच्छते ।

धनं प्रतिगृह्णातीत्यत्र पुण्यार्थकदानजन्यस्वत्वस्य जनकः स्वीकारः प्रतिग्रह इति फलीभूतस्वत्ववत्तया धनस्य कर्म्मत्वं विक्र-यादेर्दानविशेषत्वेऽपि न तस्य पुण्यजनकत्वमतस्तल्लब्धस्य स्वीका-रो न प्रतिग्रहः । ग्रामं क्रीणातीत्यत्र मूल्यदानजन्यस्वत्वस्य जनकः स्वीकारः स्वत्वजनकं मूल्यदानमेव वा क्रयस्तत्फले च स्वत्वे ग्रामस्याधेयत्वेनान्वयस्तेन ग्रामनिष्ठस्य मूल्यदानजन्यस्व-त्वस्यानुकूलस्वीकारवान् ग्रामनिष्ठं यत्स्वत्वं तदनुकूलमूल्यदाता वेति तत्र बोधः । ग्रामं विक्रीणातीत्यत्र मूल्यग्रहणजनस्य प-रस्वत्वस्यानुकूलत्यागः परस्वत्वजनकमूल्यग्रहणमेव वा विक्रय-स्तेन ग्रामनिष्ठस्य मूल्यग्रहणजन्यपरस्वत्वस्यानुकूलो यो ग्रामस्य त्यागस्तद्वान् ग्रामनिष्ठं यत्परस्वत्वं तदनुकूलमूल्यग्रहणवानिति वा तत्र बोधः । मूल्यञ्च पणपुराणादिकमेव राजनिर्दिष्टं नतु

द्रव्यमात्रं तेन तिलादीन् दत्त्वा माषादीनां विनिमये विप्राणां तिलविक्रयादिदोषस्यानवकाश इत्युक्तमेवं । नरकं पततीत्यत्र भोगावच्छिन्नं पातित्यमेव पतेरर्थस्तेन नरकभोगानुकूलपातित्यवानित्याकारकस्तत्र बोधः नरकपतित इति द्वितीयातत्पुरुषोदाहरणमपि वृत्तिकारस्य एतदभिप्रायकमेव पतनक्रियायास्तथात्वे तु नरके पततीत्यादिरेव युक्तः प्रयोगः । स्वर्गं गच्छतीत्यादौ स्वर्गादि पदस्येव प्रकृते नरकपदस्यापि तद्देशपरत्वात् । धनं लभते प्राप्नोतीत्यादौ स्वत्वावच्छिन्नोव्यापारो धात्वर्थः तन्निविष्टे च स्वत्वे धनादेराधेयत्वेनान्वयः ।

ननु यगन्तधात्वर्थविशेष्यतापन्नस्तिङर्थो यदि कर्मत्वं तदा दुहादेर्मुख्यकर्मण्यव्याप्तिः । गोपेन गौः पयो दुह्यत इत्यादौ गोपकर्तृकव्यापारजन्यं यत् पयःकर्मकमोचनं तद्वती गौरित्येवमन्वये मोचनवहिःक्षरणयोर्द्वयोरेव दुहधात्वर्थतावच्छेदकफलत्वेऽपि गोर्णां यन्मोचनरूपं तस्यैव कर्मतिङाद्यैर्बोधनात् गौणं कर्म दुहादिभ्यस्तिङाद्यैरभिधीयते इति व्युत्पत्तेरतः प्रकारान्तरेण कर्मत्वं निर्व्वक्ति ।

यस्य धातोर्यदर्थे यः प्रकारीभूय भासते ।
द्वितीयया स्मारितोऽर्थस्तद्धा तत्कर्मतोच्यते ॥

यद्धातोर्यादृशार्थे द्वितीयया यादृशः स्वार्थोऽनुभाव्यते तद्धात्वर्थे तादृशक्रियायां तत्कर्मत्वं तच्च गां दोग्धि पय इत्यादिप्रयोगात् पयः प्रभृतेरप्यक्षतं पाकं कुरुते इत्यादौ यत्न प्रकारीभूतमपि विषयत्वं न यतेरर्थे भवते ग्राममित्यादौ भूधात्वर्थे प्राप्तौ तथाभूतमपि संयोगित्वादिकं न तदर्थोत्पत्तौ प्रकारः । चौरं रुजन् पयः परिष्कुर्वन्नित्यादावेव रुजादिधात्वर्थहिंसादेर्द्विती-

यार्थकर्म्मतायां विशेष्यत्वं सुलभं शत्वशानजादेर्भिडादिगणान्तर्गतत्वेन तदन्तधातोः कर्म्मणि षष्ठ्याः प्रतिषिद्धत्वात् दिवः करणस्य कर्म्मत्वोपदेशात् अक्षान् दीव्यतीत्यत्र द्वितीयार्थः करणत्वमपि गौणं कर्म्मत्वमेव अतएवाक्षा दीव्यन्ते द्यूतावेत्यादौ क्रीडाकरणतायामेव विहितास्लिङादिकर्म्मप्रत्ययाः । दुहादयस्तु फलावच्छिन्नक्रियाहेतुव्यापारवाचित्वादेव द्विकर्म्मकास्तेन गां पयो दोग्धि गोप इत्यत्र दुहेर्मोचनानुकूलव्यापारोऽर्थ इति तत्सम्भवने गोराधेयत्वेन पयसः कर्म्मत्वेनान्वयात् पयः कर्म्मताकं यद्गोवृत्ति मोचनं तदनुकूलव्यापारवान् इत्याकारकबोधस्तत्र वहिःक्षरणावच्छिन्नव्यापारोमोचनं तदनुकूलव्यापारोदोहनमतोधात्वर्थतावच्छेदकीभूतं वहिःक्षरणरूपं फलमादाय पयसोमोचनात्मकस्य तदादाय गो कर्म्मत्वमवसेयम् । एवं शिष्यं धर्म्मं वदति वक्ति व्रूते उपदिशत्याचष्टे इत्यादौ प्रतिपत्त्यवच्छिन्नव्यापारोवदप्रभृतिधात्वर्थइति तन्निविष्टायां प्रतिपत्तौ शिष्यस्याधेयत्वेन धर्म्मस्य च विषयत्वेनान्वयाद्धर्म्म विषयिणी या शिष्यनिष्ठा प्रतिपत्तिस्तदनुकूलव्यापारवान् इत्याकारकोबोधस्तादृशव्यापारो धर्म्मः सेव्यतामित्यादिकोगुर्व्वाद्यभिलापः । शतं शतानि जयतीत्यत्र ग्रहणावच्छिन्नपराभवोजयत्यर्थः तथाच शतस्य ग्रहणानुकूलोयः शतुकर्म्मकः पराभवस्तत्कर्त्तेत्येवं तत्र बोधः । पराभवश्चतिरस्कारः । प्रजाः शतं दण्डयतीत्यत्र ग्रहणावच्छिन्नशासनं दण्डर्थस्तथाच शतग्रहणानुकूलं यत् प्रजानां शासनं तत्कर्त्तेत्येवं तत्र बोधः । शासनं नियन्त्रणम् । सुधां समुद्रं मथ्नातीत्यत्र उत्था नावच्छिन्नोन्मन्थनं धात्वर्थस्तेन सुधोत्थानानुकूलं यत्समुद्रस्योन्मन्थनं तत्कर्त्तेत्यर्थः । उन्मन्थनमालोडनम् । पान्थं

पन्थानं पृच्छतीत्यत्र अभिधानावच्छिन्नव्यापारः पृच्छा तथाच पान्थनिष्ठं यत्पथोऽभिधानं तदनुकूलव्यापारवानित्येवं तत्र बोधः। अभिधानमिच्छाभिलापस्तदनुकूलव्यापारश्च केन पथा गन्तव्यमित्यादिप्रश्नः। नृपमर्थं प्रार्थयते याचते भिक्षते इत्यादौ दानाय प्रेरणं धात्वर्थस्तथाच नृपनिष्ठं यदर्थस्य दानं तत्प्रेरणावानित्यर्थः। प्रेरणा प्रवर्त्तना सा च दीयतामित्याद्यभिलापरूपा। ग्राममजां वहति नयतीत्यादौ गत्यवच्छिन्न व्यापारोवहिप्रभृतेरर्थस्तेन ग्रामकर्म्मकं यदजादिनिष्ठं गमनं तदनुकूलव्यापारवानित्येवं तत्र बोधस्तादृशव्यापारः प्रकृते गलरज्ज्वाकर्षणादिः। पुत्रं धर्म्ममनुशास्तीत्यादावनुशासनं देशनया प्रवर्त्तना तथाच पुत्रनिष्ठस्य देशनया प्रवर्त्तनस्यानुकूलव्यापारवानित्यर्थः। तथाविधोव्यापारः सन्ध्यां विधेहि समिधमाधेहीत्याद्युपदेशरूपः। शाखां ग्राममाकर्षतीत्यत्र गतिहेतुविकर्षणं धात्वर्थस्तेन ग्रामकर्म्मकं यच्छाखागमनं तदनुकूलविकर्षणवानित्यर्थः। विकर्षणं नम्रीकरणम्। गामवरुणद्धि व्रजमित्यत्र गतिप्रतिरोधहेत्वावरणमवरुधेरर्थस्तेन गोगतिप्रतिरोधस्यानुकूलं यद्व्रजस्यावरणं तत्कृतिमानित्यन्वयः। वृक्षं फलान्यवचिनोति इत्यत्र छिदाहेतुर्विघट्टनं चिनोतेरर्थस्तथाच फलकर्म्मकच्छिदानुकूलं यद्वृक्षस्य विघट्टनं चालनं तद्वानित्येवं तत्र बोधः। उत्क्षिपत्यादिकस्तु धातुः सफलक्रियाहेतुव्यापारवाच्यपि न दुहादिः। यदुक्तमभियुक्तैः दुहिर्वदत्यर्थिजिदण्डमन्थिपृच्छार्थिनाय्यौ नयनार्थशास्तू। कृषीरुधिश्चिञ्च तथार्थवृत्तौ द्विकर्म्मकोऽयं कथितो दुहादिः। तथार्थवृत्तौ निरुक्ततत्तदर्थवृत्तौ।

गतिभोजनधीप्राप्तिशब्दार्थध्रौव्यधातुषु। कर्त्तृत्वं हेतुवि-

हितण्यन्तेष्वेतेषु कर्म्मतेतिशाब्दिकस्मृतेर्गोपान् गमयति द्विजान् भोजयति गुरुननुज्ञापयति शिष्यान् पाठयति सुतान् स्नापयतीत्यादौ मूल धात्वर्थस्य कर्तृत्वलक्षणं गौणमेव कर्म्मत्वं द्वितीयार्थः तथाच गोप कर्तृकगत्यनुकूलव्यापारवानित्याकारस्तत्र बोधः। पुत्रान् प्रीतिं प्रापयतीत्यादौ च प्राप्तिर्न गतिः। चैत्रो ग्रामं भावयते ग्रामस्य भावक इत्यादौ प्राप्त्यर्थस्य भवतेः स्वार्थविहितण्यन्तस्य कर्त्तुः कर्म्मतानिरासाय णिचो हेतुविहितत्वमनुसृतं। हिंसायामेव मुख्यभक्षेरेवं वहेरपि। ण्यन्तस्य कर्त्तुः कर्म्मत्वं क्रियया वाहनं यदीतिस्मरणाद्भक्षयति मूषिकान् मार्जारं भक्षयति लतां छागमित्यादेरेव भक्षेः कर्त्तरि कर्म्मता नतु भक्षयत्योदनं भृत्येनेत्यादौ भक्षयति प्रजाः परिजनैः कुनृप इत्यादौ तु न भोजनं भक्षेरर्थः। वाहयति रथमश्वान् सारथिर्वाहयति गोणीं वृषभान् वाहिक इत्यादाविव वाहयति भारं भृत्येन धनिक इत्यादौ स्वचेष्टया वाहकोऽत्र धनिकादिः। हृक्रोस्तु कर्त्तुः कर्म्मत्वं ण्यन्तत्वे स्यादिभाषया। अभिवादिदृशोरात्मनेपद इष्यते इत्यनुशिष्टेर्हारयति कारयति वा पटं कुविन्देनेत्यत्र इव कुविन्दमित्यत्रापि कुविन्दस्य गौणकर्म्मत्वावगमः तथा अभ्यवहारयत्योदनं तनयं तनयेन वा जननी विकारयति चित्तं चित्तेन वा वसन्त इत्यपि प्रमाणम्। परन्तु पूर्व्वयोरप्राप्तावेतयोस्तु प्राप्तावेव कर्मत्वस्य वैकल्पिकोविधिः। गुरुमभिवादयते सुतं सुतेन वा गृहस्थः ध्रुवं दर्शयते भार्य्यां भार्य्यया वा पतिरित्यादौ तु दृशेः प्राप्तावभिवादयतेस्त्व प्राप्तौ सः। अनात्मनेपदस्थले तु पन्थानं पथिकं दर्शयति पुत्रेण मित्रमभिवादयतीत्यादौ यथा प्राप्तमेव कर्म्मत्वादिकम्। छात्रेणार्थं निर्णाययति चैत्रेणौदनं खादयति

शङ्खेन शब्दाययति दारैः क्रन्दयति पुत्रेण मित्रमाह्वाययती-त्यादौ तु नीप्रभृतेर्बुद्ध्यर्थकत्वेन तत् कर्त्तुः कर्म्मत्वं प्रसक्तमपि न नीखाद्यादिशब्दायक्रन्दिह्वयतिषु क्वचित्। हेतुमदन्तेषु कर्तृत्वं कर्म्मता स्यात्तिङादिष्विति भर्त्तृहरि वचनान्निषिध्यते। अत्र च क्वचित्तिङादिष्वितिकथनाच्चैत्रेणार्थं नियोज्यमानतिष्ठति मैत्रेण पूगं खाद्यमानोब्रूते इत्यादौ कर्म्मविहितस्य शानजादेर्नानुपप-त्तिरिति वदन्ति। सुखं प्राप्नोतीत्यादौ प्राप्तिरुत्पत्तिः परम्प-रया तदाश्रयत्वञ्च तिङर्थः। घटं जानातीत्यत्र विषयत्वं विष-यिता वा द्वितीयार्थः।

दिवाकरस्तु संस्कारावच्छिन्नमेव ज्ञानं जानात्यर्थइत्युक्तस्थले मुख्यमेव कर्म्मत्वं घटादेरित्याह तन्मन्दं ज्ञानमित्यादितः सं-स्कारा प्रतीतेर्लाघवेन ज्ञानत्वस्यैव जानात्यर्थतावच्छेदकत्वात् घटस्योपेक्षात्मकज्ञाने निर्विकल्पके वा घटं जानातीतिप्रयोगस्या-प्रसङ्गाच्च। अतएव प्राकट्यावच्छिन्नज्ञानमेव तत्र धात्वर्थइति तत्त्वावच्छेदकीभूत ज्ञाततात्त्वादेव घटादेर्ज्ञानकर्म्मतेति भट्ट-मतमप्यनादेयं ज्ञानविषयतातिरिक्तायां ज्ञाततायां मानाभावा-दन्यथा ज्ञाततायाइव कृततादेरप्यतिरिक्तायाः कल्पनापत्तेः। वह्निमनुमिनोम्यापादयामीत्यादौ विधेयतानामको विषयताप्रभे-दएव द्वितीयार्थः पर्व्वतोवह्निमानित्याद्यनुमितावापत्तौ वा पर्व्व-तमनुमिनोमीत्याद्यप्रयोगात् विषयतावच्छेदकत्वभिन्नप्रकारत्व-मेव तत्र द्वितीयार्थइत्यपि वदन्ति। घटं पश्यति शब्दं शृणो-त्यनुभवतीत्यादौ दर्शनाद्यर्थकधातुयोगे साक्षात्कारत्वनिरूपि-तमेव विषयित्वं कर्म्मत्वं घटादेरुपनीतचाक्षुषादौ तादृशा प्रयो-गात् आकाशं न पश्यतीत्यादौ पुनरन्वयोवक्ष्यते। तण्डुलपाकं

करोतीत्यत्र चिकीर्षाजन्यतावच्छेदकः क्रियायामुद्देश्यताख्यो विषयताविशेष एव द्वितीयार्थः कृतौ भासते तेन तण्डुलपाकत्वप्रकारककृतेस्तण्डुलविषयत्वेऽपि पाकदशायां तण्डुलं करोतीत्यादिकोन प्रयोगः पाकदशायामोदनं करोतीत्यादौ च द्वितीयायामनुकूलत्वलक्षणा तण्डुलादिक्रियणकृतिस्तु नौदनादिजनिका प्रमाणाभावात्। वर्त्तमान सूक्तस्थले धातुना उत्पत्त्यनुकूला कृतिरुच्यते इति तत्रौदनस्य मुख्यमेव कर्म्मत्वमतएव यत्र कृतिमात्रं धात्वर्थस्तत्र न द्वितीया यथा घटाय यतत इत्यादाविति त्याह तन्न कृत्यादिपदाद्यत्नमात्रप्रतीत्या यत्नत्वावच्छिन्नस्यैव करोत्यर्थत्वात्।

मीमांसामहार्णवे तु पाककृतौ तण्डुलादेरुपादानविधयेव फलविधयौदनादेरपि विषयत्वमुक्तं यदाह वत्सेश्वरः सिद्धं साध्यं फलञ्चेति प्रवृत्तेर्विषयस्त्रिधा। तत्र सिद्धमुपादानं क्रियासाध्यं फलं सुखमिति तथाच तन्मते तण्डुलपक्तृत्वदशायामोदनं करोतीत्यादि प्रयोगे फलत्वेन विषयतैव द्वितीयार्थः। मासं जीवति क्रोशं स्वपिति गोदोहं तिष्ठति कुरून् क्रीडतीत्यादावधिकरणत्वं गौणमेव कर्म्मत्वं सुपानुभाव्यते कालानामध्वमानानां क्रियाणां मीटतामपि। आधारता धौव्यधातोः कर्म्मता स्याद्विभाषयेतिस्मृतेः। अतएव मासश्चैत्रेण जीव्यते जीवित इत्यादौ कर्म्मतार्थकतिङादयः तथाच मासाधिकरणताकजीवनवांश्चैत्रः चैत्रकर्तृकजीवनाधिकरणतावान्मास इत्यादि क्रमेण तत्र बोधः। सन्ध्यायां पचतीत्यादौ तु न धौव्यस्य धातोरयैन योगः किन्तु सकर्म्मस्य। दिवसं सुप्यते सुन्दरीभिः क्रोशं तत् सेनया स्थितमित्यादौ तु द्वितीयया कालाध्वनोरभिव्याप्तिरेव बोध्यते नत्वधि-

करणत्वं शय्यामधिशेते शय्यास्ते अधितिष्ठतीत्यादावप्यधिकरणत्वमेव कर्मत्वं द्वितीयार्थस्तथैव शय्याधिशय्यतेऽधिशायितेत्यादौ कर्मतार्थकयोराख्यातकृतोः सम्भवात् सौत्राणामधिशीङ्स्थासस्थानां कर्मत्वमेव तदिति स्मरणात् तदाधारत्वम्। अत्राधिष्ठानं कुर्वित्यादौ त्वधिष्ठानस्याधारत्वं नैतस्य भासते किन्तु कृतेः तद्धानस्थले त्वेतस्याधिष्ठानं कुर्वित्यादिकमेव प्रमाणं काशीमनुवसति काश्यनूष्यते इत्यादावप्यधिकरणत्वमेव द्वितीयादिभिः प्रत्याय्यते अनूपाध्याङ्वसतेराधारस्य कर्मतातिदेशात्। गृहेऽनुवस्ते इत्यादौ तु वस्तिर्न वसतिः। शय्यामुपवसतीत्यादौ तूपवसतेर्निवासार्थकत्वएव तदाधारस्य कर्मत्वं नत्वेव तदनुशासनादनशनार्थकत्वेऽधिकरणत्वमेव अतएव गृहेऽप्युपवसेद्रङ्कः प्रान्तरेऽपि वृपः सुखीत्यादिकः प्रयोगः।

कर्तृत्वकारकं लक्षयति।

तिङा विकरणान्तस्य धातोरर्थस्तु यादृशः।
स्वार्थे यादृशि बोध्यस्तत् कर्तृत्वं तदिहोच्यते॥

सविकरणेन यद्धातुनोपस्थाप्यो यादृशार्थस्तदुत्तरतिङा स्वोपस्थाप्ययादृशार्थेऽनुभावयितुं शक्यस्तद्धातूपस्थाप्यस्य तस्य तदेव कर्तृत्वं कारकमित्यर्थः। कर्मवादौ धातुनोपस्थाप्योऽर्थस्तिङानुभाव्योऽपि न विकरणान्तेनेति न तत्र प्रसङ्गः। पचति जानातीत्यादौ स्वोपस्थाप्य कृत्याश्रयत्वादौ धातूपस्थाप्यस्य पाकबुद्ध्यादेरन्वयः पचाद्युत्तरतिङा बोध्यत इति पाकस्य यत्नवत्त्वं ज्ञानस्याश्रयत्वमेवं नश्यतीत्यत्र नाशस्य प्रतियोगित्वं प्रतिबिम्बत इत्यत्र बिम्बात्मनः प्रतिबिम्बस्य प्रकारत्वमेव कर्तृत्वं कर्तृशब्दस्तु अवयववृत्तिलभ्ये कृत्याश्रये यौगिकएव नतु शक्यार्थः प्रकारान्तरालभ्य-

स्यैव शक्यत्वात् निरूढलक्षणया शक्त्यैव वाश्रयस्य लटा प्रत्यायनात् घटस्य कर्त्तृत्यादौ चानुकूलत्वं षष्ठ्यर्थः फलस्य प्रायशः कृत्यविषयत्वात् घटाद्युपभोगानुकूलकृतिश्च न घटाद्यनुकूला प्रमाणाभावात् अतो न घटादिभोक्तुस्तत्कर्तृत्वप्रसङ्गः क्रियाश्रये कर्तृशब्दो रूढस्तेन रथादेर्गत्यादिकर्तृत्वमपि मुख्यमेवेति तु न युक्तम्। क्रिया हि नात्र स्पन्दश्चेतनस्य पाककर्तृत्वानुपपत्तेः प्रत्युत तण्डुलादेरेव तथात्वापत्तेः नापि धात्वर्थमात्रम् अतएव नापि स्पन्दानुकूलव्यापारः चलनानुकूलव्यापारवतः कारकमात्रस्य चलनकर्तृत्वापत्तेः॥

अत्तिजुहोतीत्यादावप्यदाकृत्तरं लुप्तस्यैव विकरणस्य प्रतिसन्धाने भोजनकर्तृत्वादेरवगमइति तदप्रतिसन्धानेऽपीति मतेत्याह।

यगन्तभिन्नधात्वर्थवत्तया योऽनुभाव्यते।
लटा स्वार्थः स धात्वर्थकर्तृता वा निगद्यते॥

यगन्तभिन्नधातूपस्थाप्ययादृशार्थप्रकारकयदर्थधर्मिकान्वयबोधं प्रति लटः सामर्थ्यं स एवार्थः। धातूपस्थाप्यतदर्थस्य कर्तृत्वं पच्यत इत्यादौ धातोरर्थवत्तया स्वार्थकर्मत्वं लटानुभाव्यमपि न यगन्तभिन्नस्य पच्यते तण्डुल इत्यादौ तु तादृशस्य धातोरर्थवत्तया तिङैव स्वार्थः कर्मत्वमनुभाव्यते न तद्विशेषेण लटेति तद्व्युदासः।

अपादानत्वादिभेदेन षड्विधत्वमिवोक्तानुक्तत्वभेदेन कारकस्य द्वैविध्यमप्यस्तीति तदनुक्त्या न्यूनत्वमत आह।

धात्वर्थस्य धर्मितया तिङाद्यैरनुभाव्यते।
यत्तदुक्तं धर्मितया त्वनुक्तं कारकं भवेत्॥

धात्वर्थस्य विशेष्यतया तिङाद्यनुभाव्यत्वमेव कारकस्योक्तत्वं तद्विशेषणतया तदनुभाव्यत्वमेव चानुक्तत्वं नतु धातुसाकांक्ष-प्रत्ययस्याभिधेयत्वमात्रमुक्तत्वं तण्डुलं पचति इत्यादावपि कर्म्मत्वादेरुक्तत्वापत्तेः पचति पच्यतइत्यादौ तिङा पाचकः पच्य-मानइत्यादौ च कृता कर्त्तृत्वं कर्म्मत्वञ्च धात्वर्थविशेष्यत्वेनानु-भाव्यते तथा पचनं काष्ठं दानीयो द्विजः भीमोगजः शयनं गृहमित्यादौ यथाक्रमं करणत्वादिव्युत्पत्ति वैचित्र्येण पदार्थै-कदेशेऽपि कर्त्तृत्वादौ धात्वर्थस्य पाकादेरन्वयात् सेवितुं साम्प्रतं विद्भिर्गुरुः परुषवागपि विषवृक्षोऽपि सम्बर्द्ध स्वयं छेत्तुमसाम्प्र-तमित्यादौ निपातेन क्वचित् कर्म्मत्वकारकस्योक्तत्वम्।

धातुभेदेन कर्म्मत्वकारकस्योक्ततायां नियममाह।

दुहादिभ्यः प्रत्ययेन मुख्यकर्म्मत्वमुच्यते।
णिजन्तेभ्यः कर्त्तृताख्यं तदसत्त्वेऽन्यकर्म्मता॥

दुहाद्युत्तरप्रत्ययेन मुख्यं साक्षाद्धात्वर्थतावच्छेदकं यत्क-र्म्मत्वं तदेवोच्यते धात्वर्थविशेष्यत्वेनानुभाव्यते तेन गौःपयो दुह्यते दुग्धा वेत्यत्र पयःकर्म्मकमोचनानुकूलव्यापारजन्यमोचनवती गौरि-त्येवं बोधः। तत्र मोचनावच्छिन्नव्यापारस्य धातुवाच्यतया मोचनस्यैव साक्षाद्धात्वर्थतावच्छेदकफलत्वात् वह्निप्रभृतेर्गत्यवच्छि-न्नव्यापारः कृषेश्च गत्यवच्छिन्नविकर्षणं वाच्यमतः साक्षात् तद्वाच्यतावच्छेदकं गतिमत्त्वमेव फलं न तु तद्घटकं संयोगादि। तथाच भारोभवनमुह्यते नीयतइत्यादौ शाखा ग्रामं कृष्यत-इत्यादौ च यथाक्रमं भवनकर्म्मकगत्यनुकूलव्यापारजन्यगतिमान् भारः ग्रामकर्म्मकगत्यवच्छिन्नविकर्षणकर्म्मताश्रयः शाखेत्याका-रकबोधयोरुत्पत्त्यैव सम्पत्तौ दुहादेर्गौणकं कर्म्म नीवहादेःप्रधा-

नकमित्यद्युक्तिभेदेन विधिद्वयं शाब्दिकानामनादेयम्। णिजन्तोत्तरं कर्म्मतावाचिप्रत्ययस्थले तु मूलधातोः कर्त्तृतायाङ्कर्म्मतातिदेशसम्भवे तादृशमेव कर्म्मत्वं धात्वर्थस्य विशेष्यतया तिङादिर्बोध्यते यथा चैत्रोग्रामं गम्यते गमितोवेत्यादौ ग्रामकर्म्मकस्य व्यापारजन्यगमनस्य कर्त्ता चैत्र इत्यादि। यत्र तु न तदतिदेशस्तत्र मूलधातोः कर्म्मत्वमेव तदर्थविशेष्यतया तैरुच्यते यथा ओदनः पाच्यते खाद्यते वा भृत्येन भर्त्रेत्यादौ तत्र भर्तृकर्तृकव्यापारजनस्य भृत्यकर्तृकपाकादेः कर्म्मतयौदनादिरेव बुध्यते मैत्रेण पूगं खाद्यमानश्चैत्रोव्रजतीत्यादौ कर्म्मणि शानजादिप्रत्ययः प्राक् परिचिन्तितः।

अथ भिद्यते अभेदि वा कुशूलः स्वयमित्यादौ भिदाद्यनुकूल व्यापारवत्त्वरूपस्य तत्कर्तृत्वस्य कथं कुशूलादावन्वयः भिदादेः परस्मैपदित्वेन तदर्थधर्म्मितया कर्तृत्वबोधने पदान्तरस्यासामर्थ्यात् यगिचोर्विगुणत्वाच्चेत्यत आह।

एकक्रियाधर्म्मितया कर्त्तृता कर्म्मतोभयोः।
बोधने कर्म्मताकाङ्क्षैवापेक्ष्योत्सर्गतोभवेत्॥

कर्म्मताकाङ्क्षा कर्म्मतान्वयस्यैवानुकूला आत्मनेपदयगादिसमभिव्याहाररूपाकाङ्क्षा व्युत्पत्तिवैचित्र्यादपेक्षणीया ननु कर्त्तृत्वान्वयस्य परस्मैपदविकरणादिसन्दंशरूपा यद्येवं तण्डुलचैत्रौ पच्येते इत्यपि प्रयोगः स्यात् न स्यात् सामग्र्योर्मिथोविरोधेन विभिन्न धर्म्मावच्छिन्ने प्रत्ययानां युगपत्कर्त्तृताकर्म्मत्वयोरनुभावकत्वस्याव्युत्पन्नत्वात्। अतएव पचेलिमो मैत्रतण्डुलावित्यादिकोन प्रयोगः। आत्मनेपदौव्यधातूनां सनन्तण्यन्तयोः किरः। ग्रन्थिग्रन्थ्योस्तथा ब्रूञः कर्त्तृकर्म्मत्वबोधने। यगिचौ

न दुहे र्नौ यगजन्तस्य च तस्य च। इच् वा स्यादुक्तधातूनां नित्यं तत्रात्मनेपदमिति हद्रस्मृतेः। स्वयं विकुरुते युवेत्यादौ स्वयं चिकीर्षते कटइत्यादौ स्वयं कटः कारयते गौरुत्पुच्छयते चोरयते इत्यादौ स्वयमेव किरते करीत्यादौ स्वयं श्रथ्नीते-ग्रथ्नीते वा मालिकेत्यादौ स्वयं ब्रूते कथेत्यादौ स्वयं दुग्धे गौरित्यादौ धात्वर्थकर्तृकर्म्मत्वयोर्युगपदन्वये कर्म्मत्वान्वयानुकूलस्य यकोऽनापेक्षा तथा स्वयं व्यकृत युवा स्वयमचिकीर्षत कटइत्यादौ इचोऽपि एवं स्वयमलावि अलविष्ट वा केदारइत्यादौ स्वरान्तस्य धातोः स्वयमदुग्ध अदोहि वा गौरित्यादौ दुहेश्चार्थस्य तदुभयभानार्थमिचोऽनावश्यकत्वमतउक्तमुत्सर्गतइति। विकार-हेतौ सति विक्रियन्ते येषां न चेतांसि तएव धीरइत्यादौ तु यकोगतिश्चिन्त्या।

ननु शाकः पचता पश्यता वा भुज्यते इत्यादितः कुतः पाकादौ शाकादिकर्म्मत्वावगमः सुबर्थस्यैव कर्म्मत्वस्य धात्वर्थे धर्म्मिणि साकाङ्क्षत्वादतआह।

स्वकर्म्मकैकधात्वर्थकर्तृकापरकर्म्मता।
यत्रान्वेत्यस्य कर्म्मत्वे प्रथमैवानुशिष्यते॥

स्वकर्म्मताकत्वविशिष्टैकधात्वर्थकर्तृकर्तृकस्यापरस्य धातुनिपातयोरन्यतरार्थस्य कर्म्मत्वं यत्र धर्म्मिण्यन्वेति तदीयत्वेनानुभाव्ये कर्म्मत्वे प्रथमैवानुशिष्यते नतु द्वितीयादिरपेक्ष्यते येन शाकः स्वकर्म्मताकपाककर्तृकर्तृताकभोजनकर्मतावानित्याद्यन्वयधीस्तत्र न स्यात्। अतएव प्रधानशक्त्यभिधाने गुणशक्तिरभिहितवत्प्रकाशते इति पठन्ति। शक्तिःकारकमिति शाब्दिकाः।

कर्म्मतामात्रन्तु न्याय: तेन हतेन पचता भुज्यते शाकइत्यादौ नाभिहिताधिकारीयप्रथमा शक्तिः।

ननु यत्र विशिष्टवैशिष्ट्यावगाहितानिरूपकत्वेन गौणप्रधानभावापन्ने क्रियाद्वये प्रकारीभूय एकविधस्यैव कर्म्मत्वादिकारकस्य भानं तत्र तन्न स्यात् यथा पक्वान्नस्य भोक्ता पश्यन्नन्नस्य दाता भोक्तुमन्नस्य पाचकः पुरस्य गत्वा गन्ता भुक्ता चैत्रस्य स्थितिः पक्वा सूदस्य गमनमित्यादौ क्वादेर्निष्ठादित्वेन तदन्तधात्वर्थे षष्ठ्याः कर्म्मत्वाद्यनुभावकत्वस्य निषिद्धत्वात् एवं यत्र तादृशक्रियाद्वये नानाविधं कर्म्मत्वसम्प्रदानत्वादि प्रकारस्तत्रापि तथा यथा ब्राह्मणायाहूय ददाति हृत्वा दारुण्य पततीत्यादौ कर्म्मत्वादौ चतुर्थ्यादेरसामर्थ्यादतआह।

गौणप्रधानक्रिययोः प्रकारीभूतकारके।
एकस्मिन् वा विभिन्ने वा प्रधानापेक्षया स्थितिः॥

यत्र गौणप्रधानतापन्नधात्वर्थद्वये प्रकारीभूयैकविधमनेकविधं वा यदीयत्वेन कारकं भासते तत्र प्रधानक्रियामपेक्ष्यैव स्थितिः कारकविभक्तेर्व्यवस्थितिः न तु गौणक्रियां तथाच पक्वान्नस्य भोक्ता इत्यादौ अन्नकर्म्मताकपाकोत्तरान्नकर्म्मताकभोजनत्वादिना ब्राह्मणायाहूय ददातीत्यादौ च ब्रह्मणकर्म्मताकाह्वानोत्तरब्राह्मणसम्प्रदानताकदानत्वादिना बोधने व्युत्पत्तिवैचित्र्यादेव पचनाह्वानादिगौणक्रियायां षष्ठीचतुर्थ्यादिना कर्म्मत्वादेर्भानमिति भावः।

ननु शत्रवे कुप्यतीत्यत्र शत्रोः प्रयुक्तत्वविषयित्वरूपाभ्यामपादानत्व सम्प्रदानत्वाभ्यां कोपे पुत्रेण ददातीत्यत्र पुत्रस्य सम्प्रदानत्वकरणत्वाभ्यां दाने पात्र्यां भुंक्ते इत्यत्र पात्र्याः करणत्वाधिकरण-

त्वाभ्यां भोजने ग्रामं गच्छतीत्यत्र ग्रामस्याधिकरणत्वकर्म्मत्वाभ्यां गमने चैत्रस्य चलनमित्यादौ च चैत्रादेरधिकरणत्वकर्तृत्वादिना चलनादौ युगपत्कथमन्वयधीरपादानत्वादिबोधने चतुर्थ्यादेरसामर्थ्यादतआह।

एकस्यैकक्रियायान्तु कारकद्वयबोधने।
यत्परं कारकं तत्र विहिता सुबपेक्षिता॥

एकस्मिन् धात्वर्थे यत्रैकनामार्थनिरूपितयोः कारकद्वयोर्युगपद्बोधस्तत्र लक्षितक्रमेण यत् परं कारकं तत्र विहितानुशिष्टैव सुप् आकाङ्क्षानिर्व्वाहिका न तु पूर्व्वत्र व्युत्पत्तिवैचित्र्यादित्यर्थः। ब्राह्मणायाहूय ददातीत्यादावेकनिरूपितमपि नैकक्रियायां दण्डेन गामभ्याजेत्यादावेकक्रियायामपि नैकनिरूपितं कारकद्वयमन्वेति। अत्र अपादानसम्प्रदानकरणाधारकर्म्मणाम्। कर्त्तुश्चोभयसम्प्राप्तौ परमेकं प्रवर्त्तते इतिभर्तृहरिवचनात्करणत्वाधारत्वयोरेकदान्वयस्थलेऽधिकरणत्वार्थकैव विभक्तिरपेक्षितेति प्राञ्चःकरणत्वार्थिका एव तथेति कालापाः तैराधारत्वं निरुच्यैव करणत्वस्य निर्व्वचनादिति ध्येयम्।

कर्तृत्वकर्म्मत्वयोरनुक्तविषयान्वयबोधोपयुक्तविभक्तीर्वक्तुमुपक्रमते।

क्रियायां धातुलभ्यायां कर्तृत्वस्यावबोधिका।
तृतीया कर्मतायास्तु द्वितीयोत्सर्गतोभवेत्॥

धात्वर्थे कर्तृत्वस्यान्वयबुद्धौ नाम्नस्तृतीया कर्म्मत्वस्य च द्वितीया उत्सर्गतोहेतुः। सत्ता अस्ति ग्रहोगृह्यते इत्यादौ वस्तुगत्या धात्वर्थेऽपि कर्तृत्वकर्म्मत्वाद्यन्वयोन धर्म्मिणोधातुजन्यामुपस्थितिमपेक्षते किन्तु नामजन्यामतस्तत्र न व्यभिचारः।

सामान्यविधिरुत्सर्गः स चापवादकं विशेषविधिं विना प्रवर्त्तते इति कर्म्मतायां द्वितीयाया वैकल्पिकं विशेषविधिं दर्शयति ।

कर्म्मत्वस्य गतौ बोधे द्वितीयावच्चतुर्थ्यपि ।
अर्थे दयेशोः संज्ञस्य नाथ्यर्थाशंसने स्मृतौ ॥
पणिव्यवहृदिव्यूनां क्रयाद्यर्थेषु षष्ठ्यपि ।
कृञर्थप्रतियत्ने च हिंसने चाप्यपेक्षिता ॥

ग्रामं गच्छतीत्यादित इव ग्रामाय गच्छतीत्यादितोऽपि गतौ ग्रामादिकर्म्मताकत्वस्यावगतेर्धात्वर्थगतौ कर्म्मत्वस्य बोधे द्वितीयावच्चतुर्थ्यपेक्षिता तथा दीनं दयते ईष्टे इत्यादितइव दीनस्य दयते ईष्टे संजानीते चिन्तयति स्मरतीत्यादितोऽपि दयादौ पुत्रस्य नाथते इत्यादितश्चाशंसायां शतस्य पणायते व्यवहारतीति दीव्यतीत्यादितः पणत्वोपगमक्रयविक्रयादिव्यवहारेषु स्वर्णस्योपस्कुरुते इत्यादितोऽपि गुणान्तराधानरूपप्रतियत्ने चौरस्य हिनस्तीत्यादितो हिंसायाञ्च कर्म्मत्वस्यान्वयबोधे षष्ठ्यपि मैतमृअनुनाथतीत्यादौ नाथ्यर्थोऽपि प्रार्थनादिर्नाशंसनं रूपं पणायति बन्धुं व्यवहरति दिवं दीव्यतीत्यादौ पणादेरर्था अपि स्तुतितोषगत्यादयो न क्रयादिरूपाः ।

धात्वर्थे कर्तृत्वकर्म्मत्वयोर्बोधने द्वितीयातृतीयादेर्नित्यापवादमाह ।

निष्ठाद्यन्यकृदन्तार्थे कर्तृत्वस्यान्वयं प्रति ।
कर्म्मत्वस्य च षष्ठेव हेतुर्बोधविधिं विना ॥

निष्ठादिभिन्नं कृन्मात्रमन्ते यस्य नतु तदुत्तरं प्रत्ययान्तरं तादृशधातोरर्थे कर्तृत्वस्य कर्म्मत्वस्य वान्वये नाम्नः षष्ठी वतन्त्रं

नतु तृतीयादिः यथा चैत्रस्य गतिः ग्रामस्य गमनमित्यादौ । चैत्रेण हृष्टचरस्तण्डुलं पाचकतरइत्यादौ तु धातोरुत्तरं न क्तप्रत्ययम् अतएव निष्ठादिभिन्नयोरपि ण जिन्नणोर्नित्यं तद्धितान्तत्वात् अङ्गानि व्यात्युची धनानि सांग्राहिणमित्यादौ कर्म्मतायां न षष्ठीप्रसङ्गः प्रापकाभावात् ग्रामस्य गन्तृमान् देशश्चैत्रस्य गतिमद्गृह इमित्यादौ तु गतिश्चिन्त्या तत्र गत्यादावेव षष्ठ्यर्थसम्बन्धो भासते न तु धात्वर्थे कर्म्मत्वादिरित्यपि कश्चित् । चैत्रेण भुक्तो मैत्रेण दत्तइत्यादौ सुकरः कटो मया दुष्करः पटस्त्वया इत्यादौ सुपानः सोमो मया दुष्पानः सोमस्त्वयेत्यादौ च कर्तृत्वस्य ग्रामं गतवानित्यादौ तण्डुलं पचन् पारायणमधीयन् उपनिषदं धारयन्नित्यादौ घटं विद्वान् तण्डुलं पेचिवान् इत्यादौ भक्ष्यं भुञ्जान इत्यादौ सोमं पवमानः कवचमुद्वहमानइत्यादौ कटं चक्राण इत्यादौ दधिःघटं चक्रिःकटमित्यादौ शत्रुं जिष्णुरित्यादौ स्त्रियमलङ्करिष्णुरित्यादौ कष्टं सहिष्णुरित्यादौ धनं दभ्रुःशरं चिक्षुरित्यादौ कटं चिकीर्षुः पुंयोगमाशंसुःतण्डुलं भिक्षुरित्यादौ शतं दायीत्यादौ ग्रामं गामी ग्राममागामित्यादौ कटं कारको व्रजतीत्यादौ तण्डुलं पक्ता वर्त्तते इत्यादौ पयःपायं पायं व्रजतीत्यादौ पटं कर्त्तुं गच्छतीत्यादौ वदिता जनापवादमित्यादौ ग्रामं गामुकः सुखमभिलाषुकइत्यादौ च कर्म्मत्वस्य धात्वर्थे विनैव षष्ठीमन्वय इत्यत उक्तं निष्ठादिभिन्नेति ।

निष्ठादिकं विवृणोति ।

सम्प्रत्याधारवाच्यन्यः क्तः क्तवन्तुश्च शन्तृङ ।
वन्सुरानः शानजानाः किः ष्णुगिष्णुक्रुस्तथा॥
स्टण्यर्थकर्णिनिर्भाविलार्थकेन वुण् तुमर्थकम् ।

खल खलर्थकयुः क्त्वा णम् तुमौ टणुकञपि ॥
निष्ठादिः कथितः कृत्सु प्रत्ययानामयं गणः ।
कमेरुकञ्गणे नास्मिन् द्विषः शन्तृङ् विभाषया ॥

वर्त्तमानत्वस्याधारत्वस्य च प्रत्यायको यः क्तस्तदन्तधात्वर्थे कर्तृकर्मत्वयोरन्वये षष्ठ्येव प्रमाणम् । यथा भीतं मृगाणां मतः साधनाम् दृष्टः प्रजानां पूजितो जनानामित्यादौ सुप्तमरण्यं पथिकानां गतं नभो नक्षत्राणां पीतमगारं पयसइत्यादौ भुक्ता पात्री करस्य मित्राणामित्यादौ च अत उक्तं सम्प्रत्याधारवाच्यन्यइति । धनस्य ग्राहित्यादावृण्यर्थे न णिनिः ओदनस्यपाचकइत्यादौ च न तुमर्थे वुण् । स्त्रियाः कामुकइत्यादिदर्शनान्नात्र गणे कमेरुकञ् ग्राह्यः तथा द्विषः शन्तृङ् विभाषया चौरं विषन्नितिवच्चौरस्य द्विषन्नित्यपि प्रयोगादिति ।

कृदन्तधात्वर्थे कर्तृत्वस्य कर्म्मत्वस्य वान्वये षष्ठ्या बाधकं विनतन्त्रमित्युक्तं तत्र बाधकमाह ।

स्त्र्यधिकारोक्तभावान्यकृदन्तस्यार्थधर्म्मिके ।
द्वयोर्बोधे कर्म्मतायामेव षष्ठी न कर्त्तरि ॥

स्त्र्यधिकारविहिताः ये भावप्रत्ययास्तदन्यकृदन्तस्य धातोरर्थे कर्तृत्वकर्म्मत्वयोर्युगपद्बोधने कर्म्मतायामेव षष्ठी तन्त्रं नतु कर्तृत्वे यथा ओदनस्य पाकश्चैत्रेण दोहः क्षीरस्य गवां गोपेन इत्यादौ स्त्र्यधिकारोक्तभावान्तस्य धातोरर्थे कर्तृकर्म्मत्वयोर्युगपदन्वये द्वयोरपि षष्ठ्येव यथा भिदा तमसामर्कस्य छिदा वृक्षाणां दक्षस्य इत्यादौ चिकीर्षा पुण्यानां पुरुषस्य ईहा धनानां दीनस्येत्यादौ मम भोजिका शक्तूनां तव शायिका रात्रीणामित्यादौ यथा वा तोशीनां गतिरास्तिकस्य गुरूणां परिचर्य्या शिष्यस्य पितृणामुपा-

सता सन्तानस्य रजनीनां जागर्य्या चौरस्य पुण्यानामकरणिर्जीवनस्य जन्तूनां हत्या व्याधस्य हानिरर्थानां विरक्तस्य। हाज्याग्लाभ्यः क्तार्थे निः। उक्तक्रियाद्यन्तस्य धातोरर्थे कर्तृत्वकर्म्मत्वयोर्युगपद्बोधे कर्तृत्वांशे तृतीयाषष्ठ्यौ वैकल्पिके कारणत्वमित तु कौमाराः।

षष्ठ्येव तन्त्रमिति प्रागुक्ते बाधकं विशेषविध्यन्तरमाह।

कृत्यान्तधातोरर्थे तु कर्तृत्वस्यैव बोधने।
षष्ठी वा स्यात् द्वयर्बोधे न द्वयोरपि सा भवेत्॥

कृत्यप्रत्ययान्तधातोरर्थे कर्तृत्वमात्रस्य बोधने षष्ठीवत् तृतीयापितन्त्वं कर्त्तव्यः करणीयः कृत्यः कार्य्यः प्रदेयो वा पटश्चैत्रस्येति वत् चैत्रेणेत्यस्यापि साकाङ्क्षात्वात्। तादृशधात्वर्थे कर्तृत्वकर्म्मत्वयोर्द्वयो र्बोधने तु न द्वयोरपि षष्ठी यथा नेतव्यः प्रापणीयो वा ग्रामं गौर्गोपेनेत्यादौ गन्तव्यं ग्राममनेनेत्यादौ च। तव्यानीयौ क्यप् च यत्ण्यतौ पञ्चैते कृत्यसंज्ञकाः।

ननु स्थितं चैत्रस्येत्यादौ कर्तृत्वस्य गतं ग्रामस्येत्यादौ कर्मत्वस्य गतं ग्रामस्य चैत्रस्येत्यादौ च कर्तृत्वकर्म्मत्वयोः क्रियायां कथमन्वयः निष्ठाद्यप्रत्ययान्तस्यैव धातोरर्थे कर्तृत्वाद्यन्वयं प्रति षष्ठ्यास्तन्त्रत्वादत आह।

द्वितीययेव कर्म्मत्वं कर्तृत्वं वा तृतीयया।
षष्ठ्यापि बोध्यते भावक्तान्तधात्वर्थधर्म्मिणि॥

भावक्तान्तधातोरर्थे कर्म्मत्वस्य कर्तृत्वस्य वान्वये द्वितीयादिवत् षष्ठ्यपि तन्त्रम् उभयथैव प्रयोगात् सर्व्वत्रैव कार्य्यतावच्छेदकसङ्कोचान्न व्यभिचारः।

करणत्वादेरनुक्तताप्रयोजिका सुपः संक्षेपेणाह।

तृतीया च चतुर्थी च पञ्चमी सप्तमी तथा ।
धात्वर्थे करणत्वादेर्बोधिकोत्सर्गतो मता ॥ ८ ॥

शतेन शताय वा परिक्रीणीतइत्यादौ चतुर्थ्याः सर्पिषा सर्पिषो वा पूर्णः फलेन फलस्य वा तृप्तइत्यादौ च षष्ठ्याः करणत्वे दास्यैदास्या वा सम्प्रयच्छते मालामित्यादौ च तृतीयायाः सम्प्रदानत्वे विधानादुक्तमुत्सर्गतइति ।

कारकार्थां सुपं निरूप्य तदन्यार्थां निर्व्वक्ति ।

यत्सुपो यादृशार्थो न प्रकारीभूय भासते ।
धात्वर्थे यादृगर्थे सा कारकान्यार्थसुब्भवेत् ॥ ९ ॥

प्रथमादीनां सप्तानां विभक्तीनामेकत्वादयोऽर्था न धात्वर्थे प्रकारीभूय भासन्ते परन्तु प्रकृत्यर्थे पाकइत्यादावपि सुबर्थसंख्या न धात्वर्थे प्रकारःपरन्तु पचनादिस्वरूपे नामार्थइत्युक्तप्रायं समासनिविष्टस्य धातोरर्थे इति वा वक्तव्यं नहि ग्रामगतइत्यादौ धात्वर्थे कर्म्मत्वादिरिवैकत्वादिरपि सुबर्थः प्रकारः अतएव प्रासादात् प्रेक्षते इत्यादौ ल्यबर्थस्य धात्वर्थे प्रकारत्वेऽपि तदर्थकपञ्चम्यां नाव्याप्तिः प्रासादप्रेक्षक इत्यादौ समासनिविष्टस्य धातोरर्थे ल्यबर्थस्यारोहणोत्तरत्वादेरप्रकारत्वात् शलाकापरीत्यादौ समासनिविष्टस्य नाम्नोऽर्थे प्रकारीभूतस्यैकत्वादिकं न धातोरर्थे । न च कारकविभक्तेरपि तदन्यार्थकत्वादतिप्रसक्तिः उपधेयसङ्करेऽप्युपाधेरसाङ्कर्य्यात् । चैत्र व्रजेत्यादौ एकत्वादिसंख्यावत् सम्बोध्यत्वमपि प्रथमार्थः तच्च क्रियाकरणाय वक्त्रभिप्रेतत्वं वक्तृनिष्ठविलक्षणबोधविशेष्यत्वं वा तथाच तादृशसम्बोध्यत्ववांश्चैत्रोऽनुमतव्रजनवानित्याकारस्तत्र बोधः संख्यातिरिक्तसुबर्थस्य प्रकृत्यर्थविशेष्यत्वानियमात् । क्वचित् तुष्टो व्रजेत्यादौ तु क्वचि-

रयैव तुष्टस्याभेदो भासते न तु तुष्टे छत्रिणः प्रकृत्यर्थमुख्यविशेष्यक एव स्वार्थसम्बोध्यत्वस्यान्वये सम्बुद्धिसुपः सामर्थ्यात् अन्यथाछत्री दण्डीत्यत्रेव छत्रिन् दण्डिन्नित्यत्रापि छत्रिदण्डिनोरभेदबोधापत्तेः तदुपयुक्तस्य नाम्नोः समानविभक्तिकत्वस्याविशिष्टत्वात् छत्री तुष्टो व्रजतु इतिवत् छत्रिन् दण्डी व्रजतु इत्यपि प्रयोगापाताच्च। हे चैत्रेत्यादौ तु सम्भेदेनान्यतरवैयर्थ्यम्। सुमित्रामात नैतत्ते विचित्रं चित्रयोधिन इत्यादौ सम्बोध्यत्वमिव प्रशंस्यत्वमपि सम्बुद्धिसुपामर्थः तत्रैव मातृकस्य ऋकारादेरकारादेशात्। श्रुतिः स्वाहेत्यादौ प्रथमादेश्चतुर्थ्यादेशे तस्या एव उद्देश्यत्वमर्थः।

दक्षिणेन ग्राममुत्तरेण पन्थानमित्यादौ एनप्रत्ययान्तस्य योगे ग्रामस्यादूरदक्षिणदिशीत्याद्याकारिका धीः दक्षिणोत्तराभ्यामदूरे एनोऽपञ्चम्या इत्यनुशासनात्। तत्रागारं धनपपतिगृहादुत्तरेणास्मदीयमित्यादौ तु क्वचिदपवादविषयेऽप्युत्सर्ग इति न्यायात् दिगर्थयोगित्वात् पञ्चम्यपि। वृक्षमभि प्रति पर्य्यनु वा द्योतते विद्युदित्यादावभ्यादेः कर्म्मप्रवचनीयस्य लक्ष्यीकृत्येत्यर्थः तेन वृक्षं लक्ष्यीकृत्याश्रित्य प्रकाशते विद्युदित्येवं वाक्यार्थ इत्याश्रितत्वान्वयि निरूपितत्वमेव तत्र द्वितीयया बोध्यते। अभ्यादेर्लक्षणाद्यर्थे वृक्षादेरन्वयधियं प्रत्येव वा तदर्थकपदोत्तरं द्वितीयापेक्षिता प्राज्ञं प्रतिभोऽयमर्थः प्राज्ञं प्रतिभाय वर्त्तते इत्यादौ प्रतिभादेस्त्वरया स्फुरणमर्थः न तु प्रतेर्लक्ष्यीकरणम् उपसर्गत्वात्तो ड स्य क्वो ल्यपश्च विधानानुपपत्तेः परन्तु प्रतिभादेर्योगे षष्ठ्येव द्वितीययापि तदर्थः सम्बन्धोऽनुभाव्यते षष्ठ्यर्थे द्वितीया वा प्रतिभादेरित्यनुशिष्टेः तेन प्राज्ञस्य या प्रतिभा झटितिस्फूर्त्तिस्तद्विषयतावानयमर्थ इत्येवं तत्र बोधः। वृक्षं वृक्षमभि परि-

प्रत्यनु वा वायसा इति वीप्सास्थलेऽपि प्रतिरुचद्वृत्तयो वायसा इत्यर्थः। पितरमभि परि प्रत्यनु वा चैत्र इत्यत्र इत्थम्भूतार्थकैरभ्यादिभिः पितरीत्थम्भूतश्चैत्रइत्यान्वयबोधः। यन्मां प्रति परि वा तद्देहीत्यादौ प्रतिपरिभ्यामुपस्थिते भागे मत्सम्बन्धो द्वितीयया बोध्यते तेन योमदीयो भागस्तं देहीत्येवं तत्र बोधः।कारीरीमनु दृष्टिरित्यत्रानुशब्दस्य हेतुतावाचित्वात् कारीनिष्ठहेतुताका दृष्टिरित्यर्थः। कारीरी यज्ञविशेषः। शूरमनुयुध्यन्ते दरिद्रमनुयाचते इत्यादौ च तस्य सहार्थत्वात् शूरेण सह युध्यन्ते इत्यादिरर्थः। उपार्जुनं क्षत्रियाः अनु देवं दानवा इत्यादावुपानुभ्यां हीनबलस्याभिधानात् क्षत्रिया अर्जुनाद्धीनबला इत्याकारकस्तत्र बोधः। तदुक्तमभियुक्तैः। लक्षणवीप्सेत्थम्भावेष्वभिर्भागे परिप्रती। अनुरेषु सहार्थे च हीने उपश्च कथ्यते।नरमधि गुणदोषयोश्चिन्ता निशाद्वं वा पूजा समयमधि वा यस्तु पठतीत्यादिप्रयोगात् लक्ष्यीकृत्यार्थकस्याधिशब्दस्यापि योगे द्वितीयामिच्छन्ति। समया निकषा चाव्ययं सामीप्यार्थकं तेन तद्योगे समया ग्राममित्यादौ ग्रामस्य समीपमित्यन्वये ग्रामावधिकत्वं तत्प्रतियोगिकत्वं वा द्वितीयया बोध्यते। विद्यामृतेऽन्तरेणान्तरा विना वा नरः शोच्यइत्यादौ ऋतेप्रभृत्यव्ययानामत्यन्ताभावस्तद्वैशिष्ट्यं वार्थइति विद्यात्यन्ताभाववान्नरः शोच्यइत्यन्वयेऽत्यन्ताभावेऽन्वितं प्रतियोगित्वम्। गगनमृते द्रव्यं न शब्दवदित्यादौ तूक्ताव्ययानां भेदोऽप्यर्थः तेन गगनभिन्नं द्रव्यं न शब्दवदित्याकारकस्तत्रबोधः। हा पुत्रमित्यत्र हाव्ययस्यार्थे कष्टे द्वितीयान्तेन पुत्रसमवेतत्वं बोध्यते धिक् पुत्रमित्यत्र धिगर्थे गर्हायां पुत्रविषयित्वम्। हा पितः क्वासि हे सुभ्रु इत्येवं विललाप सइत्यादौ

स्वगतमेव कष्टं हाशब्देन बोध्यते नतु पित्रादिगतं पुत्रस्य धिक्कार इत्यादौ तु न धिगित्यस्यार्थे पुत्राद्यान्वयः किन्तु धिक्कारादिपदस्य। एवं पुत्त्रेण विनाकृतश्चैत्रइत्यादौ न विनेत्यस्यार्थे परन्तु विनाकृतपदस्य। विनाव्ययस्य योगे द्वितीयामिव तृतीयापञ्चम्यावपीच्छन्ति घटेन विना घटाद्विना इत्यपि प्रयुक्तेः। उपर्युपरि गृहं पताकेत्यत्र द्विरुक्तस्योपरिनिपातस्य सन्निकृष्टोर्द्ध्वभागार्थकत्वेन गृहस्य सन्निकृष्टोर्द्ध्वभागे पताकेत्यर्थः। अधोऽधोमेघमम्बुः अध्यधि शिखरं घनइत्यत्राप्युक्तदिशैवान्वयः द्विरुपर्य्यधोऽधीनां सामीप्यवाचितायां तद्योगे द्वितीयानुशिष्टेः। सर्व्वेषां मद्यमस्तानामुपर्य्युपरि वर्त्तते। अत्राता शरणं यातं यात्यधोऽधश्च दुर्गतेरित्यादौ द्विरुक्तस्योपर्य्यादेर्न सामीप्यमर्थः परन्त्वतिशयः। गृहमभितः पुरतरुणा इत्यत्राभितःशब्दस्य खण्डशोवृत्त्या सर्व्वावच्छेदेनेत्यर्थः तदेकदेशे च सर्व्वस्मिन् गृहावयवत्वं द्वितीययानुभाव्यते। गृहं परितः सर्व्वत उभयतो वा इत्यत्राप्युक्तरीत्यैवान्वयः। नदीं यावन्मम पुरं गृहं यावद्वनं तवेत्यत्र यावदित्यव्ययस्य मर्य्यादा अभिविधिश्च क्रमेणार्थस्तेन नदीपर्य्यन्तं मत्पुरं गृहाभिव्याप्तं त्वद्वनमित्याकारस्तत्र बोधः तत्पर्य्यन्तत्वञ्च तदवधिकविप्रकर्षशून्यत्वे सति तत्सन्निकृष्टत्वं तदभिव्याप्तत्वमपि प्रकृते तदारम्भकयावदवयवावच्छेदेन तत्संयुक्तत्वम्। मासं सुप्यते क्रोशं गम्यते इत्यादौ कालाध्वनोरत्यन्तसंयोगे इत्यनुशिष्टेर्द्वितीयया अभिव्याप्तिरुच्यतेतेन मासाभिव्याप्तः स्वापः क्रोशाभिव्याप्तगतेः कर्म्मत्वमित्यादिकस्तत्र बोधः तत्र मासादेरभिव्याप्तिर्मासवृत्त्यधिकरणतावच्छेदकीभूतयावत्त्वपर्य्याप्त्यधिकरणकालवृत्तित्वं तयाविधयत्किञ्चिद्यावत्त्वव्यापकं वा क्रोशादेस्तु क्रोशगम्यदेश

वृत्ताधिकरणतावच्छेदकीभूतयावत्त्वपर्य्याप्त्यधिकरणदेशवृत्तित्वं तथाविधयत्किञ्चिद्यावत्त्वव्यापकं वेति मन्तव्यम्।

अक्ष्णा काण इत्यत्र चक्षुःशून्यगोलकवत्त्वे सति सचक्षुर्गोलकवान् काणः प्रसन्नान्धस्य काणत्वाभावात् गोलकार्थकाक्षिपदोत्तरतृतीयाया विकृतत्वं वृत्तिमत्त्वञ्चार्थः तत्राद्यं सम्बोध्यत्वमिव प्रकृत्यर्थे विशेषणविधयान्वितं काणत्वैकदेशे च चक्षुःशून्यत्वे प्रकृत्यर्थनिरूपितं चरमं तथाच विकृतगोलकवृत्तित्वविशिष्टं यच्चक्षुःशून्यत्वं तद्वद्गोलकवान् सचक्षुष्क इत्याकारस्तत्र बोधः पाणिनेरपि येनाङ्गविकार इति सूत्रस्योक्तार्थ एव तात्पर्य्यात्। विकृतत्वन्तु विरूपत्वमयथासंस्थानवत्त्व पर्य्यवसितं कुत्सितेऽङ्गे इति कलापस्यैकवाक्यत्वात्। यद्वा स्वाधिष्ठानवृत्तित्वसम्बन्धेन चक्षुःशून्यो यश्चक्षुर्विनाशस्तद्वान् सचक्षुष्कः काणपदस्यार्थस्तादृशे विनाशे अक्षिपदस्यार्थस्य गोलकस्य विकारप्रयुक्तत्वं तृतीयया बोध्यते तथाच गोलकविकारप्रयुक्तस्य निरुक्तसम्बन्धेन चक्षुःशून्यस्य चक्षुर्नाशस्याश्रयः सचक्षुष्क इत्याकारस्तत्र बोधः विकारस्तु कनीनिकाद्यपगमरूपो ग्राह्यः। पादेन खञ्ज इत्यत्र सहजसंस्थानशून्यचरणवान् खञ्जस्तथाच तत्राप्युक्तरीत्या विकृतपादवृत्तित्वविशिष्टं यत्सहजसंस्थानशून्यत्वं तद्वच्चरणवान् चरणविकारप्रयुक्तस्य यथोचितसंस्थानवैधुर्य्यस्याश्रयीभूतचरणवानिति वा तत्र बोधः। श्रोत्रेण बधिरः कायेन वामन इत्यादावप्युक्तैव रीतिः अङ्गपदस्य प्रयत्नावच्छेदकोपलक्षकत्वादिति वदन्ति। मुखेन त्रिलोचनः कायेन दशवक्त्र इत्यादौ तु यदि लोचनत्रयादिमत्त्वया मुखादिवैकृत्यमवबुध्यते तदा विकार एव तृतीया नो चेद्वैशिष्ट्यमाले जटाभिस्तापस इत्यादितो जटाविशिष्टस्तापस इत्या-

द्यनुभवेन विशेषणेऽनुशिष्टतृतीयायावैशिष्ट्यवाचितायां पर्य्यवसितेः। वैशिष्ट्यञ्चात्र नाधिकरणत्वं सम्बन्धितामात्रं वा मेयत्वेन घटइत्यपि प्रयोगापत्तेः परन्तुतद्व्यावृत्तत्वं तथाच अजटव्यावृत्तिमांस्तापसइत्याकारस्तत्र फलितार्थः। इदन्तु बोध्यं प्रकृत्यर्थस्य निरुक्तवैशिष्ट्यं यदि वर्त्तमानतया प्रत्याय्यते तदेदं विशेषणत्वेन यदि चावर्त्तमानत्वेन तदोपलक्षणत्वेन व्यपदिश्यते यया शिखया परिव्राजकोवर्त्तते इत्यादौ यथावा गुरुणा टीका कुरुणा चैत्रमित्यादौ।

पुत्त्रेण सहागतः सूपेन सार्द्धं भुक्तः चक्रेण शरावं दण्डेन जनितःपुत्त्रेण समं मित्राय दानमित्यादौ स्वान्वयितत्तत्कर्तृत्वादिकारकावच्छिन्नायाः समभिव्याहृतक्रियायाः समानकालीनत्वरूपं साहित्यं सहाद्यव्ययस्यार्थः तदेकदेशे च कर्तृत्वादिकारके स्वप्रकृत्यर्थस्याधेयत्वं तृतीयया बोध्यते तेन पुत्रवृत्तिकर्तृताकगतिकालीनगतिकर्तृतावान् सूपनिष्ठकर्म्मताकभोजनकालीनभोजनकर्म्मतावान् चक्रनिष्ठकरणताकोत्पत्तिकालीनदण्डनिष्ठकरणताकोत्पत्तिमान् पुत्त्रसम्प्रदानताक दानकालीनं मित्रसम्प्रदानताकं दानमित्याकारस्तत्र बोधः तुल्यवदेक क्रियान्वयित्वं साहित्यमिति प्रवादस्याप्येककारकान्वयित्वेन तुल्ययोरेकजातीयक्रिययोरन्वयित्वं समानकालीनत्वमित्यत्र तात्पर्य्यात् पुत्रेण सहागतइत्यत्र समभिव्याहृतापि गतिक्रिया न कर्म्मत्वादिनान्वयिनी किन्तु निष्ठार्थकर्तृत्वेनेति पुत्रकर्म्मकत्वाद्यवच्छिन्नगतिकालीनत्वस्य न तत्रावगमः। पुत्रेण सह गतं चैत्रेणेत्यादावपि तृतीयार्थएव कर्तृत्वे गतिक्रियान्विता। यत्तु पुत्रेण सहागतइत्यत्र समभिव्याहृतगत्यादिक्रियाकालीनत्वमेव सहाद्य-

व्ययस्यार्थस्तन्निविष्टगतौ पुत्रादिपदोत्तरतृतीयालभ्यस्य पुत्र-निष्ठकर्तृत्वस्यान्वयादेव पुत्रकर्तृकगतेर्लाभादिति तन्न तृतीयार्थ-कर्तृत्वस्य धात्वर्थएव साकाङ्क्षत्वेन सहाद्यर्थे तदन्वयस्याव्युत्पन्न-त्वात् । पुत्रेण समं मित्रं प्राप्तश्चैत्रइत्यादौ तु तात्पर्य्यवशात् पुत्रकर्तृकमित्रप्राप्तिकालीनमित्रप्राप्तिकर्तृत्वं कदाचिच्च पुत्रकर्म्मक प्राप्तिकालीनमित्रकर्म्मकप्राप्तिकर्तृत्वं चैत्रस्य बुध्यते समभिव्या-हृतायाः प्राप्त्यादिक्रियायाः कर्तृत्वइव कर्म्मत्वेऽप्यन्वयितया तत्-प्रत्येकावच्छिन्नप्राप्त्यादिकालीनत्वबोधने सहाद्यव्ययस्य सामर्थ्या प्रच्यवात् । नचान्यकर्तृकधनप्राप्तिदशायां ग्रामप्राप्तिमत्यपि मैत्रे धनेन सहायं ग्रामं प्राप्तइतिप्रयोगाप्रत्तिस्तस्य धनकर्म्मकप्राप्ति-कालीनग्रामकर्म्मकप्राप्तिमत्त्वानपायादितिवाच्यं घटत्वेन सह घटमवगाहते बुद्धिरित्यादौ क्वचित् कर्तृत्वावच्छिन्नायाः समान-कर्म्मकत्वस्येव सर्व्वत्र कर्म्मत्वावच्छिन्नायाः समभिव्याहृतक्रियायाः समानकालीनत्वस्येव समानकर्तृकत्वस्यापि सहार्थे निवेशत्वात् । यत्तु स्वान्वयि कर्म्मत्वाद्यवच्छिन्ना समभिव्याहृतक्रियैव सर्व्वत्र सहाद्यव्ययस्यार्थस्तस्याञ्च समानकालीनत्वैककर्तृत्वोभयसम्ब-न्धेनैव समभिव्याहृत क्रियायामन्वयन्नोक्तदोषइति तन्तुच्छं शाकस्य भोजनं न सुधया सहेत्यादिवाक्यानां समानकर्तृकत्वादि-सम्बन्धेन सुधाकर्म्मकभोजनाद्यभावस्य बोधकतायामप्रामाण्या-पत्तेः वृत्त्यनियामकसम्बन्धावच्छेद्य प्रतियोगित्वाप्रसिद्धेः । पटः पटत्वेन सह भासते इत्यादौ पटत्वनिष्ठविषयतायाःसमानकालीन-त्वमिव समानप्रतियोगिकत्वमप्यर्थः विभिन्नज्ञानीयविषयतायां तादृशाप्रयोगात् । पुत्रेण सह गतिरित्यादौ कर्तृत्वाद्यन्वयि-क्रियासमभिव्याहारविरहेण शक्त्या पुत्रकर्तृकगतिकालीनत्वा-

देर्बोधयितुमशक्यत्वादनन्यगत्या सहादेस्तादृशार्थे निरूढलक्षणा पुत्रेण सह स्थूलइत्यादावपि समभिव्याहृतनामार्थतावच्छेदकीभूतस्थौल्यादिकालीनत्वे तथाच पुत्रवृत्तिस्थौल्यकालीनस्थौल्यवानित्याकारस्तत्र बोधः। पत्न्याः सहाग्निमादध्यादित्यादौ पत्नीकर्तृकस्याग्न्याधानस्यालीकत्वेन तत्समानकालीनत्वस्य प्रमापयितुमशक्यत्वात् सामानाधिकरण्यपर्य्यवसितं सहभावमात्रं तत्र सहस्यार्थः यथा घटेन सह पटवद्गृहमित्यादौ। एतेन यत्कर्त्तव्यं तदनया सहेत्यादिको विधिरपि व्याख्यातः। पुत्रेणागतइत्यादौ विनापि सहादिप्रयोगं तदर्थस्य प्रतीतेस्तृतीयायाएव तत्र कर्तृकत्वाद्यवच्छिन्नगतिकालीनत्वादिकमर्थस्तन्निविष्टे च कर्तृत्वादौ प्रकृत्यर्थस्य पुत्रादेराधेयत्वेनान्वयः।

धनेन कुलं दण्डेन घटइत्यादौ व्यापारगर्भस्य करणत्वस्याप्रतीतावपि हेतुत्वप्रत्ययादभिघातेन क्रियेत्यादौ करणत्वस्य बाधाच्च तत्र जनकत्वरूपं हेतुत्वमेव तृतीयार्थस्तथाच धननिष्ठहेतुताकं कुलमित्याकारस्तत्र बोधः। नच गोत्वं न धनेनेतिवत् कुलं न धनेनेत्यपि स्यात् निरूपकत्वादेः सम्बन्धस्य वृत्त्यनियामकतया तदवच्छिन्नाभावस्य प्रत्येतुमशक्यत्वादिति वाच्यं कुले धनस्य हेतुत्वं गवि द्विजस्य सम्प्रदानत्वं पतने वृक्षस्यापादानत्वं वह्नौ धूमस्य ज्ञापकत्वं धने चैत्रस्य स्वामित्वं घटे भूतलस्याधिकरणत्वमित्यादिप्रतीत्या निरूपकत्वस्यापि सम्बन्धस्य क्वचिद्वृत्तिनियामकत्वात् नहि कुलादिनिरूपितं हेतुत्वादिकमेव धनादिनिष्ठत्वेन तासु भासते। धनादिनिष्ठहेतुत्वादेः सम्बन्धविशेषेण कुलादिवृत्तितायाश्चाप्यनुभावकत्वेनैकशेषस्य दुष्करत्वात् वृत्त्यनियामकसम्बन्धस्य प्रतियोगितानवच्छेदकत्वे पतनमिदं वृक्षान्नतु

गृहात् गमनमिदं ग्रामस्य न तु गृहस्येत्यादौ पञ्चम्याद्यर्थस्य विभागादेरनुकूलत्वसम्बन्धावच्छिन्नाभावस्य प्रत्ययायोगाच्च तत्र पञ्चम्यादिलक्षितस्य विभागाद्यनुकूलत्वस्यैव नञा विरहबोधने गोत्वं न धनेनेत्यादावपि तृतीयादिलक्षणालभ्यस्य धनादिनिष्ठ-हेतुतानिरूपकत्वादेरभावस्य नञा बोधसम्भवात् अस्तु वा हेतु-त्वादिविहित तृतीयादेर्जन्यत्वसम्प्रदेयत्वादिकमेवार्थस्तथा च कुल धनजन्यतावदित्याकार एवास्तु तत्र बोधः। धूमेन वह्निरणुत्वेन द्रव्यत्वमित्यादौ तु वह्न्यादेर्धूमाद्यजन्यत्वेन धूमादिनिष्ठजनकत्वा निरूपकत्वादनायत्या ज्ञापकत्वलक्षणं गौणमेव हेतुत्वं तत्र तृतीयार्थस्तेन धूमनिष्ठं यज्ज्ञापकत्वं तद्वान् वह्निरित्याकार-स्तत्र बोधस्तद्वत्त्वञ्च स्वप्रतियोगिविषयत्वसम्बन्धेन ग्राह्यम्। नच धूमादेर्वह्न्यादिज्ञानजनकत्वं बाधितं लिङ्गस्यानुमितावहेतुत्वा-दिवाच्यं वह्न्याद्यवगाहिनि स्वसाक्षात्कारे विषयविधया स्वनिष्ठ-त्वेनाभावप्रत्यक्षे च सन्निकर्षघटकतया धूमादेर्जनकत्वसम्भवात् धूमेनेत्यत्र धूमपदस्य धूमज्ञानेऽणुत्वेनेत्यादौच त्वादिप्रत्ययस्य स्वार्थज्ञाने लक्षणया तन्निष्ठत्वेन ज्ञापकत्वमुक्तस्थले तृतीयया बोध्यते इति तु चिन्तामणिकृतः। यद्यप्युक्तदिशा व्याप्तिभ्रमेण च वह्न्यादेरपि धूमादिज्ञापकत्वमस्त्यतो वह्निना धूमवानित्यादेरपि प्रामाण्यापत्तिस्तथापि तत्तदर्थकपदोत्तरतृतीयायास्तत्तदर्थव्यापक निष्ठैव स्वप्रतियोगिविषयत्वादिसम्बन्धेन तत्तदर्थनिष्ठज्ञापक-त्वादेरन्वयबोधं प्रतिहेतुत्वात् धूमादेश्च वह्न्याद्यव्यापकत्वात् न तथा नच धूमादेरपि द्रव्यत्वादिरूपेण वह्न्यादिव्यापकत्वादुक्तदोष-तादवस्थ्यं धूमत्वावच्छिन्नस्य वह्निव्यापकत्वस्य संसर्गत्वे च धूमो-न वह्निनेत्यादेरप्रामाण्यापत्तिर्निरुक्तसंसर्गस्याप्रसिद्ध्या तेन वह्नि-

निष्ठज्ञापकत्वाभावस्य नञा बोधयितुमशक्यत्वादिति वाच्यं धूमत्वादिविशिष्टे तृतीयार्थस्य वह्न्यादिज्ञापकत्वस्य बोधने विशिष्टप्रतियोग्यनधिकरणवह्न्यादि मन्निष्ठाभावीयधूमत्वान्यधूमवृत्तिधर्म्मानवच्छिन्नप्रतियोगित्वस्य धूमत्वावच्छिन्नप्रतियोगित्वस्य च द्वित्वावच्छिन्नाभावरूपायाएव वह्न्यादिव्यापकतायाः संसर्गत्वेन घटादावेव तादृशव्यापकतायाः सुप्रसिद्धत्वान्निरुक्तप्रतियोगिताद्वयोरभावस्य साध्यताघटकसम्बन्धावच्छिन्न प्रतियोगितानिरूपितेनैव स्वरूपसम्बन्धेन ग्राह्यः तेन व्यधिकरणसम्बन्धद्वयावच्छिन्नयोर्वह्नित्वावच्छिन्नप्रतियोगित्वयोर्वह्नौ सत्त्वेऽपि वह्निर्धूमेनेत्यादेर्नायोग्यत्वमिति युक्तमुत्पश्यामः। यत्तु वह्न्यादिपदोत्तरयोस्तृतीयापञ्चम्योर्वह्न्यादिव्यापकतावच्छेदकरूपावच्छिन्नं वह्न्यादिज्ञाप्यत्वमेवार्थस्तस्य च धूमत्वादिविशिष्टे धूमत्वाद्यवच्छिन्नप्रकारतानिरूपित स्वरूपसम्बन्धेनैव साकाङ्क्षत्वात् वह्निना धूमइत्यादिकोन योग्यःकिन्तु वह्निना न धूमइत्यादिरेव वह्न्यादिव्यापकतावच्छेदकीभूतरूपावच्छिन्नस्य वह्न्यादिजन्यज्ञानविषयत्वस्य धूमत्वादिविशिष्टे धूमत्वाद्यवच्छिन्नप्रकारतानिरूपितस्वरूपसम्बन्धेनासत्त्वात् इति तच्चिन्त्यं वह्निना न धूमइत्यादौ वह्न्यादिव्यापकत्वस्य प्रकारतया भानेऽनुभवविरोधादिति दिक्।

धूमादिनिष्ठवह्न्यर्थज्ञापकत्वादिविशिष्टस्य च वह्न्यादेर्धूमादिमदनुयोगिकेनैव तद्व्यापकताघटकसंयोगादिसम्बन्धेन मतुबाद्यर्थे साकाङ्क्षत्वादयः पिण्डं धूमेन वह्निमदित्यादिकोन प्रयोगः। दण्डाद्घटो धूमाद्वह्निरित्यादौ च हेतुताधिकायाः पञ्चम्याश्चण्डादिष्वेवान्वयो द्रष्टव्यः। घटेन शून्योविधुरोरहितइत्यादौ घटत्वाद्यवच्छिन्नं प्रतियोगित्वमेव शून्यत्वान्वयि तृतीयार्थः। प्रकृत्या

क्षपणः स्वभावेन सरल इत्यादौ प्रकृत्यादिपदं यावदाश्रयभावि-धर्म्मपरं तृतीयार्थश्चाभेदस्तादात्म्यं वा प्रकृत्यादिभ्यश्चेति सूत्रेण तत्रैव तद्विधानादेवञ्च स्वाश्रयाधिकरणयावत्कालवृत्तिकार्पण्य-वानित्याकारस्तत्र बोधः। सुरथोनाम राजेत्यत्र सुरथः सुरथशब्द-वाच्यस्तदेकदेशे च शब्दे लुप्त तृतीयाकेन संज्ञार्थकनामेत्यव्ययेन प्राप्तस्यसंज्ञातादात्म्यान्वयस्तेन संज्ञातादात्म्यवत् सुरथशब्दवाच्यो-राजेत्यर्थः। नामेत्यव्ययार्थः सम्बन्धित्वं तच्च सुरथेऽन्वितमिति कश्चित्। नाम्ना चन्द्रसखीत्यादौ अनव्ययेनापि नामपदेनोक्तदि-शैवान्वयः। धान्येन धनं घटत्वेन साजात्यं वाजपेयेन यजनमि-त्यादावपि धनाद्यन्वयी धान्यादेरभेदएव तृतीयार्थस्तत्र धूमेन वह्निरित्यादाविव ज्ञापकत्वं तथेत्यपि वदन्ति। जात्या ब्राह्मण-इत्यादौ ब्राह्मणपदस्यादृष्टविशेषप्रयोज्यधर्म्मवत्परतया तादृश-धर्म्मएव जात्यभेदस्यान्वयः स्वरूपत उपस्थिते ब्राह्मण्ये तदन्वया योगात्। घटत्वेन जन्यत्वं प्रकारत्वमित्यादौ अवच्छेद-कत्वमवच्छेद्यत्वं वा तृतीयार्थः। चैत्रेन चैत्रस्य वा तुल्यइत्यादौ भिन्नत्वे सति धर्म्मवत्त्वं तुल्यता तन्निविष्टे च भेदे तृतीयाद्यर्थस्य प्रतियोगित्वस्य धर्म्मे चाधेयत्वस्यान्वयाच्चैत्रत्वावच्छिन्नान्यत्वे सति चैत्रवृत्तिधर्म्मवानित्यर्थः। चैत्रेन चैत्रस्य वा सादृश्यमित्यादा-वपि तथैवान्वयः। तुलोपमयोर्योगे तृतीया नेष्यतइति पाणि-नीयाः। तुलामधारेण शरद्वनेन केनोपमा भवतु तेऽस्य पराक्र-मस्य इत्यादिकस्तु दृश्यते प्रयोगः। गजेन तुल्यगमनोवृषस्य सदृशेक्षणः इत्यादौ तु गत्यादिकं तृतीयार्थः तेन गजगतितुल्य-गतिमान् वृषेक्षणतुल्येक्षणवानित्याकारस्तत्र बोधः। भोगेषु प्रसितः उत्सुकः इत्यादौ सप्तम्यादिव भोगैः प्रसितः उत्सुकः

इत्यादौ तृतीयाया अपि विषयत्वलक्षणं गौणमधिकरणत्वमर्थस्तेन भोगेष्वनुरक्तइत्येवं तत्र बोधः। पुष्ये स्नायादित्यादौ पुष्यादितःकालार्थकतद्धितस्य लुकि ततःसप्तमीवत् पुष्येण स्नायादित्यादावपि तादृशार्थकतृतीयया अधिकरणत्वं बोध्यते तथाच पुष्ययुक्तकाले स्नायादित्येवं बोधः। पुष्ये रूपमित्यादौ रूपादेः पुष्यवृत्तित्वं प्रतीयते नतु तद्युक्तकालवृत्तित्वम् अतः पुष्येण रूपमित्यादिकोन प्रयोगः।

मन्यतेः कर्म्मणोयस्मादयुक्तैवापकृष्टता। नञ्बोध्यास्मात् द्वितीयावच्चतुर्थी प्राणिवर्ज्जितात् इति भाष्यस्य तेर्मन्यतेरनुक्तकर्म्मणि यदवधिकापकृष्टत्वं नञा बोध्यं तत्र द्वितीयावच्चतुर्थ्यपि प्रमाणं तेन न त्वा तृणं मन्ये इत्यादाविव न त्वा तृणाय मन्ये इत्यादावपि त्वां तृणादपकृष्टं मन्ये इत्यर्थः। द्रोणिर्मर्य्यादया हीनोब्राह्मणोनैषदुर्म्मतिरित्यादावसमस्तस्यापि नञोऽप्रकर्षप्रत्यायकत्वात्। न त्वं कीटोमतो मयेत्यादौ मन्यतेः कर्म्मापित्वदादिकं नानुक्तम्। जारजं न द्विजं मन्ये इत्यादौ जारजादेर्द्विजात्यप्रकृष्टत्वं नायुक्तमबाधितत्वात्। न नावं मन्यते यो ऽश्वं न काकं मन्यते शुकम्। नान्नं स मन्यते सर्पिर्न शृगालं स मानुषमित्यादौ तु नावाद्याः प्राणिनएव नौकाकान्नशृगालानां प्राणित्वं शाब्दिकस्मृतेः। न तृणाय युवां मन्ये न त्वा तृणाभ्यां मन्ये इत्यादिकन्तु न प्रयोगः। भेदस्येवापकर्षस्याप्यसमस्तनञा बोधने प्रतियोग्यनुयोगिनोः समानवचनस्य तन्त्रत्वात्। सदृशत्वं तृणादीनां मन्यकर्म्मण्यनुक्तके। द्वितीयावच्चतुर्थ्यापि बोध्यते बाधितं यदीत्यापिशलेर्मतं तेन तृणाय त्वा मन्यते इत्यादेस्तृणसदृशं त्वां मन्यते इत्यर्थः। तन्मतएव तृणाय मत्वा रघुनन्दनोऽग्र बाणेन रक्षः प्रधनान्निरास्थदिति भट्टिः। प्रथमं युद्धम्।

पुष्पमिदं विष्णवे नमइत्यस्य विष्णूद्देश्यकमन्त्रकरणत्यागस्य कर्म्मेदं पुष्पमित्यर्थस्तत्र चतुर्थ्या प्रीत्युद्देश्यकत्वं तदिच्छाधीनत्वरूपं नमःपदार्थे मन्त्रकरणकत्यागे बोध्यते प्रकृत्यर्थस्य च विष्णोः प्रीतौ तदिच्छायां अन्वयः ब्राह्मणाद्युद्देश्यकस्य च गवादित्यागस्य मन्त्रकरणत्वे प्रमाणाभावात् गौर्ब्राह्मणाय नमइत्यादिकोन प्रयोगः। ब्राह्मणेभ्योनमो नित्यमित्यादौ तु नमःपदार्थोनतिरेवेति तत्र विषयत्वं चतुर्थ्या बोध्यते। पुष्पमिदं परमात्मने नमइत्यादौ परमात्मनः प्रीत्यतत्त्वेऽपि तत्प्रीतित्वप्रकारकेच्छासम्भवान्न तत्प्रीत्युद्देश्यकत्वाप्रसिद्धिः। स्वस्वकरणकोहविस्त्यागः स्वधास्वाहयोरर्थः तेनेदं पित्रे स्वधा अग्नये स्वाहेत्यादौपित्रुद्देश्य स्वधापदकरणकस्य हविस्त्यागस्य कर्म्मेदमित्याकारकः तत्र पैत्रके त्यागे स्वाहादेर्दैविके च स्वधादेर्न करणत्वं तद्ग्राहकप्रमाणाभावादतः पित्रे स्वाहाग्नये स्वधेत्यादिकोन प्रयोगः। वषडिन्द्रायेत्यत्राप्युक्तदिशैवान्वयः। स्वस्ति प्रजाभ्यइत्यादेः प्रजानिष्ठं कुशलमित्यर्थःस्वस्तिशब्दस्य कुशलवाचित्वात् कुशलस्याशंसास्थले तु स्वस्त्यस्तु प्रजाभ्यइतिवत् स्वस्त्यस्तु प्रजानामित्यपि प्रमाणम् आशास्यैर्धनकुशलायुष्यार्थैर्योगे चतुर्थी वेति भागुरिस्मृतेरित्यपि वदन्ति। चैत्रस्य सुखं मैत्रस्य हितमित्यादित इव चैत्राय सुखं मैत्राय हितमित्यादितोऽपि चैत्रादिनिष्ठत्वेन सुखादेर्बोधात्तत्राप्याधेयत्वं चतुर्थ्यर्थः। सुखायालं समर्थं योग्यं वा भोजनमित्यादावलमादिपदार्थैकदेशे सामर्थ्ये सुखादिनिरूपितत्वं चतुर्थ्या बोध्यते अलमनेनेत्यादौ वैफल्यमेवालंपदस्यार्थोनतु सामर्थ्यम्। यूपाय दारु रन्धनाय स्थालीत्यादौ तु यूपाद्यनुकूलत्वरूपं तादर्थ्यमेव दार्व्वादौ पाकाय व्रजतीत्यादावपि पाकाद्युद्देश्यकत्वं तदिच्छाधीनत्वरूपं व्रजनादौ

भावकृदन्तात् तुमर्थे चतुर्थ्यनुशिष्टेः। अतएव परपाकार्थं गच्छत्यपि पुरुषे पक्तुं व्रजतीत्यादिक इव पाकाय व्रजतीत्यादिकोन प्रयोगः। समानकर्तृकत्वस्यापि तुमर्थेऽन्तर्भावात् पटाय व्रजतीत्यादौ च पटादेर्भावकृदन्तानुपस्थाप्यत्वान्न तदिच्छाधीनत्वादेर्व्रजनादावगमः तुमद्रत्र तदर्थकचतुर्थ्या अपि धात्वर्थएव स्वार्थसाकाङ्क्षत्वाच्च पाकाय स्थालीत्यादितो न पाकेच्छाधीनत्वादेः स्थाल्यादौ फलेभ्यो व्रजतीत्यादेः फलान्याहर्त्तुं व्रजतीत्यादिसमानार्थकत्वानुरोधात्तत फलकर्म्मकाहरणेच्छाद्यधीनत्वं फलाद्युत्तरचतुर्थीव्रजनादौ बोध्यते रीतिरुक्तैव।

पूर्व्वो ग्रामादित्यत्रोदयाचलसन्निकृष्टरूपस्य पूर्व्वपदार्थस्यैकदेशे तादृशसन्निकृष्टत्वे ग्रामाद्यवधिकत्वं पञ्चम्या बोध्यते। ग्रामादुत्तरो दक्षिण इत्यादावपि कैलाससन्निकृष्टत्वादिपर्य्यवसितोत्तरत्वादौ। ग्रीष्मात्पूर्व्वो वसन्तः क्षणात्पूर्व्वो हलादुध इत्यादौ तु प्रागभावप्रतिक्षणोत्पन्नत्वादिपर्य्यवसन्नस्य पूर्व्वत्वादेर्घटके प्रागभावादौ ग्रीष्मादिनिष्ठ प्रतियोगिताकत्वम्। घटादन्यो भिन्नः पृथगित्यादौ घटत्वादावच्छिन्नमवधित्वं प्रतियोगित्वं वा निरूपकत्वसंसर्गेण तेन घटनिष्ठघटत्वावच्छिन्नावधिताकभेदवानित्याकारकस्तत्र बोधः। गृहाद्गङ्गा मम परा काश्याः सैवापरा मम इत्यादौ विप्रकृष्टत्वसन्निकृष्टत्वरूपयोर्दैशिक परत्वापरत्वयोरन्वितं गृहकाश्यादिसापेक्षत्वं पञ्चम्यर्थः तच्च स्वरूप सम्बन्धः पदार्थान्तरं वा तेन गृहापेक्षया मद्विप्रकर्षवती गङ्गा काश्यपेक्षया मत्सन्निकर्षवती गङ्गेत्याकारबोधः। परिगृहाद्गतः अपगृहाद्भुक्त इत्यादौ पर्य्यपयोः परित्यज्येत्यर्थः। सच धात्वर्थएव साकाङ्क्षस्तेन गृहात्परि चैत्र इत्यादिको न प्रयोगः। आदेहाद्दत्तम् आगृहादुद्यानमित्यत्राभिव्या-

मत्वं मर्य्यादा वाङोऽर्थस्तेन देहव्याप्तं वासोऽस्ति मर्य्यादाकमुद्यान-मित्याकारस्तत्र बोधस्तदुभयञ्च निरुक्तं प्राक् । वैश्येभ्यः क्षत्रियाः शूराः शूद्रेभ्यो धनिनो विप्रा इत्यत्र वैश्यशौर्य्यादधिकशौर्य्यवन्तः क्षत्रियाः शूद्रधनाधिकधनवन्तो वैश्या इत्यर्थः सजातीयाधिक्यरूपे व्यतिरेकेऽपि पञ्चम्याश्चानुशिष्टेः शौर्य्यादेर्वैश्यशौर्य्याद्यधिकत्वञ्च वैश्यशौर्य्यादिमात्रवृत्तिसंख्यासामान्यनिष्ठ भेदप्रतियोगितावच्छेदकीभूत-जातिमत्संख्यापर्य्याप्त्यधिकरणत्वं तच्छौर्य्यपर्य्याप्त[illegible] संख्यासामान्य-निष्टभेदप्रतियोगितावच्छेदकीभूतजातिमद्बहुत्ववत्त्वन्तु न तथा यस्यैकमेव शौर्य्यं यस्य च शौर्य्यद्वयमेव ततः स शूर इत्यादेरयोग्य-तापत्तेः तदुभयशौर्य्ययोः पर्य्याप्तसंख्याबहुत्वयोरप्रसिद्धेः । इदन्तु बोध्यं निरुक्तवैश्यादिशौर्य्याद्यधिकत्वे वैश्यादेः प्रकृतिलभ्यत्वादितर-भागः खण्डशो वृत्त्या पञ्चम्या प्रतिपाद्यत इति । चैत्रस्य धनं वृक्षस्य शाखा स्फटिकस्य लौहित्यमित्यादौ स्वत्वस्य समवेतत्वादिकं प्राति-स्विकरूपेणैव षष्ठ्यर्थः सम्बन्धत्वेन तथात्वे चैत्रस्य परधने नेदं चैत्रस्येत्यादेरयोग्यतापत्तेः सम्बन्धत्वस्यानुगतस्य दुर्व्वचत्वाच्च ।

विशेषस्य स्वेतरसामान्यव्यावृत्तधर्म्मवत्त्वं निर्धारणं तच्च समुदितं न षष्ठ्यर्थः सामान्यतन्निष्ठधर्म्मयोः स्वपदोपात्तत्वात् किन्तु विशेषान्यत्वं व्यावृत्तं च विशेषस्तत्समभिव्याहृतक्षत्रियादि-विशेष्यग्राह्यः व्यावृत्तत्वञ्च भेदप्रतियोगित्वं तथाच नराणां क्षत्रियः शूरतम इत्यत्र क्षत्रियस्य नरविशेषतया षष्ठ्यर्थे न क्षत्रियान्यत्वेन विशिष्टस्य तत् प्रकृत्यर्थस्य नरस्य तादृशनरत्वावच्छिन्नाधेयत्वसंस-र्गेण भेदेऽन्वय लभ्यस्य क्षत्रियान्यनरत्वावच्छिन्नवृत्तिकभेदप्रतियोगि-त्वस्य शूरतमे शूरतमस्य च क्षत्रिये तादात्म्येनान्वय इति क्षत्रिया-न्यनरत्वावच्छिन्न वृत्तिकभेदप्रतियोगित्ववच्छूरतमाभिन्नः क्षत्रियः

इत्याकारकस्तत्र बोधः क्षत्रियान्यनरस्याधेयतामात्रेण भेदेऽन्वये नराणां क्षत्रियः सुन्दर इत्यपि प्रयोगापत्तेः क्षत्रियान्यकुरूपनर-निष्ठभेदप्रतियोगित्वस्य सुन्दरे सत्त्वात् एवञ्च नरत्वावच्छिन्नवृत्तिक-भेदप्रतियोगित्वस्य शूरतमे बाधादुक्तवाक्यस्यायोग्यतापत्तिरतः षष्ठ्यर्थेन क्षत्रियान्यत्वेन तत्प्रकृत्यर्थो नरो विशेषितः। नच घटानां क्षत्रियः शूर इत्यपि स्यात् क्षत्रियान्य घटत्वावच्छेदेन शूरभेदस्य सत्त्वादिति वाच्यं राहोः शिर इत्यादाविव प्रकृते क्षत्रियान्वयिनः स्वप्रकृत्यर्थतादात्म्यस्य षष्ठ्या बोध्यत्वात्। नच संख्यान्यसुबर्थस्य प्रकृत्यर्थविशेष्यत्वनियमात् क्षत्रियान्यत्वरूपस्य षष्ठ्यर्थस्य प्रकृत्यर्थनरे प्रकारत्वायोग इति वाच्यं सम्बोध्यत्वादौ व्यभिचारेण तादृशव्याप्तेः प्रायिकत्वस्य प्रागुक्तत्वात्। नच नराणां क्षत्रियो द्रव्यमित्यपि स्यात् क्षत्रियान्यनरत्वावच्छेदेन द्वित्वाद्यवच्छिन्नद्रव्यप्रतियोगिताकभेदसत्त्वादिति वाच्यं द्रव्यत्वा-दिविशिष्टे धर्मिणि द्रव्यत्वाद्यवच्छिन्नस्यैव भेदप्रतियोगित्वस्य बोधने निर्द्धारणषष्ठ्याः समर्थत्वात् यद्यपि भेदः प्रतियोगित्वञ्च द्वयमेव निर्द्धारणषष्ठ्यर्थः क्षत्रिय शब्देनोपस्थापितस्य क्षत्रियस्य षष्ठ्यर्थभेदे तस्य च नरे नरस्य च पुनर्भेदे भेदस्य प्रतियोगि-त्वेऽन्वयादेव क्षत्रियान्यनरत्वावच्छिन्नवृत्तिकभेदप्रतियोगित्वस्य शूरतमेऽन्वयसम्भवात् तथापि क्षत्रियादिनामोपस्थापस्य क्षत्रि-यादेस्तादृशनामोत्तरविभक्त्यर्थ एव भेदेनान्वयस्य व्युत्पन्नत्वात् नरपदोत्तरषष्ठ्यर्थे तदन्वयासम्भवात् क्षत्रियान्यत्वं विशिष्टमेव षष्ठ्यर्थो नत्वन्यतामात्रं नच नरस्य क्षत्रियः शूर इत्यपि स्यात् पाणिपादस्य पाणिः पवित्र इत्यत्रेवान्यतापि एकवचनस्य निर्द्धार-णार्थकत्वे क्षत्यभावात् अतएव द्वन्द्वः सामासिकस्य चेति गीतापि

सङ्गच्छते एकवचनभिन्नयोरेव षष्ठीसप्तम्योरुक्तनिर्द्धारण बोधकत्व-
व्युत्पत्तिस्वीकाराद्वा । ननु पाथःपृथिव्योर्जलं स्नेहवदित्यादौ
जलभिन्नयोः पाथःपृथिव्योरप्रसिद्ध्या पाथःपृथिव्युभयवृत्तिभेद-
प्रतियोगित्वस्य स्नेहवति बाधेन च जलान्यपाथःपृथिव्युभयत्वा-
वच्छिन्नवृत्तिकभेदप्रतियोगिनः स्नेहवतो बोधासम्भवः । नच
द्विपदद्वन्द्वोत्तरनिर्द्धारणषष्ठ्या अन्यतरवृत्तिभेदप्रयोगित्वमेवार्थः
तन्निविष्टे चान्यतरस्मिन्नेकपदोपात्तत्वेन जलान्यत्वादेः षष्ठ्यर्थान्त-
रस्यान्वयः तथाच जलान्यो यः पाथःपृथिव्योरन्यतरस्तन्निष्ठस्य भेदस्य
प्रतियोगित्वं स्नेहवति वर्त्तत एवेति वाच्यं तावतापि पाथःपृथिव्युभय-
तादात्म्यस्य जले बाधादुक्तवाक्यस्यायोग्यतातादवस्थ्यात् पाथःपृथि-
व्योस्तेजउष्णमित्याद्ययोगेन निर्द्धारणषष्ठ्यास्तादात्म्य वाचिताध्रौ-
व्यात् घटतद्भिन्नयोर्घटः कम्बुग्रीवादिमानित्यादौ घटतद्भिन्नान्यतर-
त्वाप्रसिद्ध्या तादृशान्यतरवृत्तिभेदस्य बोधयितुमशक्यत्वाच्चेति चेन्न
द्वन्द्वोत्तर निर्द्धारणषष्ठ्याः पर्य्याप्तसंख्याश्रयेऽपि शक्तत्वेन तस्मिन्ने-
वैकपदोपात्तत्वेन षष्ठ्यर्थस्य जलाद्यन्यत्वरूपनिर्द्धार्य्यभेदस्यान्वयेन सर्व-
सामञ्जस्यात् पाथःपृथिव्योर्जलं स्नेहवदित्यादौ जलभिन्नो यः पाथः
पृथिवीपर्य्याप्तसंख्याश्रयस्तत्त्वावच्छिन्नवृत्तिकभेदप्रतियोगि स्ने-
हाभिन्नं पाथःपृथिवीपर्य्याप्तसंख्याश्रयो जलमित्यन्वये बाधकाभावात्
पटघटमठानां घटः कम्बुग्रीवादिमानित्यादावप्युक्तरीत्यैवान्वयधीः ।
इदन्तु बोध्यं यत्रोद्देश्यविधेययोस्तादात्म्येनान्वयबोधसामग्री तत्रैव
निर्द्धारणषष्ठ्या भेदप्रतियोगित्वमर्थः यत्र तु सम्बन्धान्तरेण तत्रात्य-
न्ताभावप्रतियोगित्वमतो नराणां क्षत्रिये शौर्य्यमित्यादौ क्षत्रि-
याद्यन्यनरत्वावच्छिन्नवृत्तिकस्यात्यन्ताभावस्यैव प्रतियोगित्वं
शौर्य्यादौ प्रतीयते न तु तादृशभेदस्य नराणां क्षत्रिये रूपमि-

त्यपि प्रयोगापत्तेः। नराणां मध्ये क्षत्रियः शूर इत्यादौ तु निर्द्धारणवाचिनो मध्येइत्यव्ययस्य तदर्थकषष्ठ्या सह सम्भेदे हे चैत्रेत्यादाविव नान्यतरवैयर्थ्यम्। नरेषु क्षत्रियः शूर इत्यादौ निर्द्धारणसप्तमीस्थलेऽप्युक्तदिशैवान्वयो द्रष्टव्यः। यत्तु नराणां क्षत्रियः शूरतम इत्यादौ राहोः शिर इत्यत्रेवाभेद एव षष्ठ्यर्थस्तादात्म्यं वा तथा च नराभिन्नक्षत्रियत्वावच्छेदेन शूरतमस्याभेदस्तत्र वाक्यार्थस्तेन नराणां क्षत्रियोऽर्ज्जुन इत्यादिकोन प्रयोगः नराभिन्न क्षत्रियत्वावच्छेदेनार्ज्जुनाभेदस्यासत्त्वात् नवा नराणां वानरः पशुरित्यादिकः कीशे पश्वभेदसत्त्वेऽपि मानुषाभेदस्य विरहादिति तत्तुच्छं नराणां क्षत्रियः प्राणी क्षत्रियाणां नरः शूर इत्यादिवाक्यस्य दुर्व्वारतापत्तेः। केचित्तु नराणां क्षत्रियः शूर इत्यादौ क्षत्रियान्यो नरः शूरभिन्नः नराभिन्नक्षत्रियश्च शूर इत्येवमन्वयितावच्छेदक धर्म्मावच्छेदेन धियमुरीकुर्व्वन् भेदमभेदञ्च निर्द्धारणवाचिषष्ठी सप्तम्योरर्थमाहुस्तच्चिन्त्यं नामार्थमुख्यविशेष्यकान्वयबोधे नाम्नः प्रथमान्तत्वापेक्षाया परित्यागापत्तेः स्वप्रकृत्यर्थावच्छिन्नस्यैव संख्यादिन्य सुबर्थस्य शब्दान्तरार्थेन सहान्वयस्य व्युत्पन्नत्वेन षष्ठ्यर्थे केवलभेदे शूरादेरन्वयायोगाच्चेत्यास्तां विस्तरः।

क्षितौ घट स्तन्तुषु पटः स्फटिके लौहित्यमित्यादौ दैशिकसम्बन्धावच्छिन्नमेवाधेयत्वं कालिकादिसंसर्गवाचिशब्दासमभिव्याहृतसप्तम्या बोध्यते तत्रैव तस्याः साकाङ्क्षत्वात् अन्यथा क्रियायां मूर्त्तान्यद्रव्ये वा पटत्वमित्यपिप्रयोगापत्तेः क्रियादावपि कालिकादिसम्बन्धेन पटत्वादेर्वृत्तिमत्त्वात् घटे कालिकेन दिक्कृतेन वा सम्बन्धेन पटत्वमित्यादौ तादृशसम्बन्धवाचिशब्देन समभि-

व्याहृतैव सप्तमी एवञ्च कालत्वान्तर्भावेन शक्तिमङ्गः शरदादिशब्देभ्यः सप्तम्याः कालकसम्बन्धावच्छिन्नाधेयत्वस्य बोधनाय कालभावयोः सप्तमीति विध्यन्तरमपि सङ्गच्छते अधिकरणसप्तम्या तदनिर्व्वाहात् तथाच शरदि पुष्यन्ति सप्तच्छदा इत्यत्र शरत्कालवृत्तिर्यः पुष्पोत्पादस्तद्वन्तः सप्तच्छदा इत्यर्थः । पुष्यतेरुत्पादरूपस्यैव कर्तृत्वस्य तिङोपस्थापनात् तत्रैव तिङर्थे व्युत्पत्तिवैचित्र्येण सुबर्थस्याधेयत्वस्यान्वयादतएव पलाशादेः शरत्कालीन पुष्पस्य वसन्ताद्यवच्छेदेनोत्पत्तिसत्त्वेऽपि शरदि पुष्यन्ति पलाशा इत्यादिको न प्रयोगः । शरदि पुष्यन्ति पद्मिन्य इत्यादिकस्त्विष्यतएव । शरदि सुन्दरश्चन्द्रमा इत्यादावपि शरदादिकालवृत्तित्वबोधिका सप्तमी कालसप्तम्येव । शरदि पुष्पन्तीत्यत्र कालसप्तम्या उत्पत्तिरर्थस्तिङ्स्त्वारम्भकत्वं तथाच शरदुत्पत्तिकस्य पुष्पस्यारम्भकाः सप्तच्छदा इत्याकारस्तत्र बोध इति तु प्राञ्चस्तच्चिन्त्यम् ।

गोषु दुह्यमानास्वागत इत्यत्र गवाद्यभेदान्वयसाकाङ्क्षं कालार्थककृदन्तं यन्नाम तदुत्तरभावसप्तम्यास्तादृशकृदन्तनामप्रवृत्तिनिमित्तीभूतं वर्त्तमानकालवृत्तित्वमर्थः पाचकत्वमित्यादाविव प्रकृतेऽपि शब्दबोध्यतावच्छेदकत्वेन तस्य भावत्वात् तथाच गवाभिन्नानां वर्त्तमानदोहनकर्म्मणां सम्बन्धिनि वर्त्तमानकाले आगत इत्याकारस्तत्र बोधः गवां तत्कालवृत्तिदोहनकर्म्मणां सम्बन्धिनि तत्काले आगत इति तु फलितार्थः सर्व्वसाधारणस्य वर्त्तमानत्वस्यासत्त्वात् गोषु दुग्धास्वागत इत्यत्र गवाभिन्नानां वर्त्तमानध्वंसप्रतियोगिदोहनकर्म्मणां सम्बन्धिनि तत्तत्काले गोषु दोग्धव्यास्वागत इत्यत्र गवां विद्यमानप्रागभावप्रतियोगिदोहनकर्म्मणां सम्बन्धिनि

तादृशकाले आगतइत्याकारः। नष्टेषु गोष्वागतइत्यादौ वर्त्तमानकालस्य नष्टाधिकरणत्वाभावेऽपि यया कथञ्चित् सम्बन्धित्वमक्षतमेव। क्षीयन्ते चास्य कर्म्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे। भुक्तवत्सु च विप्रेषु पिण्डान् दर्भेषु निर्व्वपेदित्यादावप्युक्तदिशैव भावसप्तम्यर्थो बोध्यः। पाचकादिकं कृदन्तमपि न कालार्थकतदन्तं कालार्थकप्रत्ययान्तदृष्टचरादिकं न तदर्थककृदन्तमतश्चैत्रेषु पाचकेषु व्रजति मैत्रेषु दृष्टचरेषु पश्यतीत्यादिकोन प्रयोगः स्तोकं मैत्रस्य गते तिष्ठतीत्यादौ स्तोकाद्यभिन्नस्य मैत्रीयातीतगत्यादेः काले तिष्ठतीत्येवमन्वयस्याबोधे कारककृदन्तबोध्यतावच्छेदकएव वर्त्तमानकालोभावपदार्थोवाच्यः। निरुक्तश्चायं भावसप्तम्यर्थो धात्वर्थ एवान्वेति नतु नामाद्यर्थे तथैव साकाङ्क्षत्वात् अतएव घटादेर्दुह्यमान गवाधिकरणवर्त्तमानकालवृत्तित्वेऽपि गोषु दुह्यमानासु घटइत्यादिकोन प्रयोगः। यत्तु गोषु दुह्यमानास्वागतइत्यादौ पूर्व्वस्याः सप्तम्याः कर्म्मत्वं परस्यास्तु कालवृत्तित्वं शानजादिकृतास्तु भावविहितत्वाद्वर्त्तमानादिकालमात्रं तादृप्येणार्थस्तेन गोकर्म्मकवर्त्तमानदोहनकालवृत्त्या गतिमानित्याकारस्तत्र बोध इति तत्तुच्छं गोदुह्यमानयोरभेद बोधस्यापलापापत्तेः भावक्तान्तनाम्नोनपुंसकत्वनियमात् गोषु दुग्धासु इत्यादौ स्त्रीलिङ्गाद्यनुपपत्तेः गोषु चैत्रेण दुग्धास्वागतइतिवद्गोषु चैत्रस्य दुग्धास्वागतइत्यपिप्रयोगापत्तेर्भावक्तान्तस्य कर्त्तरि तृतीयावत् षष्ठ्या अपि व्युत्पाद्यत्वात् सप्तम्याः कर्म्मादिवाचितायामनुशिष्टेरसत्त्वेन प्रमाणाभावात् गोषु यान्तीषु गच्छतीत्यादौ कर्त्तर्य्येवानुशिष्टस्य शतृप्रभृतेर्भावे विधानायोगाच्चेति दिक्।

हन्तेः कर्म्मण्युपष्टम्भात् प्राहुमर्थे तु सप्तमीम्। चतुर्थीबाधिका

क्रियार्थोपपदस्य कर्मणि स्थानिनः

माङ्कस्शुम्भिभागुरिवाभटाद्रिति भर्तृहरिस्वरसात् चर्म्मणि द्वीपिनं हन्तीत्यत्र चर्म्म प्राप्तुं द्वीपिनं हन्तीत्यर्थः चर्म्मणि द्वीपिनं बध्नाति हिनस्तीत्यादौ द्वीपिप्रभृतिकं न हन्तेः कर्म्मवित्ताय विप्रं हन्तीत्यादौ हन्तेः कर्म्मणि विप्रादौ संयुक्तमपि वित्तादिकं न तदुपष्टब्धं दन्त केशत्वगादिष्वेव प्राणिनामुपष्टम्भाख्यसंयोगस्योपगमादतएव हस्तं प्राप्तुमित्यर्थे हस्ते हरिणं हन्तीत्यादिको न प्रयोगः समवायिना समं द्रव्यस्य तदभावात्। मुक्ताफलाय करिणं हरिणं पलाय सिंहं निहन्ति भुजविक्रमसूचनाय। का नीति रीतिरियती रघुवंशवीर शाखामृगे जरति यस्तव बाणमोक्ष इत्यादौ तु करिण्युपष्टब्धमपि मुक्ताफलं प्राप्तुमिति नार्थः किन्त्वाहर्त्तुमित्यादि। उपरागे स्नानं विवाहेश्राद्धमित्यादौ स्नानादावुपरागादिजन्येष्टजनकत्वलक्षणमुपरागादिनिमित्तकत्वं सप्तम्या बोध्यते गोवधे प्रायश्चित्तमित्यादौ तु दुरितनाशकत्वेन विहितत्वरूपस्य प्रायश्चित्तत्वस्यैकदेशे दुरितादौ गोवधादिजन्यत्वलक्षणं तन्निमित्तकत्वम्।

तदेवं सामान्यतोविशेषतश्च सुपं निरूप्य क्रमप्राप्तां तिङं लक्षयति विभजते च।

स्वेतरप्रथमान्तस्य नाम्नोऽर्थे बोधनक्षमाः।
प्रत्ययाः स्वार्थसंख्यायास्तिङोदशविधास्च ताः॥

स्वभिन्नप्रथमान्तस्य नाम्नोऽर्थे स्वार्थसंख्याबोधं प्रति समर्थाः प्रत्ययास्तिङउच्यन्ते प्रथमा तु प्रथमान्तस्य नाम्नोऽर्थे संख्याबोधिकापि न स्वेतरप्रथमान्तस्येति तद्व्युदासः चैत्रस्तथेत्यादौ स्वार्थैकत्वाबोधकोऽपि तथादिनिपातो न प्रत्ययः ताश्च ति ङो

लट्लोट्लिङ्लङ्लुङ्लिट्लुट्आशीर्लिङ्लृट्लृङ्भेदेन दशविधाः ।

ननु चैत्रः पचतीत्यादौ प्रथमयैवान्यत्र क्लृप्तशक्तिकया चैत्रादेरेकत्वाद्यवगमादाख्यातस्य संख्यावाचित्वे मानाभावः चैत्रोमैत्रश्च गच्छतइत्यादावपि चेनैव निपातेनोपस्थितस्य द्वित्वादेश्चैत्रमैत्रादावनुभवात् । नच तसाद्युपस्थाप्यधात्वर्थावच्छिन्नकृत्यादेर्विशेष्यविधयान्वय बोधं प्रत्यत्रस्थं तसादिसमानवचनप्रथमान्तनामोपस्थाप्यत्वं तन्त्रमन्यथा पचतः पचन्ति वा चैत्रइत्यादितोऽपि चैत्रादौ पाककर्तृत्वादेरन्वय बोधापत्तेः तथा चोक्तस्थले तिङर्थ संख्या या अन्वयधीरेव न भावना विशेष्यएव तिङः स्वार्थसंख्या बोधकत्वस्य वाच्यत्वादिति वाच्यं द्वित्वाद्यनवच्छिन्नएव नामार्थे तसादिना धात्वर्थविशिष्टस्वार्थान्वयबोधने तत्समान वचनान्तनामोपस्थाप्यत्वस्य तन्त्रत्वात्तदवच्छिन्ननामार्थे तु तसादिना तादृशस्वार्थबोधने प्रथमान्तनामोपस्थाप्यतामात्रस्य तन्त्रत्वादत एव सच त्वञ्च गच्छथः सच त्वञ्चाहञ्च गच्छामइत्यादौ युगपन्नानापुरुषेष्वप्येकक्रियान्वयस्थले सुबाख्यातयोर्न वचनैक्यादरः अस्तु वाख्यातस्य द्विवचनादेर्द्वित्वादिवाचकत्वं तथापि तदेकवचनस्य नैकत्ववाचित्वं मानाभावात् सुपामेकत्वाशक्तत्वग्रहदशायां तिपा चैत्रादावेकत्वानुभवस्य सन्दिग्धत्वादन्यया तिङः कर्तृत्वाद्यशक्तत्वधीदशायामपि चैत्रः पचतीत्यादितः पाककर्तृत्वादेश्चैत्रादावन्वयानुभवानुरोधेनाभिहिताधिकारीयप्रथमायाः शपादेर्वा कर्तृत्वादिवाचितापत्तेःनचाख्यातैकवचनान्यैकत्वशक्तान्येकवचनत्वादित्येवमनुमानं मान मप्रयोजकत्वात् स्वस्टादिसप्तान्यत्वमत्वं सुत्वामत्वादिसप्तानां प्रत्येकं वा धर्म्ममपेक्ष्यादिगुरोः

स्वादितिवादिसप्तषष्ठ्यन्यतमत्वरूपस्यैकवचनत्वस्यैकत्वशक्ततानव-
च्छेदकत्वात् सुत्वादिप्रत्येकरूपेण ज्ञातादुपस्थिताया एवैकत्वादि
संख्यायाः शाब्दमतावनुप्रवेशाच्च । यत्तु केवलादपि पचतीत्यतः
पक्त्रैकत्ववानित्यनुभवादाख्यातैकवचनस्यापि संख्यावाचित्वं शक्त्या
निरूढलक्षणया वा तिपा कर्तृरूपस्थापनादिति तत्तुच्छम्
आख्यातस्यैकत्वशक्तिवादिनामपि धात्वर्थान्वितस्वार्थान्वयिन्येव
स्वार्थे संख्याबोधकत्वव्युत्पत्तेर्वक्तव्यत्वात् अन्यथा चैत्रः पचती
त्यादौ सुपा चैत्रादौ तिपा च पक्त्र्यैकत्वबोधनेऽनुभवबाधितस्य
द्विविधैकत्वभानस्य दुर्वारतापत्तेः । अस्तु वा तत्र यथातथा
तथापि मत्स्यण्डीफाणितं खण्डविकारौ देवो ब्रूत विबुधावित्यादौ
स्वप्रकृत्यर्थभिन्नेऽपि मत्स्यण्डीप्रभृतौ सुपो द्वित्वादिबोधकत्वात् ।
तस्यामतिव्याप्तिरेवातो निरुक्त्यन्तरमाह ।

इतरार्थयुतस्वार्थावच्छिन्नार्थविशेष्यके ।
शाब्दे स्वरूपायोग्यो वा प्रत्ययस्तिङिति स्मृतः ।

तिवाद्याः साशीतिशतं पदार्थान्तरविशिष्टस्वार्थावच्छिन्नाव
गाहिताकशाब्दं प्रति स्वरूपायोग्याः पचंश्चैत्रो गच्छतीत्यादि
तद्वत् पचति चैत्रो गच्छतीत्यादितो जात्वपि पक्तृत्वाद्यवच्छिन्न
धर्मिकान्वयमतेरनुत्पादात् धात्वर्थावच्छिन्नस्वार्थविधेयताव
तत्तुल्ययोगक्षेमएव चान्वय बोधे तिङः स्वरूपयोग्यत्वादतएव
चैत्रः पचतीत्यत्रेव चैत्रो न पचति पचत्येव पचतीवेत्यादौ निपा
तार्थे निषेधादौ विधेयतावच्छेदकत्वेन तिङर्थस्य कृत्यादेर्बोधोन
सर्वत्र चैत्रः पचति पुरुषइत्यादितश्चैत्रादौ पचत्पुरुषादेरबोधात्
सुबाद्यास्तु प्रत्ययाः पीतः पाराशर्य्यः पाचकः पिपक्षुर्वा पुरु
षस्तिष्ठतीत्यादौ प्रकृत्यर्थविशिष्टैस्तादात्म्यापत्त्यादिस्वार्थैरवच्छि

पुरुषादिभिर्घटिताश्च एव शाब्दः स्वरूपयोग्यास्त्वादयस्तु निपाताः पदार्थान्तरविशिष्टस्वार्थावच्छिन्नविषयताकबोधं प्रत्यसमर्थाश्चापि न प्रत्ययाः ।

यो यः शूद्रस्य पचति द्विजोऽन्नं सोऽतिनिन्दित इत्यादौ वीप्सादिसमभिव्याहारात् यदि शूद्रान्नपक्तृद्विजत्वाद्यवच्छेदेन निन्दितत्वादेरन्वयस्तदोक्तनिरुक्तेरसम्भवापत्तिरतआह ।

धात्वर्थेन विशिष्टस्य विधेयत्वेन बोधने ।
समर्थः स्वार्थयत्नस्य शब्दोवाख्यातमुच्यते ॥

धात्वर्थावच्छिन्नस्वार्थयत्नविधेयताकान्वयबोधसमर्थः शब्दो वाख्यातं तदेव च तिङित्यभिलप्यते तिङाख्यातयोः पर्य्याय-त्वात् । पाकश्चैत्रस्येत्यादौ नामार्थे नैव विशिष्टस्य स्वार्थकर्तृत्व-स्याभिधायकः षष्ठ्यादिकोनतु धात्वर्थेन विशिष्टस्य चैत्रः पचती-त्यादौ धात्वर्थावच्छिन्नस्य यत्नस्य विधेयतया बोधकावपि नाम-धातू न स्वार्थस्य चैत्रः पाचक इत्यादौ तु धात्वर्थविशेषितस्य यत्नस्य न विधेयत्वं किन्तु कर्त्तुरेव कृतां धर्म्मिशक्तत्वादन्यथा पाचकोभुक्तइत्यादिकमयोग्यं स्यात् स्याच्चगुणः पाचकइत्यादिकं योग्यमिति प्रातिपदिकार्थयोः पक्तृत्वचैत्रयोर्भेदेनान्वयस्याव्यु-त्पन्नतया कृदर्थकृतेश्चैत्रादावन्वयायोगाच्च अयं पक्तुं कालइत्यादौ तुमादिना धात्वर्थावच्छिन्नोऽनुकूलत्वादिः इयं चिकीर्षेत्यादौ च सनादिनेच्छादिरेव विधेयत्वेनानुभाव्यते इति न तेष्वति प्रसङ्गः । अत्रेदं तत्त्वम् । जीवनयोन्यादिनिखिलयत्नगतं यत्न-त्वमेव तिङःशक्यतावच्छेदकं नतु चेष्टायाजनकत्वस्य चिकीर्षा-यावा जन्यत्वस्यावच्छेदकतया सिद्धं प्रवृत्तित्वं चैत्रोनिश्वसिती-त्यादितोऽपि श्वासाद्यनुकूलप्रयत्नस्य प्रतीतेः तिङर्थकृतौ च

धात्वर्थस्य तं करोमीति प्रतीतिनियामकः साध्यत्वाख्यविशेष्यताप्रभेदस्तद्विशिष्टं फलोपधायकत्वलक्षणमनुकूलत्वं वा संसर्गमर्य्यादया भासते तथैवाकाङ्क्षात्वादतोगत्यादिगोचरनिवृत्तिदशायां गच्छतीत्यादिको न प्रयोगः तत्र निश्वासवत्त्वमात्रप्रतीतावपि प्रयत्नत्वमेव तिङः शक्यतावच्छेदकं न तु प्रवृत्तित्वं पचतीत्यतः पाककृतिमानिति प्रतीतेः नहि प्रवृत्तित्वमेव कृतित्वं पाके निवृत्तोऽस्मीत्यस्येव पाके प्रवृत्तोऽस्मीत्यस्याप्यनुभवस्य पाकं करोमीत्यतोविषयवैलक्षण्यस्य सर्व्वसिद्धत्वान्नित्यकृतौ रागप्रयोज्यस्य प्रवृत्तित्वस्य बाधादीश्वरः करोतीत्यादिवाक्यस्य योग्यतापाताच्च निविड़निखातस्थस्तु पुरुषः समुत्थानगोचरप्रयत्नवानपि न तदुपधायकप्रयत्नवान् अतस्तत्रायमुत्तिष्ठतीत्यादिको न प्रयोगः। नचैवमीश्वरः पचतीत्यपि स्यात् तस्यापि पाकानुकूलप्रयत्नवत्वादिति वाच्यं तिङर्थकृतेरवच्छेदकत्वेनैव संसर्गेण नामार्थेऽन्वयस्य व्युत्पन्नत्वादङ्गुली पचतीत्यादिप्रयोगस्येष्टत्वादन्त्यावयविनिष्ठावच्छेदकत्वस्यैव तादृशतिङर्थकृतेः संसर्गत्वे लक्षणभावाच्च नित्यप्रयत्नव्यावृत्तस्यैवानुकूलत्वविशेषस्य तिङर्थकृतौ धात्वर्थस्य संसर्गत्वमित्यप्याहुः। ईश्वरो जानातीच्छति रयोगच्छतीत्यादौ च ज्ञानादिमत्त्वमात्रप्रतीतेः समवायित्वे चैत्रोजानातीत्यादाववच्छेदकत्वे बुद्धिरवगाहते घटोभासत इत्यादौ दैशिकाश्रयत्वे नश्यतीत्यादौ च प्रतियोगित्वे तिङो निरूढ़लक्षणा कृतित्ववदाश्रयतात्वादेरखण्डत्वे तदवच्छिन्नेऽपि तिङः शक्तिरेव इत्यादिकस्त्वाययवः प्रयत्नस्यैवावच्छेदको नतु ज्ञानेच्छादेरपि प्रमाणाभावादतः करोजानातीत्यादिको न प्रयोगः। प्रागुक्तैव वा रीतिरत्रापि। पयः पतति स्पन्दते इत्यादावपि

पतनादेः समवायित्वमेव तिङानुभाव्यते नतु तदनुकूलगुरुत्व-द्रवत्वादि येन कृतितुल्य शरीरेषु तेष्वपि तिङः शक्तिरापद्यते। पटानां शतं पततीत्यादौ च शतपदार्थस्यैकदेशएव शतत्वसंख्यायां षष्ठ्यर्थपर्य्याप्तेरन्वयात् संख्यायाः पतनादिसमवायित्वविरहेऽपि न क्षतिः पटानां शतं संख्येत्याद्यनुरोधेनैव शतादेर्गुणवाचित्वसम्भवात्।

ननु कृत्यादिकं नाख्यातस्यार्थः किन्तु कालः संख्या च तयोः प्रकारान्तरालभ्यत्वात् चैत्रः पचति रथोगच्छतीत्यादौ धात्वर्थस्यैव पाकगत्यादेः कृतिमत्त्वाश्रयत्वादिसम्बन्धेन चैत्रादौ प्रकारत्वात् मैत्रः पच्यतइत्यादितोमैत्रादेः कर्तृत्वादिना तण्डुलः पचतीत्यादौ तण्डुलादेः कर्मत्वादिना संसर्गेण पाकादावनन्वयेन धात्वर्थएव धर्म्मिणि नामार्थस्य भेदेनान्वयोऽव्युत्पन्नोन तु नामार्थेऽपि धात्वर्थस्य। नचैवं जानं चैत्रइत्यादितोऽपि बोधरूपस्य धात्वर्थस्याश्रयत्वसम्बन्धेन चैत्रे धर्म्मिण्यन्वयप्रसङ्गस्तत ज्ञानादिपदस्य बुद्ध्यर्थकनामतया तदर्थस्य नामान्तरार्थे भेदेनान्वयस्याव्युत्पन्नत्वादेव तदसम्भवात् इति प्रभाकराः तदसत् धात्वर्थान्वयिस्वार्थकर्तृत्वायामेव लडादेः स्वोपस्थाप्यवर्त्तमानत्वाद्यनुभावकत्वव्युत्पत्तेःकृत्यादेस्तिङर्थत्वं विना तदनुपपत्तेः अन्ययातिप्रसङ्गात्। नच प्रकृत्यर्थएव तिङां स्वार्थवर्त्तमानत्वाद्यनुभावकत्वनियमः, पाकं निष्पाद्य क्रियान्तरव्यासक्तेऽपि पुरुषे पचतीतिप्रयोगापत्तेः तदानीमपि पाकस्यानुवर्त्तमानत्वात् तिबाद्यन्तधात्वर्थस्य पाकादेर्व्वर्त्तमानकृत्यादिसम्बन्धेनैव प्रथमान्तस्य नाम्नोऽर्थे साकाङ्क्षत्वान्नियमिति चेत् किं कालस्यापि तिङर्थत्वप्रत्याशया संसर्गविधयैव तस्य लभ्यत्वात् पचतीत्यादितो

वर्त्तमानत्वादिप्रकारकप्रतीतेरानुभविकत्वाच्च । किञ्च धात्वर्थस्यैव कृत्यादिसम्बन्धेन चैत्रादावन्वये पचत्यपि चैत्रे नायं पचतीतिप्रयोगप्रसङ्गः संयोगादिसम्बन्धेन पाकाद्यभावस्य तत्र सत्त्वात् कर्तृत्वादेर्वृत्त्यनियामकतया तत्सम्बन्धावच्छिन्नपाकाद्यभावस्यालीकत्वेन प्रत्येतुमशक्यत्वात् । एतेन मण्डनमते फलस्य धात्वर्थत्वात् तदनुकूलक्रियैवाख्यातेन चैत्रादावनुभाव्यतइति कृतेस्तिङर्थत्वाभावादुक्तलक्षणसम्भवीत्यपि प्रत्युक्तं फलस्य धात्वर्थत्वे संयोगोगुणइतिवद्गतिर्गुणोऽनेकाश्रित इत्यादिप्रयोगापत्तेश्च नहि भावकृतामपि क्रियार्थः प्रमाणाभावात् । ननु यदि स्वार्थकर्तृत्वएव लडादिना वर्त्तमानत्वमनुभाव्यते इति नियमः कथं तर्हि केवलात् पच्यतइत्यादितः पाकादौ वर्त्तमानत्वधीरिति चेत् अतएवमाह तत्राप्येकपदोपात्तत्वेन कर्म्माख्यातोपस्थापिते कर्तृत्वएव वर्त्तमानत्वस्यान्वयात् । इयान् परं विशेषोयत् कर्तृविहितेन लटा धात्वर्थस्य विशेष्यत्वेन कर्म्मविहितेन तु तस्य विशेषणत्वेन स्वार्थकर्तृत्वमनुभाव्यते तथैव साकाङ्क्षत्वात् एतेन चैत्रेण पक्वमित्यादाविव चैत्रेण पच्यते इत्यत्रापि तृतीययैव कर्तृत्वमनुभाव्यते नत्वाख्यातेन तिङर्थकृतेर्धात्वर्थविशेष्यत्वनियमादिति दीधितिकृन्मतमप्यनादेयम् एकपदोपात्तत्वेन स्वार्थएव कर्तृत्वे शतृशानजादेरिव लडादेर्वर्त्तमानत्वबोधकतया सुबर्थकृतौ तदन्वयासम्भवात् सुबर्थे तिङर्थान्वयस्यादृष्टचरत्वाच्चेति ।

शाब्दिकास्तु चैत्रः पचतीत्यादितः पाकादिकृतिमत्तयैव तत्कर्त्रभेदेनापि चैत्रादेरन्वयस्यानुभविकत्वात् कृतिरिव कर्त्तापि तिङर्थः कृतित्वमपेक्ष्य तत्कर्तृत्वस्य गुरुत्वान्न तदाख्यातस्य

शक्यतावच्छेदकमिति तु रिक्तं वचः लक्ष्यतावच्छेदके लक्षणायाइव शक्यतावच्छेदकेऽपि शक्ते रसत्वमते तद्गुरुत्वस्याकिञ्चित्करत्वात् एकैकात्मनिष्ठानामनन्त कृतीनां शक्यत्वमपेक्ष्य निखिलात्मनामेव कर्तृत्वेन शक्यतायां विपरीतलाघवाच्च। नच कर्त्रनुभवजनकतया सङ्केतितत्वरूप कर्तृशक्तत्वमेव तिङामसिद्धं, कर्त्रन्वयानुभवजनकतासत्त्वे तत्-प्रकारकेश्वर सङ्केतस्य तत्रावश्यम्भावादीश्वरेच्छायाः सदर्था-वगाहित्वनियमादन्यथा कर्त्रनुभवस्वरूपायोग्यत्वादेव तिङां कर्त्तृशक्तत्वसम्भवे कृत्यपेक्षया कर्त्तरि गुरुत्वोपन्यासस्योन्मत्त-प्रलपितत्वापत्तेः। अथैवं पटपदस्यापि लक्षणादिना घटा-द्यन्वयानुभावकत्वात् तत्प्रकारकनित्यसङ्केतवत्त्वेन तदपि घटशक्तं स्यात् न स्यात् पटपदं घटे न शक्तमित्यादिव्यवहा-रस्य प्रामाणिकत्वेन घटादिपदनिष्ठस्यैव घटानुभावकतया नित्यसङ्केतितत्वस्य घटशक्तित्वात् इत्याख्यातं न कर्तृशक्तमित्येवं व्यवहारस्यासत्त्वात् प्रत्युत पाणिन्यादिप्रामाणिकैस्तिङः कर्तृशक्त-त्वेन व्यवहृतत्वात्। एतेन गुणवचनस्य नीलादेर्गुणशक्तत्व-मपि व्याख्यातम्। यत्तु यस्य नाम्नोऽर्थे विशेषणत्वेन तिङा स्वार्थः कर्त्तानुभाव्यते तस्योक्तार्थत्वात् प्रथमान्तत्वमपेक्षितं यस्य च नाम्नोऽर्थे विशेष्यविधया तस्यानुक्तार्थत्वात् तृतीयान्त-त्वमित्युक्तानुक्तस्थलीयसुपोर्व्यवस्थार्थमवश्यं कर्त्तुराख्यातवा-च्यता इति तन्न यस्य नाम्नोऽर्थे तिङा स्वार्थः कृतिरुक्तदि-शानुभाव्यते तत्रैव प्रथमातृतीययोरपेक्षेत्येवमभिहिताधिकारी-यसुपां व्यवस्थासम्भवादिति प्राहुरित्यास्तां विस्तरः।

तिङ्सु लटं लक्षयति विभजते च।

स्मयोगाभावतः स्वार्थातीतत्वावबोधिका।
लडियं पदभेदेन द्विविधान्या अपीदृशः॥

यादृशतिङः स्मशब्दोपसन्धानाभावप्रयुक्तः स्वार्थातीतत्वबोधकत्वाभावस्तादृशी तिङ् लडुच्यते। इयञ्च परस्मैपदात्मनेपदभेदेन द्विविधा। अन्या लोडाद्या अपि तिङः ईदृशोद्विविधा इत्यवान्तरभेदः संक्षेपार्थमेकग्रन्थेनोक्तः। जानाति जानीते पचति पचते इत्यादौ तिबादीनामष्टादशानामपि स्मशब्दोपसन्धानाभावप्रयुक्तोज्ञानादिधर्म्मिकातीतत्वबोधस्योपधायकत्वाभावस्तदुपसन्धाने जानातिस्मेत्यादितस्तथानुभवात्। जानीयादित्यादौ लिङादेर्लक्षणादिना स्वोपस्थाप्यस्यातीतत्वस्यानुभावकत्वाभावो न स्मशब्दसन्दंशाभावप्रयुक्तः सत्यपि तत्सन्निध्ये जानीयात्स्मेत्यादितस्तादृशबोधानुत्पत्तेः। द्विरुक्तधात्वनाकाङ्क्षत्वेन प्रकृत्यर्थपरोक्षत्वनिराकाङ्क्षत्वेन वा विशेषणीयं नातो बुभुजे बुभुजाते इत्यादिस्थलीयलिट्यतिप्रसङ्गः। आख्यातसामान्यस्य च वर्त्तमानत्वमर्थः तद्धि पचतीत्यादौ धात्वर्थे तदनुकूलस्वार्थकृत्यादौ वा लडादिनानुभाव्यते अपचत् पक्ष्यतीत्यादौ तु लङ्लृङादिभिः स्वार्थयोरेव ध्वंसप्रागभावप्रतियोगित्वयोरेकदेशे ध्वंसादौ अन्यथा वर्त्तमानध्वंसाद्यन्तर्भावेन तासु शक्त्यन्तरकल्पने महागौरवापत्तेः। सम्प्रति पचतीत्यादौ सम्प्रतिलटोः सम्भेदान्नैकतरवैयर्थ्यम्। इदन्तु बोध्यं वर्त्तमानत्वमत्र न कालवृत्तित्वं कृत पाकेऽप्ययं पचतीतिप्रयोगापत्तेः परन्तु तत्तत्कालवृत्तित्वमनन्तमेव गौरवस्य प्रामाणिकत्वादित्यञ्च प्रागुक्तस्य पश्चादुच्चार्यस्य च पचतीत्यस्य भूतभावितत्तत्कालवृत्तित्वेन पाकादेरनुभावकत्वानुरोधाल्लटः तत्र शक्तेरावश्यकत्वादिदानीमुच्चरितस्यापि

पचतीत्यस्य भूतभावि तत्तत्कालवृत्तित्वेन पाकाद्यनुभावकत्वापत्तिरतस्तत्तदाख्यातजन्यायां तत्तत्कालवृत्तित्वेन क्रियाद्यन्वयबुद्धौ तत्तदाख्यातस्य तत्तत्कालोच्चरितत्वं तत्तदाख्यातधर्म्मिकतत्तत्कालवृत्तित्वज्ञानं वा नियामकं वाच्यम् अतएव श्रूयमाणाख्यातव्यक्तेरेवातीतादिकालोच्चरितत्वभ्रम—दशायामिदानीन्तनादपि पचतीतिप्रयोगादतीतादितत्तत्कालवृत्तित्वेन पाकादेः सर्व्वजनसिद्धो बोधः सङ्गच्छते । न च पचत्यपि चैत्रे नायं पचतीति प्रयोगः स्याद्वर्त्तमानायाः पाककृतेरभावस्य समयान्तरावच्छेदेन चैत्रे सत्त्वादिति वाच्यं तत्र नञर्थ एव लडर्थवर्त्तमानत्वस्यान्वयेन वर्त्तमानकालावच्छेद्यस्य पाककृत्यभाववत्त्वस्य चैत्रे बाधेन तदसम्भवात् गुरुमते न कलञ्जं भक्षयेदित्यादावस्मन्मतेऽप्यतिरात्रे षोडशिनं न गृह्णाति इत्यादौ नञर्थेऽपि तिङर्थान्वयस्य व्युत्पन्नत्वात् । एतेन भाविदिने चैत्रोनापाचीदतीतदिने चैत्रोन पक्ष्यतीत्यपि स्याद्भाविदिनादौ चैत्रेऽतीतपाककृत्यादेरभावसत्त्वादित्यपि समाहितं तत्राप्यतीतादिकालस्य नञर्थ एवान्वयेनातीतादिकालावच्छेद्यत्वविशिष्टस्य पाककृत्यभावस्य भाव्यादिदिनावच्छेदेन चैत्रादावसत्त्वादेव तादृशाप्रयोगात् । अतएव च निष्पन्नान्नं न पक्ष्यतीत्यादौ निष्पन्नान्नकर्म्मकभाविकृतेरप्रसिद्धावपि न क्षतिः भविष्यत्कालावच्छेदेन तादृशान्नकर्म्मकपाककृतेरभावस्यैव तत्र बोध्यतादिति युक्तमुत्पश्यामः । क्वचिद्वर्त्तमानसामीप्यमपि लटोऽर्थः तच्च द्विविधं वर्त्तमानक्षणोत्तरकालावच्छेद्यत्वं तादृशक्षणाव्यवहितप्राक्कालावच्छेद्यत्वञ्च तेन चैत्रः कदा गमिष्यतीति जिज्ञासायामेष गच्छतीत्युत्तरस्य वर्त्तमानक्षणोत्तरकालावच्छेद्यगतिमांश्चैत्र इत्यर्थः । चैत्रः

कदा समागत इति जिज्ञासायामेष आगच्छतीत्युत्तरस्य वर्त्तमानक्षणाव्यवहितप्राक्कालावच्छेद्यागमनवान् इति न प्रश्नोत्तरभावासङ्गतिः।

लडादेः पदभेदेनोद्दिष्टं द्वैविध्यं निर्व्वक्ति।

धात्वोरर्थस्य कर्त्तृत्वबोधकं क्यज्यङन्तयोः।
परस्मैपदमाख्यातमात्मनेपदमेव च॥

क्यजन्तधातोरर्थस्य स्वार्थे कर्तृत्वेऽन्वयबोधनक्षमं यादृशमाख्यातं तत्परस्मैपदं पुत्रीयतीत्यादावेव पुत्रादीच्छाकर्तृत्वमाश्रयत्वलक्षणं बोध्यते नतु पुत्रीयते इत्यादौ इच्छार्थस्य क्यचोनिवेशात् चित्रीयते इत्यादौ आत्मनेपदेऽतिप्रसङ्गः समपद्यत घातिता घातितारावित्यादावात्मनेपदानां निरुक्ताख्यातत्वेऽपि तदन्यत्वेन विशेषणान्न प्रसङ्गः। यङन्तस्य धातोरर्थस्य स्वार्थकर्तृत्वबोधनक्षममाख्यातमात्मनेपदं चैत्रः पापच्यते इत्यादिकमेव पौनः पुन्यविशिष्टस्य पाकादेः कर्तृत्वं बोधयति नतु पापच्यतीत्यादिकं बोभवीतीत्यादौ तु यङो लुकि धातोर्न तदन्तत्वं श्रुतिगर्भत्वादिहान्तत्वस्य पचतामित्यादौ परस्मैपदस्य वारणं पूर्व्ववत्। अत्रोभयपदिधातूनां यत्र क्रियाफलं कर्तृनिष्ठं तत्रात्मनेपदं यत्र च कर्तृभिन्ननिष्ठं तत्र परस्मैपदं साधु स्वरितञितः कर्त्रभिप्राये क्रियाफले इति सूत्रेण कर्त्तारमभिप्रैति सम्बध्नातीति व्युत्पत्त्या कर्तृसम्बन्धे क्रियाफलएवात्मनेपदस्य विधानात्। अतएव स्वरित्ञित्ण्यन्तधातूनां कर्तृनिष्ठे क्रियाफले। आत्मनेपदमुद्दिष्टं तदनिष्ठे पदान्तरमित्यापिशलीयाः पठन्ति। तदनुसृत्यैव दानादिस्थले स्वगते फले दद्दे इत्येवं परगते तु ददानीत्येव वाक्यं प्रयुञ्जते वृद्धाः।

स्वर्गकामोयजेत इत्यादौ च सामान्यतः श्रुतमपि फलं कर्तृनिष्ठमेव शास्त्रदेशितं फलमनुष्ठातरीति मीमांसयोत्सर्गतस्तथा कल्पनादिति प्राहुः । चिन्तामणिकृतस्तु यत्र क्रिया फले कर्त्तुरभिप्रायइच्छा तत्रैवात्मनेपदमिति सूत्रार्थस्तेन याजकाद्यैर्दक्षिणादिलाभेच्छयैव यागादिकरणे यजन्ति याजकाः पठन्ति पाठकाः इति परस्मैपदं परगतस्यापि यागादिफलस्येच्छया तत्करणे तु यजन्ते याजकाइत्यादिकः साधुरेव प्रयोगोऽतएव पितृस्वर्गकामः पुष्करिण्या यजेत इत्यादावप्यात्मनेपदं धनकामोगणपतिं मोक्षकामोऽर्चयेद्धरिमित्यादौ च परस्मैपदं सङ्गच्छते इत्याहुः ।

लोटं लक्षयति ।

स्ववक्त्रनुमतत्वस्य धात्वर्थेऽन्वयबोधने ।
अनुकूला यादृशी तिङ् सैव लोट् परिभाष्यते ॥

करोतु कुरुतां कुर्व्वन्तु इत्यादौ तुप् तम्प्रभृतयश्चैत्राद्युक्तत्वधी सहकृताः कृत्यादौ प्रकृत्यर्थे चैत्राद्यनुमतत्वं बोधयन्ति नतु तिबाद्याः अर्थापत्तिर्गुरूणामित्यादौ षष्ठ्यानुमतत्वं न धात्वर्थेऽनुभाव्यते किन्तु कृदर्थे नवा स्ववक्तृत्वेन ज्ञातस्य । पत्नी पचत्वित्यादौ अनुज्ञैव लोटोऽर्थः सा च कर्त्तुरिष्टत्वे सति वक्तनुमतत्वं तेन चैत्रवक्तृक तादृशवाक्यात् चैत्रानुमतस्येष्टस्य पाकस्य कर्त्री पत्नीत्येवं बोधः । शूलं विश विषं भुंक्ष्वेत्यादिराजवाक्यस्थले तु नानुज्ञा प्रत्ययार्थः शूल प्रवेशादौ कर्त्तुरिष्टत्वाभावात् किन्त्वाज्ञैव सा च वक्त्रनुमतत्वे सति कर्त्तुरनिष्टहेतुत्वं तथाच राजानुमतस्यानिष्टहेतुशूलप्रवेशकर्तृतावां स्वमित्याकारस्तत्र बोधः । पर्व्वतमप्युत्पाटयानि समुद्रमपि शोषयाणीत्यादौ लोटः समर्थनाऽर्थः सा च पराशक्यधर्म्मिकस्वशक्यत्वाध्यवसायः तथाच स्वेत-

राशक्यं यत् पर्व्वतोत्पाटनं तद्धर्म्मिकस्वशक्यत्वाध्यवसायवान् इ-त्येवं तत्रान्वयबोधः । स्वीयैकार्थविशिष्टप्रकृत्यर्थान्वयिस्वार्थान्तर-बोधत्वञ्च प्रत्ययस्य नाव्युत्पन्नमिति वक्ष्यते । अस्तु वा निपात-स्यैवापेर्धात्वर्थान्वितं पराशक्यत्वमर्थः तिङस्तु स्वशक्यताध्यवसाय-मात्रम् अध्यवसायावधारणं, क्वचिद्वक्त्राशंसनमपि लोडर्थः तेन चैत्रोक्ताज्जीवतु भवानिति वाक्यात् चैत्राशंसाविषयवर्त्तमान-जीवनवांस्त्वमित्येवं तत्र बोधः । घटोनीलोभवतु भवान् सुखी भवतु इत्यादौ तु धातुनैव लक्षणयोपस्थापितायां नीलाद्युत्पत्तौ तिङा आशंसनीयत्वं प्रतीयते नामार्थस्य नीलादेर्धात्वर्थोत्पत्तौ भेदेनान्वयस्याव्युत्पन्नत्वात् एवञ्चाशंसाविषयवर्त्तमाननीलोत्प-त्तिमान्नीलो घट इत्यादिकस्तत्र बोधः । अस्तु वा नीलादिपदस-न्दंशवशान्नीलादिविशिष्टस्यैव स्वस्याधिकरणसमयध्वंसानधिकर-णसमयसम्बन्धरूपोत्पत्तिस्तत्र धात्वर्थः ।

लिङं लक्षयति ।

लोड्लङन्या विधेर्बोधसमर्था लिङ् लिङुच्यते ।
प्रवर्त्तकचिकीर्षाया हेतुधीविषयो विधिः ॥ ९९

विध्यन्वयबोधं प्रति समर्था लटो लोटश्च भिन्ना तिङ् लिङुच्यते । विधिस्तु नेह कृत्यात्मकं विधानमाख्यातमात्रस्य तद्बोधसमर्थत्वात् किन्तु प्रवर्त्तकचिकीर्षायां यत्प्रकारकज्ञानस्य हेतुत्वं स तथा तादृशञ्च कृतिसाध्यत्वमिष्टसाधनत्वं बलवदनिष्टाननुबन्धित्वञ्च प्रत्येकमेव यागपाकादिधर्म्मिकतन्निश्चयादेव यागादिधर्म्मिकचि-कीर्षोत्पत्त्या तत्र प्रवृत्तेरेवञ्च यजेत पचेतेत्यादौ यागः कृतिसा-ध्य इष्टसाधनं बलवदनिष्टाननुबन्धी च इत्याकारको बोधः पट-मानय इत्यादौ सप्तमं पदं गच्छातीत्यादौ च विधिं बोधयन्तरा-

वपि लोट्लटौ न ताभ्यां भिन्ने यष्टव्यं देयमित्यादौ तु तव्यादिकं कार्य्यत्वादिकं बोधयदपि न तिङ् भावित्वाद्यप्रत्यायकत्वेन विशेषणाच्च पच्यादित्यादावाशीर्लिङि न प्रसङ्गः। यद्यपीदानीन्तनस्वकृतिसाध्यताज्ञानस्यैव प्रवर्त्तकत्वमन्यथा स्वस्यैव कालान्तरीणायाः परस्य चेदानीन्तन्याः कृतेः साध्यताग्रहादपि प्रवृत्त्यापत्तेः तथाच इदानीन्तनस्वकृत्यन्तर्भावेनापि लिङः शक्त्यापत्तिरतः प्रवर्त्तकज्ञानप्रकारत्वं तत्राप्रयोजकं तथापि पङ्गुः समुद्रं न तरेदित्यादौ नञादिना समुद्रतरणादेः पङ्गुप्रभृतिकृतिसाध्यत्वनिषेधबोधानुरोधादवश्यं कृतिसाध्यत्वं लिङर्थः तथा तृप्तिकामो जलं न ताडयेदित्यादौ तृप्तिकामेष्टसाधनत्वस्य न कलञ्जं भुञ्जीतेत्यादौ च कलञ्जभक्षणादेः बलवदनिष्टाजनकत्वस्य निषेधानुपपत्त्या इष्टसाधनत्वादिकमपि। नचाहोरात्रावच्छेद्यभोजननिवृत्तिरूपस्योपवासस्य कृत्यसाध्यत्वादष्टम्यामुपवसेदिति विधेर्बाधः कृत्यधीनसमय सम्बन्धरूपस्य चरमकृतिसाध्यत्वस्य नित्येऽप्यनपायात् तादृशप्रयोगे भोजनादिप्रतिकूलव्यापारस्यैव वा धात्वर्थत्वात् पाकं कुर्य्यादित्यत्र कृतिसाध्यत्वस्य जलं ताडयेदित्यत्रेष्टसाधनत्वस्य श्येनेन यजेत इत्यादौ च बलवदनिष्टाजनकत्वस्य धात्वर्थे बाधात्तत्र यथायोगमिष्टसाधनत्वादिकमेव लिङा प्रमाप्यते तदप्रामाण्यव्यवहारस्तु इष्टसाधनत्वादिभ्रमहेतुत्वप्रयुक्तः। यत्तु कृतिसाध्यत्वबलवदनिष्टाजनकत्वाभ्यां विशिष्टमेवेष्टसाधनत्वं लिङर्थ इति तद्बोधकतया जलं ताडयेदित्यादेरप्रामाण्यमेव तन्न कृतिसाध्यत्वादेर्विशेष्यविशेषणभावव्यत्यासेन गुरुतरशक्तिषट्कापत्तेः श्येनेनाभिचरन् यजेतत्यादिश्रुतेरप्रामाण्यापत्तेश्च श्येनस्य वैरिवधकामकर्त्तव्यत्वेन बलवदनिष्टस्य दुरितस्यानुबन्धित्वात् चन तत्रे-

ष्टसाधनत्वमात्रे लक्षणा तन्मतेऽपि अगम्यां गच्छेदित्यादेः प्रामाण्यस्य दुर्व्वारत्वापत्तेः न विधौ परः शब्दार्थ इत्यस्य व्याकोपापत्तेश्च। ननु बलवदनिष्टाजनकत्वविशिष्टेऽपीष्ट साधनत्वे लिङः शक्तिग्रहादिष्टसाधनतामात्रस्य श्येनादावनुभावकत्वसम्भवात् न तत्र लिङोलक्षणा यद्रूपेणान्वयधीस्तन्मात्रप्रकारक शक्तिज्ञानत्वापेक्षया लघुत्वेन तत्प्रकारकशक्तिज्ञानत्वेनैव तत्र हेतुत्वादतएव श्रोतव्यः श्रुतिवाक्येभ्यः इत्यत्र स्मृत्यादिभिन्नप्रमाणशब्दत्वेन शक्तमपि श्रुतिपदं प्रमाणशब्दत्वेन श्रुतिस्मृती बोधयन्न लाक्षणिकम् अन्यथा श्रुतिपदस्य वेदमात्रपरत्वे तज्जन्यशाब्दत्वेन मुक्तिहेतुत्वे नियमादृष्टकल्पनापत्तेरिति पक्षधरमिश्रैरप्युक्तमिति चेन्न पद्मादिपदस्यापि लाङ्गूलादिमत्तया मूषिकादिबोधने मुख्यत्वापत्तेः। स्यादेतत् इष्टसाधनत्वं यदि विध्यर्थस्तदा स्वर्गकामः पचेतेत्यादेरपि प्रमाणतापत्तेः स्वर्गकामकृतिसाध्यस्य पाकादेरोदनादिरूपेष्टसाधनत्वादिति चेन्न स्वर्गकामादिसमभिव्याहृतविधिप्रत्ययस्य स्वर्गादिरूपेष्टसाधनत्वान्वयबोधं प्रत्येव साकाङ्क्षत्वेनेष्टान्तरसाधनत्वे शक्तिसत्त्वेऽप्युक्तविधे स्तद्बोधकत्वासम्भवात् इयांस्तु विशेषो यदिष्टस्य स्वर्गत्वाद्यवान्तर रूपेणैव यदि विधिवाक्याद्बोधस्तदा तादृशावान्तररूपेणेष्टं विधेः शक्यतावच्छेदकं नोचेदिष्टत्वेनैव अतएव विश्वजिता यजेतेत्यादौ इष्ट सामान्यसाधनत्वस्यैव विधिना बोधनात् प्रवर्त्तकस्येष्टविशेषसाधनत्वावगाहिज्ञानस्य सम्पत्तये प्राच्यैः स्वर्गः फलं कल्प्यते। यत्तु साधनत्वमात्रं विध्यर्थः स्वर्गादिफलसाधनत्वन्तु स्वर्गकामादिपदसमभिव्याहारलभ्यमिति तत्तुच्छं पदानुपस्थितस्य स्वर्गादेर्विध्यर्थसाधनत्वेऽन्वययोगात् स्वर्गकामादिदृत्तिशब्दैकदेशार्थस्य

स्वर्गादेस्तत्रान्वये निराकाङ्क्षत्वात् फलाव्यवहितनियतपूर्व्व-
वर्त्तित्वविशेषात्मनः कारणत्वस्य फलगर्भतया तदनन्तर्भाव्य
साधनत्वशक्तेरशक्यवचनत्वाच्च। नन्वेवं स्वर्गत्वावच्छिन्ना
यावती व्यक्तिस्तत्प्रत्येकाधिकरणावच्छेदेन तत् प्रत्येकाव्यवहित-
प्राक्काले यद्धर्म्मावच्छिन्नस्य तादृशः सम्बन्धोऽन्यथा सिद्धत्वनिरूपक-
स्तद्धर्म्म एव तादृशसम्बन्धेन स्वर्गत्वाद्यवच्छिन्नं प्रति साधनत्वं
वाच्यं तच्च यागादौ वाधितमप्रसिद्धं वा यागत्वादेर्निरुक्त स्वर्गा-
व्यवहितपूर्व्ववर्त्तितानवच्छेदकत्वात् दानादितोऽपि स्वर्गाद्युत्पत्तेः
सत्त्वगुणत्वादेश्च तादृशस्य स्वर्गत्वाद्यवच्छिन्नं प्रत्यन्यथासिद्धि-
निरूपकत्वादतः कथमिष्टसाधनत्वं विधेः शक्यमिति चेत् सत्यं
स्वर्गवृत्तियत्किञ्चिद्धर्म्मावच्छिन्नं प्रति साधनत्वस्यैव विध्यर्थत्वात्
तस्य च स्वर्गवृत्तिवैजात्यविशेषावच्छिन्ना यावन्तस्तत्प्रत्येकाव्य-
वहितप्राक्कालवृत्तितावच्छेदकीभूतमश्वमेधत्वादिकमादायैव या-
गादौ सत्त्वात्। नचैवं वैधएव बोधे स्वर्गगतवैजात्यस्य भानाद-
ग्रेकल्पत्वव्याकोपः। स्वर्गवृत्तियत्किञ्चिद्धर्म्मत्वे गृहीतस्यापि
वैजात्यस्य यागविशेषजन्यतावच्छेदकजातित्वादिना कल्पनस्यो-
दीच्यत्वात् यदि च जातित्व सामान्यलक्षणया निखिलजात्युप-
स्थित्यनन्तरं जातिमत्त्वप्रत्यासत्त्या जातित्वेन सकलजातिविशि-
ष्टस्यानुभवे तदुत्तरकालं शुद्धतत्तद्वैजात्येन विशिष्टस्य स्वर्गादेः
स्मृतौ बाधकाभावः संस्कारसत्त्वेऽपि जातित्वांशस्योद्बोधकाभावे-
नाग्रहणसम्भवात् समानप्रकारत्वेनैव हि स्मृतावनुभवस्य हेतुत्वं
नतु समानप्रकारतावच्छेदकत्वेन गौरवात् यदि वा तत्तद्वै-
जात्यावच्छिन्नस्वर्गादिनिरूपितसमवायेन सुखादिमत्ता ज्ञाना-
नन्तरं तादृशवैजात्यावच्छिन्नसुखस्य उपनीतभानं प्रामाणिकं

संसर्गतासाधारणविशेषणविषयताकज्ञानस्यैव विशिष्टधी हेतु-
त्वात् इत्यमेवच शुद्धमनस्त्वादिविशिष्टस्योपस्थितौ तत्र मनः
पदादेः शक्तिग्रह इति विभाव्यते तदा तत्तद्वैजात्यावच्छिन्नस्यैव स्व-
र्गस्य निरुक्त साधनत्वं विधेः शक्यं शक्यग्रहमिति तदेव यागादौ
लिङाद्यैरनुभाव्यताम् अनुभाव्यतां वा स्वर्गप्रतियोगिकाभाव-
प्रयोजकाभाव प्रतियोगित्वलक्षणमेव स्वर्गसाधनत्वं तच्च वैजात्या-
वच्छिन्नप्रतियोगिताकस्यैव स्वर्गाभावस्य प्रयोजकीभूतोयोऽश्वमे-
धत्वाद्यवच्छिन्नाभावस्तत्प्रतियोगित्वेन यागादेः सुघटमेव कार-
णाभावस्यैव कार्य्याभावप्रयोजकत्वात्। साधनतायाः पदार्थान्त-
रत्वमतेऽपि तन्मात्रस्य न लिङर्थत्वं जलं न ताडयेदित्यादौ तस्य
निषेधविधेरप्रामाण्यापत्तेः परन्तु स्वर्गादिनिरूपितस्येति सम्प्र-
दायविदः। रत्नकोषकृतस्तु पाकादिकृतित्वावच्छिन्नोद्देश्यता-
केच्छाया एव पाकादिचिकीर्षात्वात् सैव पाकादौ प्रवर्त्तिकेति
तस्यां पाकादिकृतित्वावच्छिन्नधर्म्मिकेष्टसाधनज्ञानत्वेन हेतु-
त्वात् कृतिगतमेवेष्टसाधनत्वं लिङर्थः तादृशचिकीर्षायां क्रिया-
धर्म्मिकायाः कृतिसाध्यतस्येष्टसाधनत्वस्य वा धियः कारणत्वा-
भावेन क्रियागतयोस्तयोरविध्यर्थत्वात् पाको मत्कृत्या साध्यता
इतीच्छायाः प्रवर्त्तकत्वेऽपि न तस्यां पाकधर्म्मिककृतिसाध्यता
ज्ञानत्वेन हेतुत्वं मानाभावात् मत्कृतिसाध्यपाकत्वावच्छिन्नध-
र्म्मिकेष्ट साधनताज्ञानत्वेनैव इष्टस्य तादृप्येण इच्छां प्रति तद
वच्छिन्नधर्म्मिकेष्टसाधनत्वधियः कारणत्वस्य क्लृप्तत्वादन्यथा गृ
हवृत्तित्वादिविशिष्टपाकत्वप्रकारकेच्छां प्रतिपाकधर्म्मिकस्वगृह
वृत्तित्वाद्यनन्तधर्म्मप्रकारकज्ञानत्वेनाप्यनन्तहेतुतापत्तेः एव
स्वर्गकामो यजेतेत्यादाविष्ट साधनीभूतयागकृतिमान् स्वर्गक

मङ्गत्याकारएव बोध इति भावना विशेष्यएव स्वर्गकामादौ लिङादिना स्वार्थः संख्यानुभाव्यते अन्यथा यागः स्वर्गकामस्य कृतिसाध्यइत्यन्वये प्रथमायाः प्रकृत्यर्थमुख्यविशेष्यकान्वयबोधकत्वभङ्गप्रसङ्गः स्वर्गकामो यजेतेत्यपि प्रयोगापत्तिश्च स्वार्थभावनाविशेष्यएव तिङः संख्याभिधायित्वेन स्वर्गकामस्यातथात्वे तत्र तिङर्थसंख्याया उदासीनत्वात्। बलवदनिष्टाजनकत्वन्तु लिङर्थः स्वार्थकृताविव धात्वर्थेऽपि विशेषणत्वेनान्वेतुमर्हति प्रत्ययानामेकस्वार्थान्वयिपदान्तरार्थान्वयित्वेन स्वार्थान्तराबोधकत्वनियमस्य जानातीत्यादावेव व्यभिचारादित्यश्च पङ्गुः समुद्रं न तरेदित्यादाविष्टसाधनीभूतायाः समुद्रतरणकृतेरभाववान् पङ्गुरिति तृप्तिकामो जलं न ताड़येदित्यादावपि इष्टसाधनत्वशून्याया जल ताड़नकृतेराश्रयस्तृप्तिकाम इति परदारान्न गच्छेदास्तिकइत्यादौ बलवदनिष्टाजनकत्वशून्यायाः परदारगमनकृतेराश्रयआस्तिकइत्यर्थ इत्याहुः।

इदन्तु बोध्यं बलवदनिष्टाजनकत्वमत्र न तीव्रदुःखाजनकत्वं बह्वायाससाध्ययागादौ तस्य बाधात् नापि बलवद्द्वेषविषयदुःखाजनकत्वं दुःखमात्रस्य विरक्तानां बलवद्द्वेषविषयत्वेनाव्यावर्त्तकतापत्तेः तज्ज्ञानस्याप्रवर्त्तकतया तस्य विधित्वायोगाच्च यत्र बलवान् द्वेषस्तज्जनकताज्ञानत्वेन बलवद्द्वेषविषयत्वेन वा प्रवृत्तिसामान्यं प्रति प्रतिबन्धकत्वात् परन्तु नरकाजनकत्वं पापाजनकत्वं वा तद्विरहस्यैव कलञ्जभक्षणादौ नञा बोधनात्। ज्वरार्त्तो नान्नमश्नीयात् इत्यादि लौकिकविधौ तु ज्वरादिप्रयोज्यतत्तद्विजातीयदुःखाजनकत्वे लिङो लक्षणा। तथा अष्टमचन्द्रे न गच्छेदित्यादावपि धातोर्गतिहेतु दुरिते तेनाष्टमचन्द्र-

कालीनगतिहेतुदुरितं तत्तदनिष्टाजनकं नेत्येवं तत्र बोधः अन्यथा तथाविधगतेः पापजनकत्वे तद्द्वारा कालान्तरभावि दुःखजनकत्वे वा प्रमाणाभावेनासङ्गत्यापत्तेः । गोचरे वा विलग्ने वा ये ग्रहारिष्टसूचका इत्यादिवचनेभ्योग्रहाणां शुभाशुभसूचकत्वोपगमात् एतेन सपापस्तुलां नारोहेदित्यादिपरीक्षाविधयोपि व्याख्याताः तत्रापि धातोरारोहणहेत्वदृष्टलक्षकत्वादतएव जयेतर निमित्तस्य वृत्तिलाभाय केवलम् । परीक्ष्यसमवेतस्य परीक्षा विधयो मताइत्याचार्य्यैरप्युक्तमिति वदन्ति । परे तु साध्यताविशिष्टमिष्टमेव विध्यर्थः तत्राप्येवकारस्थलइव नियतोत्तरवर्त्तितावच्छेदकधर्म्मवत्तालक्षणसाध्यताघटकप्रत्येकवस्तुन्येव लिङादेःशक्तिः विशिष्टन्तु वाक्यार्थमर्य्यादया लभ्यम् अतः सामान्यतो नियतोत्तरवर्त्तित्वस्य दुर्व्वचत्वेऽपि न क्षतिः एवञ्च स्वर्गकामो यागानुकूलकृतिमान् यागसाध्येष्टवांश्च इत्याकारकएव स्वर्गकामो यजेतेत्यादौ बोधःतेन भावनायाः प्रथमान्तार्थान्वयित्वनियमः सम्पद्यते च शास्त्र देशितं फलमनुष्ठातरीत्यादिकः प्रवादः यागादौ स्वर्गादिसाधनत्वस्य विधिबोध्यत्वे तु तदुभयमेव व्याकुलीभवेत् फलं प्रति कर्त्तुरौदासीन्याद्भावनाविरहाच्च । धात्वर्थावच्छिन्नतिङर्थस्यैव तथात्वादिति । नचैवं पितृस्वर्गकामो गयायां पिण्डं दद्यादित्यादिविधेर्बोधः तत्र स्वाश्रयपितृकत्वादिपरम्परासम्बन्धेनैव पिण्डदानजन्येष्टस्य कर्त्तर्य्यन्वयात् इतरगतत्वे प्रमाणासत्त्वस्थलएव साक्षात्सम्बन्धेन कर्त्तरि तदन्वयस्य व्युत्पन्नत्वात् यद्यपीष्टं परित्यज्य साध्यमात्रं विध्यर्थोऽस्तु स्वर्गकामादि समभिव्याहारादेव यागसाध्यत्वेन स्वर्गादेर्भानसम्भवात् विश्वजिता यजेतराजन्य इत्यत्रापि विश्वजित्

जिद्यागसाध्यवान् क्षत्रियः इत्यन्वयबोधोत्तरं साध्यविशेषाकाङ्क्षयैव स्वर्गस्य तथात्वेन कल्पनत्वात् तथापि तृप्तिकामो जलं न ताडयेदित्यादौ तृप्तिकामादे र्जलताडनसाध्य सामान्याभावस्य बोधने बाधादिष्टत्वेन तद्वान्तरस्वर्गत्वादिना वान्वयबोधस्यानुभविकत्वाच्च तादृप्येण शक्तिरन्यथेष्टमात्रं शक्यं स्वसाध्यत्वसंसर्गेण धात्वर्थस्य तत्रान्वयात् विशिष्टार्थलाभ इत्येव किं न रोचयेः अतएव इष्टत्वेन फलस्य शक्यत्वे ज्ञेयत्वादिप्रकारेणापि तथात्वापत्तिर्विनिगमकाभावादित्यपि प्रत्युक्तमिति प्राहुः । प्राभाकरास्तु स्वर्गकामो यजेतेत्यादौ यागःस्वर्गकामस्यकृतिसाध्यतावान् इत्याकारकः प्रथमं न बोधः तत्कामकार्य्यत्वस्यान्वये प्रयोजकस्य तत्साधनतया ज्ञातत्वस्य तत्साधनत्वस्य वा पूर्व्वं यागेऽगृहीतत्वात् साक्षात्स्वर्गसाधनत्वस्य तत्रासत्त्वात् स्वर्गपर्य्यन्तस्थायिस्वव्यापारवत्त्वस्य तादृशव्यापारानुपस्थित्या ग्रहासम्भवात् स्वर्गकामः पचेतेत्यादावप्रामाण्यानुरोधेन उक्तरीत्या योग्यताधियः कारणत्वस्यावश्यकत्वात् नित्यस्य कर्म्मणः फलाभावेन प्रत्यहं शुचिः सन्ध्यामुपासीतेत्यादिविधेरप्रामाण्यभिया इष्टसाधनत्वस्य विध्यर्थत्वाभावात् अतएव स्वर्गकाम नियोज्यताको नियोज्यतासम्बन्धेन स्वर्गकामीयो वा यागः कार्य्यतावान् इत्यपि नादिमो बोधः स्वर्गकामस्य नियोज्यत्वं हि न तत्कृतिसाध्यत्वं स्वर्गकामकार्य्यताविशिष्टे यागे लिङर्थकार्य्यत्वस्यान्वये निराकाङ्क्षत्वापत्तेः नापि तदीयकृतिसाध्यत्वधीविशेष्यत्वं स्वर्गकामः पचेतेत्यादेः प्रमाणतापत्तेः परन्तु स्वर्गकामनिष्ठस्य स्वर्गसाधनताधीजन्यकार्य्यताज्ञानस्य विशेष्यत्वं तदन्वयप्रयोजकस्य स्वर्गसाधनत्वं साक्षादसाधनस्य यागादेः स्वर्गपर्य्यन्तस्थायि-

व्यापारानुपस्थित्या परम्परासम्बन्धेन साधनत्वाग्रहेण प्रथमं दुर्ग्रहमेवेति तस्मात् कार्य्यएव लिङः शक्तिरतस्तत्रैव धात्वर्थयागस्य स्वर्गकामनियोज्यकत्वस्य च युगपदन्वयात् यागस्य कार्य्यं स्वर्गकामनियोज्यताकं स्वर्गकामकृतिसाध्यं वेत्याकारकएव प्रथमं बोधः। स्वर्गकामनियोज्यताद्यन्वयप्रयोजकस्य साक्षात्स्वर्गसाधनत्वस्यैव शची सम्पर्कादिके कार्य्ये पूर्व्वं गृहीतत्वात् उत्तरकालन्तु यागकार्य्यस्य स्वर्गकामकृतिसाध्यत्वं स्वर्गकामनियोज्यताकत्वं वा यागस्य तथात्वं विनानुपपन्नमित्यनुपपत्तिधीसहकृतादुक्तवाक्यात् यागः स्वर्गकामस्य कृति साध्यइत्याकारकः स्वर्गकामनियोज्यताको यागः कृतिसाध्यइत्याकारको वा प्रवृत्त्यौपयिकश्चौपादानिको बोधः स्वर्गाव्यवहितप्राक्काल वृत्तिस्वव्यापारस्य पूर्व्वमुपस्थित्या स्वर्गकामनियोज्यत्वाद्यन्वयप्रयोजकस्य स्वर्गसाधनत्वस्य यागे सुग्रहत्वात् नच तृप्तिकामो भुञ्जितेत्यादि लौकिकस्थले लघुनि कार्य्यत्वे शक्तस्य लिङादेः स्वर्गकामो यजेतेत्याद्य लौकिकस्थले कार्य्यत्वविशिष्टे लक्षणैवास्तु तावतैव स्वर्गकामनियोज्यतान्वययोग्यतासम्पत्तेरिति वाच्यं तथासति अपूर्व्वस्य तद्रूपेण विध्यनुभाव्यतानुपपत्तेः कार्य्यत्वावच्छिन्नशक्त्वेन पदज्ञानस्य तदवच्छिन्नानुभावकत्वात्। नचैवं गङ्गायां घोषो दृश्यतामित्यादौ लक्ष्यस्य तीरादेरन्वयधीविषयत्वं न स्यादिष्टत्वात्। शक्तपदान्तरस्यैव ततोपस्थित तीरादिसाकाङ्क्षस्वशक्यार्थानुभावकत्वात् पाकं करोतीत्यादिप्रत्यक्षे पाकादेरिव तत्रापि तीरादेस्तटस्थज्ञानविषयत्वेनैव विशेषणत्वात् अतएव न तावद्विशिष्टधीविषयस्यैव विशेषणत्वं क्वचित्तदभिनिवेशस्तु सामग्रीवशादित्याचार्य्यैरप्युक्तं लौकिकलिङः क्रियायां

कार्य्यत्वानुभावकत्वे तु तादृशलिङ्त्वावच्छेदेन कार्य्यत्वे शक्त्य-न्तरं वाच्यं नोचेत्तत्रापि उक्तैव गतिः अतएव लोके लिङ् लाक्षणिकीति गुरूणां सिद्धान्तः सङ्गच्छते इत्याहुः तच्चिन्त्यं इष्टसाधनत्वस्य विध्यर्थत्वादेव स्वर्गकामः पचेतेत्यादेरप्रा-माण्यसम्पत्तावुक्तक्रमेण यागादौ स्वर्गकामकृतिसाध्यत्वस्य-तत्कामनियोज्यताकत्वस्य वान्वये स्वर्गसाधनत्वादेः प्रयो-जकत्वे मानभावात् प्रत्यहं सन्ध्यामुपासीतेत्यादिनित्यविधे-रपि सन्ध्यामुपासते येतु इत्यर्थवादेनोपस्थितब्रह्मलोकप्राप्त्या-दिसाधनतावाचित्वात् विधिशेषीभूतार्थवादस्य गुरुणापि प्रामा-ण्योपगमात् नच नित्यकर्म्मणां काम्यत्वे नित्यत्वविरोधः नहि फलकामनां विना क्रियमाणत्वं नित्यत्वमप्रसिद्धेः प्रवृत्तिसामान्यं प्रत्येव काम्यसाधनताधियः कारणत्वात् किन्तु यदकरणात् प्रत्यवायस्तत्त्वं तच्च काम्यत्वेऽप्यविरुद्धं नियोज्यान्वयस्याप्रामाणि-कत्वेऽपि साक्षात्परम्परासाधारण स्वर्गसाधनतामात्रस्य तद्योग्य-ताविधया प्रागेव यागादौ सुग्रहत्वाच्च स्वर्गादिनियतपूर्व्व-वर्त्तिस्वावच्छिन्नसम्बन्धवत्ताकान्यथासिद्धत्वनिरूपकधर्म्मवत्तारूप-स्यातिरिक्तरूपस्य वा सामान्यतः स्वर्गसाधनत्वस्य व्यापार-त्वाद्यघटितत्वेन तद्ग्रहे बाधकाभावादित्येषा दिक्। श्राद्धे भुञ्जीत भवान् इह भुञ्जीयास्त्वमित्यादौ श्राद्धे भोजनाय निमन्त्रितो-भवानित्यनुभवात् निमन्त्रितत्वमेव तत्र लिङर्थः। तच्च स्वकर्त्त-व्यत्वप्रकारकधीजनकवाक्यप्रतिपाद्यत्वं तदेकदेशएव च कर्त्तव्य-त्वबोधे धात्वर्थो विशेष्यत्वेनान्वेति तथाच श्राद्धभोजनधर्म्मिक-स्वकर्त्तव्यत्वधीजनक वाक्यप्रतिपाद्यो भवानित्याकारस्तत्र बोधः तादृशधीजनकस्य भवतात्र भोक्तव्यमित्यादिवाक्यस्य निमन्त्रण-

रूपतया भवदादेस्तत्प्रतिपाद्यत्वात्, स्वपदस्य निरुक्तप्रतिपाद्यत्वाभिमतभवदादिपरत्वात् तत्र च यस्य प्रत्याख्याने प्रत्यवायस्तन्निमन्त्रणमिति वृद्धस्मरणात्, निरुक्तधीजनकवाक्यमप्रत्याख्येयत्वेन विशेषणीयं तच्च प्रत्यवायजनकप्रत्याख्यानकत्वं श्राद्धमुपक्रम्य अनिन्दितेनामन्त्रितोनापगच्छेदिति श्रुतेः एवञ्च पुत्रोत्सवे भवान् भुञ्जितेत्यादौ न निमन्त्रितत्वं लिङर्थः तत् प्रत्याख्याने प्रत्यवायाश्रुतेः किन्त्वामन्त्रितत्वमेव तच्च स्वकर्त्तव्यत्वप्रकारकधीजनकप्रत्याख्यानार्हवाक्यप्रतिपाद्यत्वं प्रत्याख्यानार्हत्वञ्च प्रत्यवायजनकप्रत्याख्यानकत्वं यत्प्रत्याख्याने कामचारस्तदामन्त्रणमिति स्मृतेः बालं युद्धात्तारयेस्त्वं जलाद्विप्रं समुद्धरेरित्यादावप्युक्तरीत्यैवान्वयो द्रष्टव्यः। धेनुं दद्यास्त्वमस्मभ्यमित्यत्र प्रार्थना लिङर्थः तच्च स्वसम्प्रदानकदानधर्म्मिकसम्बोध्यकर्त्तव्यत्वप्रकारकवाञ्छाविषयत्वं तेन चैत्रवक्तृकतादृशवाक्यस्थले धेनुकर्म्मकचैत्रसम्प्रदानकदानत्वावच्छिन्नधर्म्मिका या युष्मत्कर्त्तव्यत्वप्रकारिका चैत्रेच्छा तद्विशेष्यीभूतस्य दानस्यानुकूलकृतिमांस्त्वमित्याकारकस्तत्र बोधः। भिक्षां देहि त्वमर्थिभ्य इत्यादौ क्वचिल्लोटोऽपि निरुक्तप्रार्थनार्थः तत्र च भिक्षा भिक्षणीयं क्वचिद्धित इति न्यायात्। ह्रदो यदि धूमवान् स्यादित्यादौ धातोर्निरूढलक्षणया भेदोऽर्थस्तदुत्तरलिङर्थश्चाश्रयत्वं यदि शब्दस्तु लक्षणाया निरूढत्वसम्पत्तये तेन धूमवद्भेदाश्रयतावान् ह्रद इत्यर्थः धूमवान्नेत्यत्र निपातार्थ इव धात्वर्थेऽपि भेदे प्रतियोगित्वसम्बन्धेन नामार्थस्य धूमवदादेः क्वचित् व्युत्पत्तिवैचित्र्येणान्वये क्षत्यभावात्, ह्रदो यदि धूमवानित्यादौ तु यद्यादिनिपातस्यैव भेदादिरर्थः इत्यञ्च ह्रदो यदि धूमवान्, स्यात् वह्निमान् स्यात् इत्य-

तत्रापि धूमवह्निन्नोह्रदोधूमव्यापकवह्निमद्भेदवानित्याकारकस्तत्र बोधः स वह्निमान् योधूमवानित्यादौ योधूमवान् स वह्निमानित्यादौ च यद्योगप्रायस्यादिवशादिव प्रकृतेपि स्याद्योगप्रायस्यादिवशात् धूमादिव्यापकतया वह्न्यादेर्भान सम्भवात् अतएव ह्रदोयदि धूमवान् स्यात् घटवान् स्यादित्यादिको न प्रयोगः घटादेर्धूमाद्यव्यापकत्वात् ह्रदोयदि धूमवान् स्यात् यदि घटवान् स्यादित्यद्यर्थे तु तादृशप्रयोगोयोग्यएव धूमस्योद्देश्यकुक्षाव निक्षेपात्। यद्योगः प्रायस्यञ्च प्रत्येकमेव व्यापकताग्रहे तन्त्रं नतु यद्योगस्य प्रायस्यन्। स शूरः स च विक्रान्तो यस्त्वया देवि वीक्षित इत्यादौ न षट्पदाऽलौ न जुगुञ्ज यः कलम् इत्यादौ च विनापि यद्योग प्रायस्यं तन्मात्रादेव शौर्य्यादौ लक्ष्मीवीक्षितत्वादिव्यापकत्वग्रहात् गुणत्वं यदि घटे स्यात् द्रव्ये स्यादित्यादौ तु धातोरत्यन्ताभावएवार्थः तदुत्तरलिङस्तु पूर्व्ववदाश्रयत्वं तथाच घटवृत्तित्वाभाववद्गुणत्वं घटवृत्तित्वव्यापकीभूतस्य द्रव्यवृत्तित्वस्याभाववदित्येवं तत्र बोधः। परे तु ह्रदो यदि धूमवान् स्यात् वह्निमान् स्यादित्यादौ तु प्रथमस्य स्याच्छब्दस्यापादकत्वं द्वितीयस्य चापत्तिरर्थः तेन धूमवत्तापादकताकवह्निमत्तापत्तिविशेष्योह्रद इत्याकारकस्तत्र बोधः। यदिशब्दस्तु तादृशार्थतात्पर्य्यग्राहकः। यद्ययं धूमवान् वह्निमानपि स्यादित्यादौ तु यदिशब्दस्यैवापादकत्वमर्थः इत्याहुः। यो ब्राह्मणायावगुरेत् तं शतेन यातयादित्यादौ च हेतुहेतुमतोर्लिङ् इत्यनुशासनात् यः शतयातनाहेतुब्राह्मणावगोरणवान् तदीयशतयातनं ब्राह्मणावगोरणजन्यम् इत्याकारको-बोधःब्राह्मणावगोरणं हननुद्यमः पौर्व्वापर्य्यमात्रं तत्र लिङर्थः

न हेतुहेतुमद्भावः पश्चात्तस्य कल्पनात् अन्यथा दुरितापूर्व्वस्य वाच्यत्वापत्तेरिति तु प्राभाकराः । यन्नाम्ना पातयेत् पिण्डं तं नयेद्ब्रह्म शाश्वतमित्यादावप्युक्तरीत्याऽन्वयः ।

ऋतौ स्वदारानुपेयादित्यादौ च स्मृतौ न स्वदारगमनादेरिष्टसाधनत्वे विधेस्तात्पर्य्यं दारगमनादेः लौकिकप्रमाणावगतेष्टसाधनताकत्वेन विधेयत्वात् प्रमाणान्तराप्राप्तप्रापकस्यैव श्रौतविधित्वात् किन्त्वयोगव्यवच्छेदपर्य्यवसिते नियमे स च प्रत्यवायजनकीभूताभाव प्रतियोगित्वरूपस्तदेकदेशएवाभावे ऋत्वादिकालस्य वच्छेदकत्वेनान्वयात् ऋतुकालावच्छेद्यत्वविशिष्टस्य प्रत्यवायजनकीभूताभावस्य प्रतियोगि स्वदारगमनमित्याकारकस्तत्र बोधः । यद्वा प्रत्यवायहेतुत्वमभावश्च द्वयं तत्र लिङर्थस्तेन प्रतियोगिविधया धात्वर्थस्यावच्छेद्यत्वेन च कालस्यान्वयिन्यभावे लिङा प्रत्यवायहेतुत्वस्य बोधनात् ऋतुकालावच्छेद्यः स्वदारगमनाभावः प्रत्यवायहेतुरित्याकारएव तत्र बोधः । नच येषां दाराणां गमनमलीकं तेषामृतावगमने प्रत्यवायो न स्यात् उक्तवाक्यादलाभादिति वाच्यं स्वदारपदस्य स्वदारभिन्नोयः स्वसमानकालीन स्तदन्यस्त्रीपरतया उक्तस्मृत्यैव तत्र स्वदार ऋतुकालावच्छेद्यस्य स्वदारभिन्नस्वसमानकालीनेतरस्त्रीगमनाभावस्य प्रत्यवायहेतुत्वबोधनात् स्वासमानकालीनस्त्रीगमनएव तादृशगमनत्वस्य सुप्रसिद्धत्वात् एतेन श्राद्धदिने पितृशेषं भुञ्जीतेत्यादिकोऽपि नियमविधिर्व्याख्यातः । पञ्च पञ्चनखान् भुञ्जीतेत्यादिलिङोऽपि नेष्ट साधनत्वे तात्पर्य्यं भोजनस्य रागप्राप्तत्वेनाविधेयत्वात् नापि प्रागुक्त नियमे पञ्चनखानामपञ्चानामभोजनस्य प्रत्यवायहेतुत्वे मानाभावात् ऋतावुपेयात् स्वां

भार्य्यामन्यथा भ्रूणहा भवेदित्यादिनिन्दार्थवाद बलात् ऋतौ-स्वदारगमनाद्यभावस्य दुरितहेतुत्वव्यवस्थित्यैव तद्विधेर्नियम-परत्वकल्पनात् किन्त्वन्ययोगव्यवच्छेदपर्य्यवसन्नायां परिसंख्यायां सा च यद्यपि न शशादिपञ्चविधान, पञ्चनखानेव भुञ्जीतेत्या-कारापञ्चनखभिन्नस्य ओदनादेर्भोजनस्य निषिद्धत्वे प्रमाणाभावा-त्तथापि पञ्चैव पञ्चनखान् भुञ्जीतेत्याकारा तेन शशादिपञ्चभि-न्नानां पञ्चनखानां भोजनं प्रत्यवायहेतुरित्येव तत्र वाक्यार्थ इति तत्रत्यलिङा प्रत्यवाय हेतुत्वमात्रं प्रत्याय्यते प्राथमिकपञ्चपदस्य लक्षणया शशादिपञ्चभिन्नार्थकत्वात्। ननूक्तलिङः परिसंख्यया पञ्चविधान्यपञ्चनखानां भोजनस्य प्रत्यवायहेतुत्वबोधने पञ्चपदस्य लक्षणापत्तिरतः शशादि पञ्चपञ्चनखानां भोजनाभावस्यैव प्रत्यवायहेतुत्वं बोधयन्नियमविधिरेवायमुचितः भोजनतदभा वयोरेकस्यापि प्रमाणान्तरेण प्रत्यवायहेतुत्वस्याक्लृप्तत्वादि-तिचेन्न प्रोक्तविधेर्नियमपरत्वे पञ्चनखपदस्य व्यर्थत्वापत्तेः शशा-दिपञ्च भुञ्जीत इत्यतएव पञ्चभोजनाभावस्य प्रत्यवायहेतुत्वस्या-वगतेः सम्भवात्। श्वाविधं शल्लकं गोधां खड्गकूर्म्मशशांस्तथा। भक्ष्यान् पञ्चनखेष्वाहुरनुष्ट्रां श्चैकतोदतः इतिमनुवचने पञ्चन-खेष्विति निर्द्धारणसप्तम्या शल्लकादिपञ्चभिन्नपञ्चनखानां भक्ष-णस्य प्रत्यवाय हेतुतायाः क्लृप्तत्वाच्च श्वाविधमित्यस्य शल्लक-विशेषणत्वात् एवञ्च याजनाध्यापनप्रतिग्रहैर्द्विजोधनमर्जये-दित्यादावपि लिङः परिसंख्यैवार्थस्तेन याजनादि भिन्नै ब्राह्म-णस्य धनार्ज्जनं प्रत्यवायहेतुरिति वाक्यार्थः न क्षयाद्यैरना-पन्नो ब्राह्मणो धनमर्ज्जयेत्यादिवचनै रुपायान्तरेण विप्राणां धनार्ज्जनस्य प्रत्यवायहेतुत्वस्य स्फुटत्वात् नतु याजनाद्यैः

ब्राह्मणो धनमर्जयेदेव इति नियमविधियाजनादिना धनार्जने ब्राह्मणस्य प्रत्यवायश्रुतेः। लङं लक्षयति।

या स्मयोगं विना धातोः शपन्तस्यार्थधर्मिके।
अतीतत्वग्रहे हेतुस्तादृशी तिङ् लङुच्यते॥

स्मशब्दस्य योगं विना शपन्तस्य धातोरर्थेऽतीतत्वस्यान्वयधीहेतु र्यादृशी तिङ्तादृशीतिङ्लङ् उच्यते शिवादिभ्यस्त्वणेव स्यादित्यत्रेव लङोद्विरुक्तेरनित्यत्वं लङोच्यते इति वा पाठः तिबादिश्च स्मशब्दोपसन्धानं विना धातोरर्थे नातीतत्वं बोधयति पपाचेत्यादौ लिडादिर्बोधयन्नपि न शपन्तस्यापचदित्यादौ तु विनापि स्मशब्दयोगं लङस्तथात्वम् अदीव्यदित्यादौ शपन्तस्य धातोरर्थे स्वार्थमबोधयन्नपि तिबादिस्तत् सजातीयएव तण्डुलमपचत् इत्यादावभोनिरुक्तसजातीयत्वेऽपि न तिङ्त्वमतस्तद्द्वारासः प्रकृत्यर्थेऽनुमतत्वाद्यतनत्वाद्यनाकाङ्क्षितत्वेन विशेषणाच्च पच्यतां पच्येतां पचतामित्यादावपाक्ताम् अपच्यातामृ अपाक्तमित्यादौ च लोट्[illegible]लुङोस्तामातांप्रभृतौ न प्रसङ्गः। अत्रापचदित्यादौ लङोऽतीतः काल इव तन्निष्ठं ह्यस्तनत्वमप्यर्थः तच्च पूर्वदिनवृत्तित्वमिति कौमाराः ह्यस्तनत्वं लङोनार्थः किन्त्वद्यतनभिन्नत्वम् अनद्यतने लङिति पाणिन्यनुशिष्टेरित्यपरे। तथा च वर्त्तमानध्वंस प्रतियोगिपूर्वदिनवृत्तिपाककृतिमान्, तादृशप्रतियोग्यनद्यतनकालवृत्तिपाककृतिमान् इति वा तत्र बोधः। प्रायिकश्चेदं तेन ह्यस्तनत्वादिशून्येऽपि काले क्वचिल्लङादेः प्रयोगः। ह्योऽपचदित्यादौ ह्यःपदाख्याताभ्यामेकमेव निरुक्तं ह्यस्तनत्वं बोध्यते समभिव्याहारात् अन्यथा पक्ता पचतीत्यत्रेव निराकाङ्क्षतापत्तेः।

हन्तेः कृतवधेरर्थे यातीतत्वस्य बोधिका।
सिजन्तस्याथवा धातोस्तादृशी तिङ् लुङोच्यते॥

कृतवधादेशस्य हन्तेरर्थे किम्वा सिजन्तस्य धातोरर्थे यातीतत्वस्य बोधिका तादृशी तिङ् लुङा लुङ्शब्देनोच्यते। जघान हन्तिस्म इत्यादौ लिङ्लङादिको हन्तेरर्थेऽतीतत्वस्य बोधकोऽपि न कृतवधादेशस्य नवा सिजन्तस्य अवधीत् अवधिष्टाम् अवधिषुरित्यादौ तु लुङ् मात्रं तथा वध्यात् वध्यास्तां वध्यासुरित्यादौ कृतवधादेशस्य तस्यार्थे स्वार्थानुभाविकापि आशीर्नातीतत्वस्य बोधिका। अत्राप्यनुमतत्वद्यस्तनत्वाद्यनाकाङ्क्षितत्वेन विशेषणात् पच्यताम् अपचत् अपचतामित्यादौ न लोड़ाद्यतिप्रसङ्गः अत्रापाचीदित्यादौ अतीतः काल इव तन्निष्ठमद्यतनत्वमपि लुङामर्थस्तेन वर्त्तमानध्वंसप्रतियोग्यद्यतनपाक कृतिमान् इत्येवं तत्र बोधः। रीतिरुक्तैव।

लिटं लक्षयति।

द्विरुक्तभिन्नधात्वर्थे स्वार्थस्यान्वयबोधने।
या न योग्या तादृशी तिङ् लिट्पदेनाभिधीयते॥

अशिश्रियत् अदुद्रुवदित्यादौ द्विरुक्तस्येव अपाचीदित्यादौ तदन्यस्यापि धातोरर्थे स्वार्थान्वयं लुङादयो बोधयन्ति लिटस्तु जघान जघ्नतुरित्यादौ द्विरुक्तस्यैव धातोरर्थे पिपक्षति पापच्यते इत्यादौ सनादयस्तादृशा अपि न तिङः तत्रापि प्रकृत्यर्थे वर्त्तमानत्वाद्यनाकाङ्क्षत्वेन विशेषणात् पचे पचावहे पचावह इत्यादौ न लड़ाद्यतिप्रसङ्गः।

काशाञ्चक्रे लोलूयामास ईचाम्बभूव इत्यादावामइव कृञादेरप्यनुप्रयुक्तस्य पदसाधुतामात्रत्वादसम्भवापत्तेरन्यथा निर्व्यक्ति।

द्विरुक्तस्य यजेरर्थे चकास्तेराम्युतस्य वा।
या स्वार्थस्यान्वये हेतुः सा वा लिट् कथ्यते बुधैः॥

जुहोतीत्यादौ द्विरुक्तस्य धातोरर्थे स्वार्थबोधकोऽपि लड़ादिर्न यजेरर्थे। चकास्तीत्यादौ चकासधातोरर्थे तादृगपि नामन्तस्य मनश्चचाल सुरभिभागश्चाजगामइत्यादावतीतः कालइव धात्वर्थनिष्ठं परोक्षत्वमपि लिटोऽर्थः तच्चातीन्द्रियत्वं तेनातीतकालवृत्त्यतीन्द्रिय चलनवन्मन इत्याकारकस्तत बोधः। चैत्रश्चारु पपाचेइत्यादौ तु लिड़ुपस्थाप्यस्यापि परोक्षत्वस्य न पाकादावन्वयोऽयोग्यत्वात्। एतेन व्यातेने किरणावलीमुदयनइत्यादि व्याख्यातम् शेषं पूर्ब्ववत्।

लुटं आशीर्लिङञ्च क्रमेण लक्षयति।

धात्वर्थे श्वस्तनत्वस्य बोधिका तिङ् लुडुच्यते।
आशीर्लिङाशंसनस्यभावित्वस्य च बोधिका॥

श्वः पक्ष्यतीत्यादौ धात्वर्थे श्वस्तनत्वस्य बोधकमपि श्वःपदं न तिङ् लृडादयस्तु धात्वर्थे भावित्वमेव बोधयन्ति न श्वस्तनत्वमपि जीवतुभवानित्यादौ तु तुबादिकं आशंसनीयत्वस्य बोधकमपि न भावित्वस्य भावित्वस्य बोधकोऽपि लृडादि र्नाशंसनीयत्वस्य भूयात् भूयास्तामित्यादौ पुनरष्टादशैवाशीर्लिङः प्रकृत्यर्थस्याशंसां भावित्वञ्चानुभावयन्ति। अथ पाकगोचरैककृतिदशायामपि तद्गोचरा परकृतेरतीतत्वाद्भविष्यत्वाच्च तदानीमयं पपाच पक्ष्यतीत्यादिप्रयोग प्रसङ्गः पाककृतित्वावच्छेदेनातीतत्वादेरन्वयोपगमेन तद्वारणे तु पपाच पक्ष्यतीत्यादेरयोग्यत्वापत्तिः एतदवच्छेदेनातीतत्वभविष्यत्वयोर्बाधादिति चेत् न पाककृतित्वावच्छिन्नधर्म्मिकायां तत्तत्पाकगोचर कृतित्वावच्छे-

द्यस्वरूपसम्बन्धेनैवातीतत्वाद्यन्वयबुद्धौ पाकार्थकधातूत्तर लिट्-त्वादिना हेतुतयैव उक्तदोषव्युदासात् चुल्लीस्थाल्यारोपणादिकं हि न प्रत्येकं पाकपदार्थः किन्तु स्थाल्यारोपणाग्निनिवेशनतुषप्रक्षेपाद्यनुप्रस्फोटनपर्य्यन्त स्तत्तत्क्रियाकलाप एव। यदाह दुर्गः क्रियते इति क्रिया साच पूर्व्वापरीभूतावयवैवेति तथाच तावत्क्रियाकलापस्य प्रत्येकगोचरकृतेरतीतत्वभविष्यत्वयोर्बाधात् अवान्तरतुषप्रक्षेपादिदशायां पपाच पक्ष्यतीत्यादिको न प्रयोगः। नचैवं सूपपाकं निष्पाद्य तण्डुलं पचत्यपि पुंसि अयं पपाच इति स्यात् निष्पन्नपाक गोचरयावत्कृतेरतीतत्वात् इति वाच्यमिष्टत्वात् तण्डुलं पपाचेत्यादि प्रयोगस्यैव तत्रायोग्यत्वात् अन्यथा सूपमपाक्षीदित्यादिप्रयोग स्तत्र कथं स्यात्। अतएव सम्प्रति सूपं पचत्यपि पुरुषे सूपकर्म्मकनिष्पन्न पाकगोचरकृतित्वावच्छेदेनातीतत्वमुपादाय सूपमपाक्षीदित्यादिकः प्रयोगो भवत्येव परन्त्वद्य सूपमपाक्षीदित्यादिरेव न तत्र प्रयोगः सूपकर्म्मकाद्यतनपाकगोचरकृतित्वावच्छेदेन अतीतत्वस्य बाधादिति युक्तमुत्पश्यामः।

लृटं लृङञ्च लक्षयति।

क्रियातिपाते कालस्य भाविनः प्राक्तनस्य च।
वैशिष्ट्यबोधिका या तिङ् लृट् च क्रमादिमे॥

या तिङ् क्रियाया धात्वर्थस्यातिपाते विगमे भाविकालावच्छेद्यत्वस्य बोधिका तादृशी लृट्, यात्वतीतकालावच्छेद्यत्वस्य तादृशी लृङ् तण्डुलञ्चेत् प्राप्स्यत्योदनमपि पक्ष्यति चैत्र इत्यादौ स्यतिप्रभृतयश्चैत्रादेर्भाविकालावच्छेदेन तण्डुलप्राप्त्याद्यभाववत्त्वमनुभावयन्ति तथैवाचेत्प्राप्स्यत् ओदनमप्यपक्ष्यत् इत्य

दावतीतकालावच्छेदीमन्वनप्रासेः भाववत्त्वं तयाच भाव्यतीतकालाविव क्रियाप्रतियोगिकोऽभावोऽपि तयोरर्थः वस्तुतो भाव्यादिकालवच्छेदेन तण्डुलप्रागभावप्रयुक्त ओदनपाकाद्यभावएव उक्तस्थले ऌडादिना चैत्रादावनुभाव्यः क्रियाविरहप्रयुक्तस्य क्रियान्तरविरहस्यैव क्रियातिपातत्वात् अतएव चैत्रश्चेदपतिष्यत् ग्राममप्यगमिष्यदित्यादिको न प्रयोगः तीर्थञ्चेदगमिष्यत् सार्थमप्यलप्स्यतइत्यादिकस्तु चिन्त्यःसार्थलाभाद्यभावस्य तीर्थगत्याद्यभावाप्रयुक्तत्वात् इति तण्डुलञ्चेत् पचेदोदनमपि भुञ्जीतेत्यादौ तु क्रियातिपतनस्य वर्त्तमानत्वमेव लिङा प्रत्याय्यते नतु भावित्वमतीतत्वं वेति तद्गुरदासः।

क्रमप्राप्तं धात्वंशप्रत्ययं लक्षयति।

सुबर्थानन्वितस्वार्थतिङन्यप्रत्ययस्तु यः।
स धात्वंशोऽथवा धातोरन्तांशप्रत्ययस्तथा॥

सुबर्थानन्वितयादृशस्वार्थकःयस्तिङन्यः प्रत्ययः स तादृशार्थे धात्वंशप्रत्ययः पुत्रीयतीत्यादौ क्यजाद्यर्थस्य इच्छादेर्न सुबर्थेऽन्वयः किन्तु तिङर्थे पचतीत्यादौ सुबर्थानन्वितक्रत्यर्थकोऽपि तिबादिर्न तिङन्यः पिपक्षया कुरुतेत्यादौ तु भावक्लभ्यस्य इच्छास्वरूपस्यैव सुबर्थकरत्वादावन्वयः न तु सनन्तार्थपाकेच्छामात्रस्य अस्तु वा सान्वयसंज्ञानुरोधेन धात्वन्तावयवरूपएव प्रत्ययो धात्वंशप्रत्ययः पिपक्षादिधात्वन्तभागत्वात् सनादिप्रत्ययस्य।

विभजते।

नामप्रकृतिकश्चायं धातुप्रकृतिकस्तथा।
तत्रादिमः क्यच्क्यङादिरपरः सन्यङादिकः॥

अयं धात्वंशप्रत्ययो नामप्रकृतिको धातुप्रकृतिकश्चेति द्विविधः। तत्रादिमो नामप्रकृतिकः क्यच्क्यङादिः अपरो धातुप्रकृतिकः सन्यङादिः चैत्रः पुत्रीयति इत्यत्र क्यजर्थेच्छायां तत्प्रकृत्यर्थतावच्छेदकीभूतपुत्रत्वाद्यवच्छिन्नविषयतया प्रकृत्यर्थस्य पुत्रादेस्तस्याश्च तिङर्थाश्रयत्वे निरूपकत्वेनान्वये साकाङ्क्षत्वात् पुत्रत्वेन पुत्रगोचरेच्छायाश्रयत्ववांश्चैत्र इत्येवमन्वयधीः अतएव मनुष्यत्वादि प्रकारेण पुत्रेच्छादशायां पुत्रीयतीत्यादिको न प्रयोगः किन्तु मानुषीयतीत्यादिरेव। अतएवात्मनः पुत्रीयतीत्यादेरात्मपुत्रत्वप्रकारकेच्छाबोधनएवासामर्थ्यम्। आत्मपुत्रत्वादेस्तत्र प्रकृत्यर्थतानवच्छेदकत्वात् आत्मसम्बन्धी यः पुत्रः पुत्रत्वेन तद्गोचरेच्छाया बोधने तु तस्य सामर्थ्यमेव चैत्रस्य गुरुकुलमित्यादाविव वृत्तिशब्दैकदेशेऽपि पुत्रादावात्मप्रभृतेः प्रतियोगिविधयान्वयस्य व्युत्पन्नत्वात्। आत्म पुत्रीयतीत्यादौ पुनरात्मपुत्रत्वादेरपि प्रकृतर्थतावच्छेदकत्वात् तदवच्छिन्नपुत्रविषयताकेच्छाबोधने न किमपि बाधकं पश्यामः। एतेन पुत्रकाम्यतीदंकाम्यतीत्यादौ काम्यस्याप्यर्थो व्याख्यातः। पुत्रीयति माणवकमित्यादौ तु आचारसदृशाचारः क्यजर्थस्तद्विशेषणीभूते आचारे प्रकृत्यर्थस्य विशेष्यीभूते च माणवकादेः कर्मत्वेनान्वयः तेन पुत्रकर्मकाचरणसदृशं यन्माणवककर्मकाचरणं तदनुकूलकृतिमानित्याकारकस्तत्र बोधः। पुत्रकर्मकाचरणञ्चान्नपानादिना संवर्द्धनं तोषणादि। सर्पीयति शत्रुमित्यादौ सर्पकर्मकाचरणतुल्यं यच्छत्रुकर्मकाचरणं तदनुकूलकृतिमानित्यर्थः सर्पकर्मकाचरणञ्चात्र सर्पकर्मकताडनमारणादि ग्राह्यम्। प्रसादे कुटीयतीत्यस्य कुट्यधिकरणकाचारसदृशोयः

प्रासादाधिकरणकाचारस्तदनुकूलकृतिमानित्यर्थः कुट्यधिकरणकाचारश्चेह कुट्यधिकरणकशयनादिरूपो द्रष्टव्यः। कर्माधिकरणयोरेव सदृशाचारे क्यचोविधानात् वह्निकणइवाचरति धूलिर्दण्डेनेवाचरति चक्रेणेत्याद्यर्थे धूलिर्वह्निकणीयति चक्रेण दण्डो यतीत्यादिकः कर्तृकरणादेः सदृशाचारे अपप्रयोगः। मान्ताव्ययाभ्यां न स्यादित्यनुशिष्टेरिदमिच्छति स्वरिच्छति इत्याद्यर्थे इदमिवाचरतीत्याद्यर्थे च न क्यच्। गव्यति नाव्यतीत्यादावपि गामिच्छती गामिवाचरति इत्यादिरर्थः। ओदौतां क्यचः स्वरवद्भावादवाद्यादेशः।नमस्तपोवरिवसां कर्तृत्वेऽपि क्यचोविधानात् नमस्यति देवानित्यस्य देवनतिं तपस्यति शत्रुमित्यस्य शत्रुसन्तापं वरिवस्यति गुरूनित्यस्य च गुरूणां परिचर्यां करोतीत्यर्थः। श्येनायते काकइत्यादौ क्यङोऽपि आचार सदृशाचारोऽर्थः तत्र च प्रकृत्यर्थस्य श्येनादेः कर्तृत्वेनैव साकाङ्क्षत्वात् श्येनकर्तृकाचारसदृशाचारवान् काकइत्येवं तत्र बोधः। श्येनकर्तृकाचारश्च मांसहरणादिर्ग्राह्यः। श्येनी इवाचरतीत्यर्थे श्येनायते काकीत्यत्र भाषितपुंस्कत्वात् क्यङि पुंवद्भावः।गार्ग्यमिच्छतीत्याद्यर्थे गार्गीयतीत्यत्र क्यचीव गार्ग्य इवाचरतीत्याद्यर्थे गार्गीयते इत्यत्र क्यङ्यपत्यप्रत्ययस्य लोपः। तथा वाजियतीत्यादौ नस्य। ओजायते अप्सरायते पयायते पयस्यते गर्द्दभति अश्वतीत्यादावप्युक्तरीत्यैवान्वयः ओजसप्सरसोर्नित्यं पयसः सोविभाषया। क्यङोऽपि लोपोद्रष्टव्योगर्द्दभत्यश्वतीत्यतइतिवचनादेषु सादेर्लोपः अत्रौजः पदस्यौजस्विपरत्वमिति निबन्धारः। गव्यते नाव्यते इत्यादेरपि गौरिवाचरतीत्यादिरर्थः पूर्ववदवादेशः। पूर्वमतुन्नमना उन्ननोवदा

चरति इत्यर्थेऽप्युन्मनायते दुर्मनायते अवेहत् वेहदिवाचरतीत्यर्थे वेहायतीत्यादौ तस्य लुक् । गौर्गर्भघातिनी वेहत् । अलोहितो लोहितोभवतीत्यर्थे लोहितायति लोहितायते स्वरितत्वादुभयपदं सुखमनुभवति इत्यर्थे सुखायते एवं दुःखायते अलीकायते इत्यादि । शब्दं करोतीत्यर्थे शब्दायते एवं वैरायते कलहायते । मिलितस्य पुनश्चर्व्वणं रोमन्थः तं करोतीत्यर्थे रोमन्थायते गौः । मुण्डादेस्तत् करोत्यर्थे गृह्णात्यर्थे कृतादितः । वक्त्यर्थे च सत्यादेरङ्गेभ्यस्तन्निरस्यतीति भागुरिस्मृतेः नरं मुण्डयतीत्यत्र नरनिष्ठमुण्डनं जलं मिश्रयतीत्यत्र जलनिष्ठमिश्रणं वासः शिथिलयतीत्यत्र वासोनिष्ठ शैथिल्यम् अन्नं मधुरयति इत्यत्रान्ननिष्ठमाधुर्य्यं चैत्रं मित्रयतिइत्यत्र चैत्रनिष्ठमित्रत्वं करोतीत्यादिकोनामप्रकृतिकस्य णेरर्थः । तत्र मुण्डादिपदस्य धर्म्मिपरत्वात् मुण्डयादिण्यन्तधात्वर्थतावच्छेदकीभूत फलवत्त्वाच्च नरादेः कर्म्मत्वमिति सम्प्रदायविदः । वासः पृथु मृदु भृशं वा करोतीत्यर्थे वासः प्रथयति म्रदयति भ्रशयति इत्यादावृतो रेफादेशः । तथा चैत्रं परिव्रढयति इत्यत्रापि । कण्ड्वादिभ्यस्तत् करोतीत्यर्थे यगेव न तु णिः तेन गात्रं कण्डूयति कण्डूयते वा इत्यत्र गात्रस्य कण्डुं करोतीत्यर्थः ञित्त्वादुभयपदम् एवं स्वर्गलोके महीं वसतिस्थानं करोतीत्यर्थे स्वर्गलोके महीयते ङानुबन्धेषु पाठादात्मनेपदं शब्दादिभ्यः करोतीत्यर्थे क्यङेवेत्युक्तम् । कृतयति वर्णयतीत्यादौ गृह्णातीत्यादिरर्थः सत्यापयति अर्थापयति वेदापयति इत्यत्र च सत्यं वक्तीत्यादिरर्थः सत्यादितिकादावागमश्च प्रियं स्थिरं वा वक्तीत्यर्थे प्रापयति स्थापयति इत्यादौ प्रियस्थिरादेः प्रस्थाद्यादेशोऽपि अश्वतरं वदतीत्यर्थे अश्वयति

इत्यत्र तरप्रत्ययलोपश्च गोमन्तमाचष्टे इत्यर्थे गवयति गुणवन्तमाचष्टे इत्यर्थे गुणयति स्रग्विणमाचष्टे इत्यर्थे स्रजयति इत्यादौ तु मन्तुवन्तुविनां लुगपि तथा कर्त्तारमाचष्टे इत्यर्थे कारयतीत्यत्र टचः। अन्तिकमाचष्टे इत्यर्थे नेदयति बाढमाचष्टे इत्यर्थे साधयति इत्यत्र चान्तिकबाढयोर्नेदसाधौ च। युवानमल्पं वा वदतीत्यर्थे कनयति युवाल्पयोः कन्वेत्यनुशिष्टेः पक्षे यवयति अल्पयति इत्यपि। स्थूलमाचष्टे दूरमाचष्टे इत्याद्यर्थे स्थूलदूरयुवह्रस्वक्षिप्रक्षुद्राणामन्तस्थादिलोपोगुणश्चेत्यनुशिष्टेः क्रमेण स्थवयति दवयति यवयति क्षपयति क्षोदयति इत्येव प्रयोगः। बहूनाचष्टे इत्यर्थे भूययति बहोर्भूयादेशः। हस्ताद्यङ्गेभ्यस्तन्निरस्यतीत्यर्थेऽपि णिः तेन हस्तं निरस्यतीत्याद्यर्थे हस्तयते पादयतेइत्यादि पूर्ववदात्मनेपदम्। तूस्ताद्विघाते संछादे वस्त्रात्पुच्छादितस्तथा। उत्क्षेपादौ कर्म्मणोणिस्तत्तदव्ययपूर्वत इति भागुरिस्मृतेः तूस्तं विनिहन्तीत्यर्थे वितूस्तयति तूस्तं केशजटा वस्त्रं संच्छादयतीतत्यर्थे संवस्त्रयति पुच्छमुत्क्षिपतीतत्यर्थे उत्पुच्छयते गौः एवं परिपुच्छयते भाण्डानि सञ्चिनोतीत्यर्थे संभाण्डयते भिक्षुः चीवरं सम्मार्ज्जयतीत्यर्थे सञ्चीवरयते। कर्म्मण इत्युक्तेस्तूस्तेन विनिहन्तीतत्याद्यर्थे न णिः तूस्तयति प्रतूस्तयति इत्यादितःकथितार्थानामप्रतीतेस्तत्तदव्ययपूर्वकत्वनियमः। वीणात उपगाने स्याद्धस्तितोऽतिक्रमे तथा। सेनातश्चाभियाने णिः श्लोकादेरप्युपस्तुताविति भागुरिस्मृतेरत्रापि तत्तदव्ययपूर्वत इत्यनुषज्यते। तथाच वीणया उपगायतीत्यर्थे उपवीणयति यशः हस्तिनातिक्रामतीत्यर्थे अतिहस्तयति रटं सेनयाभिमुखं यातीत्यर्थे अभिसेनयति समरं श्लोकैरुपस्तौती-

त्यर्थे उपश्लोकयति शिवमित्यादिकः प्रयोगः। कर्म्म प्रत्ययेतूप-वीण्यते यशइत्यादि वीणादेः करणतास्थलएवायं विधिरतो वीणायामुपगायतीत्याद्यर्थे न णिः साधुः। अशनधनाभ्या-माय उदकान्यः कलोपश्च तदिच्छतीत्यर्थे तेन अशनायति धनायति उदन्यतीत्यादावशनमिच्छतीत्यादिरर्थः। अशनाया-दिकं धात्वन्तरमित्यपि वदन्ति। चैत्रं भावयति आत्मानं गम-यति इत्यादौ धातुप्रकृतिकस्य णेरप्यनुकूलव्यापारोव्यापारमात्रं वार्थः तत्र धात्वर्थस्यानुकूलतायाः संसर्गविधयापि भानसम्भवात् तेन तत्र चैत्रोत्पत्त्यनुकूलव्यापारवान् आत्मगत्यनुकूलव्यापार-वानित्यादिरर्थः। क्वचिज्ज्ञानानुकूलव्यापारो ऽपि णयर्थः यथा कथकः कंसं घातयति इत्यादावभिनयादिरूपः॥ चुरादिभ्यस्तु स्वार्थिकस्य णेः स्वरूपमर्थः तेन चोरयति चिन्तयति इत्यादौ स्तेयादिस्वरूपस्यानुकूलकृतिमानित्यादिरर्थः। गुपूधूपविच्छि-पणिपनेरायः कसेस्तु णिङ्। ऋतेर्णीयङ् चतुर्ल्वेषु नित्यं स्वार्थे परत्र वेति भागुरिः। स्वार्थे स्वरूपार्थे तेन गोपायतीत्यस्य रक्षणस्वरूपं धूपायति इत्यस्य सन्तापस्वरूपं विच्छायतीत्यस्य गतिस्वरूपं पणायते इत्यस्य व्यवहारस्वरूपं स्तुतिस्वरूपं वा करोतीत्यर्थः। आकर्णयामास न वेदनादान्नचोपलेभे वणिजां पणाया इतिव्यवहारार्थेभट्टिः। पणायतेइत्यस्य तु स्तुतिस्वरूपं करोतीत्येवार्थः स्वरूपार्थकत्वात् अल्पापि विप्रगोपाया स्वर्गान-न्त्यप्रदा भवेदित्यादिकः प्रयोगः अल्पादेः क्रियाविशेषणत्वे क्लीव-त्वापत्ते इत्युक्त प्रायं स्वर्गं कामयते इत्यस्य स्वर्ग गोचरेच्छास्वरूप-वानित्यर्थःङानुबन्धत्वादात्मनेपदम् ऋतीयते इत्यस्य घृणास्वरूपं करोतीत्यर्थः। परत्र वेत्युक्तेश्चतुर्ल्लकारादन्यत्र गोप्ता गोपायिता

कम्पिता कामयिता अर्त्तिता ऋतीयिता इत्यादिकोद्विविधः प्रयोगः। गुपोवधेश्च निन्दायां क्षमायाञ्च तथा तिजः। प्रतीकाराद्यर्थकाच्च कितः स्वार्थे सनोविधिरिति भागुरिः तेन जुगुप्सते वीभत्सते इत्यत्र निन्दास्वरूपस्य कर्त्ता इत्यर्थः अतएव जुगुप्सा स्वल्पापि क्षपयति महत्त्वं परिषदीत्यादिकः प्रयोगः तपस्तितिक्षते इत्यस्य तपःकर्म्मकसहनस्वरूपस्य कर्त्तेत्यर्थः चिकित्सत्यातुरमित्यस्यातुरकर्म्मकप्रतीकारस्वरूपं करोतीत्यर्थः रिपुं विचिकित्सतीत्यस्य रिपुकर्म्मकनिग्रहस्वरूपं करोतीत्यर्थः। विचिकित्सति मन्मनइत्यादौ च मन्मनः सन्देहस्वरूपवदित्यर्थः। एषामर्थान्तरे तिङो नाभिधानमिति भागवृत्तिः तेन संगोपननिशाननिवासाद्यर्थेषु गोपनं तेजनं केतनमित्यादिकमेव प्रत्युदाहरणं मानदानशान्भ्योऽपि स्वार्थे सन् तेन मान् पूजायां विचारे वा इत्यस्य मीमांसते दान खण्डने इत्यस्य दीदांसते शान तेजने इत्यस्य शीशांसते इत्यत्राप्युक्तदिशैवान्वयः। पाकं चिकीर्षति ओदनं बुभुक्षते इत्यादाविच्छैव सनोऽर्थः तस्याञ्च द्वितीयान्तेन लभ्यस्य पाकादिविशेष्यताकत्वस्य स्वरूपसम्बन्धेन धात्वर्थस्य तु कृत्यादेःस्वसाध्यत्वादिप्रकारिनिष्ठस्वसमानकर्तृकत्वसम्बन्धेनान्वयात् पाकधर्म्मिका निरुक्तसम्बन्धेन कृतिमती या इच्छा तद्वानित्यादिरर्थः। समानकर्तृकत्वस्य निवेशात् अन्यदीयकृति पाकादाविच्छावत्यसं चिकीर्षति पिपक्षति इत्यादिकोन प्रयोगः इति चिन्तामणिकृतः। सोन्दड़स्तु पाकं चिकीर्षतीत्यादौ द्वितीयार्थस्य विषयत्वस्य मूलधात्वर्थएवान्वयःतदर्थस्य तु समानकर्तृकत्वविषयत्वाभ्यां सनर्थेच्छायां तथाच पाकविषयताककृतिसमानकर्तृकतद्गोचरेच्छावान् इत्यादिरेवार्थः कारकविभक्तेः क्रियायामेव स्वार्थबोधकत्वा-

इतएव गृहं तिष्ठासतीत्यादिको न प्रयोगः स्थितेर्गृहकर्म्मकत्व-
बाधात् अन्यथा गृहधर्म्मिकां स्थितिप्रकारकेच्छां बोधयन्नयमेव
प्रमाणं स्यात् नतु गृहे तिष्ठासतीत्यादिरिति प्राह । चिकीर्षादेः
प्रवृत्त्यादिरूपेष्ट साधनत्वेन तद्गोचरेच्छासत्त्वेऽपिच्छार्थकसनन्तात्
न सन्प्रत्ययः सनन्तान्न सनिष्यते इत्यनुशिष्टेरतश्चिकीर्षिषती-
त्यादिको न प्रयोगः । पापच्यते इत्यादौ यङः पौनःपुन्यमर्थः
तञ्च प्रकृतधात्वर्थजातीय क्रियोत्तरतादृशक्रियानन्तर्य्यरूपं प्रकृ-
त्यर्थे विशेषणत्वेनान्वेति तेन पाकोत्तरपाकानन्तर्य्यवत्पाककर्त्ता
इत्येवं तत्र वाक्यार्थः । द्विः पक्तरि पुनः पक्तृत्वेऽपि न निरुक्तं पुनः
पुनः पक्तृत्वम् अतोन तत्र पापच्यते इति प्रयोगः पाकोत्तरत्वा-
दिकञ्च तत्समानकर्तृत्वगर्भं बोध्यम् अतः पुमन्तरीयपाकाद्युत्तर-
त्वमादाय नातिप्रसङ्गः । तण्डुलं पापच्यते इत्यादौ यङन्तधा-
तूपस्थाप्ये सर्व्वत्रैव पाकादौ तण्डुलकर्म्मत्व स्यान्वयोव्युत्पत्तिवै-
चित्र्यात् नातः क्रमेण मुद्गमाषौ पक्त्वा तण्डुलस्य पक्तरि तथा-
विधप्रयोगः तुषेण पापच्यते इत्यादौ कारकान्तरमप्येतेन व्या-
ख्यातं जंगम्यते चंक्रम्यते इत्यादौ धात्वर्थगतं पौनःपुन्यमिव
कौटिल्यमपि यङोऽर्थः गत्यर्थात् कौटिल्यएव तद्विधानात् तेन
पुनः पुनःकुटिलगतिमान् इतेवं तत्र बोधःशेषं पूर्व्ववत् । लोलुप्यते
चंचूर्य्यते जंजप्यते दंदश्यते जेगिल्यते इत्यादौ निन्दितत्वमपि तेन
पुन पुनर्गर्हितं लुम्पति चरतीत्यादिकस्तत्रार्थः । अत्रोत्सर्गतएव
एकाचोहलादेरेव धातोर्यङ्विधानात् पुनः पुनः कथयति
जागर्त्ति दरिद्रातीत्याद्यर्थे कथ्यादेर्न यङ्नापि पुनः पुनरेति
एजते इत्यादाविन प्रभृतेः ऋप्रभृतिभ्यश्चेति विशेषविधेस्तु पुनः
पुनरियर्त्ति अश्नाति अटतीत्याद्यर्थे अरार्य्यते अशाश्यते आटा-

ल्यते इत्यादिकः प्रयोगः शुभिरुचिभ्यां तु न स्यात् पुनः पुनः शोभते रोचते इत्यर्थे शोशुभ्यते इत्यादेर्निराकाङ्क्षत्वादिति वदन्ति ।

तद्धितं लक्षयति ।

विभक्त्यादिविकादन्यः प्रत्ययस्तद्धितं मतम् ।
नामप्रकृतिकोनैवमतिव्याप्त्यादिदोषतः ॥

विभक्तिरात्वंशक्त्यङ्गोऽन्यः प्रत्ययस्तद्धितं वृक्षकइत्यादौ ह्रस्वाद्यर्थकः कादिरपि तद्धितसेव,तदन्यत्वेनापि प्रत्ययं विशेषयन्त्यन्ये नामप्रकृतिकप्रत्ययत्वन्तु न तद्धितस्य लक्षणं विभक्तौ क्यजादौ चाति व्याप्ते पचतितरामित्यदौ तरामाद्यव्याप्तेश्च ।

विभजते ।

तस्यापत्यं तद्विशेषस्तद्दृचेण युतेन्दुमान् ।
कालस्तथा तेन रक्तं तस्य व्यूहोऽथ वेत्ति तत् ॥
अधीते वा देवतास्य सैवमादीन् यथायथम् ।
बोधयद्विविधानर्थांस्तद्धितं स्यादनेकधा ॥

तस्यापत्यस्य विशेषोगुर्व्वायत्तत्वप्रथमत्वादिः ।

अपत्यार्थं व्याकुरुते ।

अण् नाम्नोऽपत्यसामान्ये षष्ठ्यन्ताद्बाधकं विना ।
अदन्तादिण् निषादादेरन्त्याचोऽक् चेण्यपेक्षितम् ॥

षष्ठ्यन्तान्नाम्नः साक्षात्परम्परासाधारणापत्यसामान्ये बोध्ये अण् इत्युत्सर्गः स च मरीचेरपत्यं मारीचः काश्यपिरित्यादौ अपत्यविशेषभाने तु तद्धितभेदोवक्ष्यते मरीचिना अपत्यमित्यर्थे तु न षष्ठ्यन्तं नाम । अणोबाधकमाह अदन्तादिति अदन्ता-

नान्नोबाधकं विना इणेव दक्षस्यापत्यं दाक्षिः अस्यापत्यमिः इत्यादौ तत्रापि निषादादेरिणा अपत्यबोधने तदन्तिमाचोऽगादेशोऽपेक्षितः यथा नैषादकिः वैयासकिः चाण्डालकिरित्यादौ।

इणोऽपवादमाह।

शिवादिभ्यस्त्वणेव स्यात् ण्योगर्गादेर्गणात्तथा।
कुञ्जादेरायनण् ण्यश्च तस्मान्नैष स्त्रियामिति॥

शिववरुणककुत्स्य पुत्रप्रभृतिभ्योऽणेव नत्वदन्तादिण् मुनिषु वशिष्ठादिर्वृष्णिषु वसुदेवादिः कुरुषु नकुलादिश्च शिवादौ पाठ्यः तेन वाशिष्ठोवासुदेवः साहदेवः नाकुलइत्यादिरेव तत्र प्रयोगः शतानीक स्तु नाकुलिरित्यादौ क्वचिदपवादविषयेऽप्युत्सर्गविधिः प्रथमापत्यं वा तत्रार्थः। गर्गस्यापत्यमित्यर्थे गर्गादिगणात् ण्यः यथा गार्ग्यः काव्यः वात्स्यः पाराशर्य्यः कार्त्तवीर्य्यः जामदग्न्यः इत्यादौ अत्र गणादित्युक्तेर्गर्गोनाम कश्चित् तस्यापत्यमित्यर्थे गार्गिरित्येव एवमग्रेऽपि। कुञ्जादेर्गणादपत्य सामान्ये आयनण्तदुत्तरं ण्यश्चा स्त्रियां यथा कौञ्जायन्यः ब्राध्नायन्यः इत्यादौ स्त्रियान्तु कौञ्जायनीत्येव नतु ततोण्यः तुमङ्गलादित्वात् ङीप्। अत्रास्त्रियामित्यत्रङ्गत्वस्याप्युपलक्षकं तेन कौञ्जायनाः पुमांस इत्यत्रापि न ण्यः। गार्गिः कौञ्जिरित्यादौ नापत्यत्वेन बोधः किन्तु प्रथमापत्यत्वेनेति वक्ष्यते।

अदन्ताच्छिल्पिनोण्योवा सेनान्ताल्लक्षणादपि।
नडादेर्णायनोनित्यं बाह्वादेस्त्विण् विधीयते॥

तान्तुवाय्यस्तान्तुवायिः कौम्भकार्य्यः कौम्भकारिरित्यादौ शिल्पिवाचकात् महासैन्योमहासैनिरित्यादौ च सेनान्तात् लाक्षण्योलाक्षणिरित्यादौ लक्षणशब्दादिणि प्राप्ते विभाषया ण्यः

तथा नडादेर्णायनोनित्यं तेन नाडायनः चारायणइत्यादौ कुञ्जाद्यन्तर्गतोनडादिः बाह्वादेरिञ् यथा बाहोरपत्यं बाहविः सुमित्राप्रभृतयस्तु बाह्वादि गणे द्रष्टव्याः ।

अणोऽपवादान्तरमाह ।

स्त्रीप्रत्ययान्तादत्र्यादेरप्येयण् पारिभाषिकात् ।
न नदीमानुषीनाम्न आदावाद्वृद्धिवर्जितात् ॥

विनतायाः सौपर्ण्याः कमण्डल्वाः युवत्या वाऽपत्यमित्यर्थे वैनतेयः सौपर्णेयः कामण्डलेयः यौवतेयइत्यादौ स्त्रीप्रत्ययान्तादेयणेव नत्वण् अत्रेरपत्यमित्यर्थे आत्रेयः अत्रिपदमप्रत्ययेदन्तद्विस्वरनाम्नि पारिभाषिकं तेन शौचेयः हारेयः आग्नेयइत्यादिकः प्रयोगः । विध्यादिकं द्विस्वरमपि नाप्रत्ययेदन्तं मरीच्यादिकमप्रत्ययेदन्तमपि न द्विस्वरमतोवैधोमारीचइत्यादौ न प्रसङ्गः स्त्रीप्रत्ययान्तादप्यादावाद्वृद्धि वर्जितात् नदीमानुषीनाम्नोनैयण् यथा यामुनः सैप्रः सारस्वतः इत्यादौ यथा वा सौभद्रः कौशल्यइत्यादौ आदावाद्वृद्धिमतस्तु तादृशनाम्नो यथाप्राप्तमेयणेव यथा जाह्नवेयः द्रौपदेयः कौशलेयः इत्यादौ ।

तथा ।

सुभगादेरिनादेशोऽप्यन्तस्यैयणि नित्यशः ।
कुलटायाविकल्पेन सती यदि भवत्यसौ ॥

सुभगाप्रभृतेरेयण्यन्तस्वरस्य नित्यमिनादेशोयथा सुभगाया अपत्यमित्यर्थे सौभागिनेयः दौर्भागिनेय पारस्त्रैणेय इत्यादौ सौहार्दवदिहोभयपदस्य वृद्धिः । सुभगा दुर्भगा चैव परस्त्री बन्धकी तथा । मध्यमा च कनिष्ठा चेत्यादिकः सुभगागणः । कुलटा तु यदि सती तदा तदन्तस्वरस्यैयणि विभाषया इना-

देशो यथा कौलटिनेयः कौलटेयइत्यादौ यदि त्वसती तदा कौलटेयइत्येव प्रयोगः ।

तथा ।

शीलेनाङ्गेन वा हीनात् स्त्रियामादादितस्तु वा ।
एरण् स्याच्चटकायास्तु नित्यमेरण् स्त्रियान्तु लुक् ॥

शीलेन हीनानां दास्यादीनाम् अङ्गेन हीनानां काणादीनाञ्च स्त्रीप्रत्ययान्तानामेरण् वा स्यात् यथा दास्याअपत्यं दासेयः दासेरः यथावा काणाया अपत्यं काणेयः काणेरः कुलटाप्यङ्गहीना चेत् कौलटेरइति चटकायास्त्वपत्यमित्यर्थे नित्यमेरण् नत्वेयसपि यथा चाटकेरः चटकास्त्वपत्ये तु तस्य लुक् तेन चटकेत्येव तत्र प्रयोगः।

तथा।

तिकादेरायनिण् नित्यं तदादेस्तु विभाषया ।
ईयः स्वसुः स च व्यश्च भ्रातुर्य्यः श्वशुराद्भवेत् ॥

तिकस्यापत्यमित्यर्थे नित्यमायनिण् यथा तैकायनिः कौशल्यायनिरित्यादौ कौशल्यायनिवल्लभामिति भट्टिः। स च तदादेः सर्व्व नाम्नोवैकल्पिकः यथा तस्यापत्यमित्याद्यर्थे तादायनिः तादः यादायनिः यादइत्यादौ स्वसुरपत्यमित्यर्थे स्वस्रीयः भ्रातुरपत्यमित्यर्थे भ्रात्रीयः भ्रातृव्यः द्वेष्टरि तु भ्रातृव्यशब्दोरूढ़एव तदुक्तं भ्रातृव्यौ भ्रातृजद्विषाविति श्वशुरस्यापत्यमित्यर्थे यः श्वशुर्य्यः ।

तथा।

कुलाद्य एयकञ्खीनः सपूर्व्वात् केवलादपि ।
महाकुलादञ्खीनञौ च दुष्कुलादेयणोविधिः ॥

कुलस्यापत्यमित्यर्थे यः एयकञ् च स्यात् यथा कुल्यः कौले-

यकः सपूर्व्वात् केवलाच्च कुलादीनः स्यात् यथा आढ्यकुलीनः कुलीन इत्यादौ महाकुलादण् ईनञ् च स्यात् यथा माहाकुलो महाकुलीनः दुष्कुलादेयण् यथा दौष्कुलेयः । केनापि दौष्कुलेयेन कुल्यां माहा कुलीं प्रियाम् । हृतां महाकुलीनस्य तस्य लिप्सामहे वयमिति भट्टिः । कथं महाकुलीनो दुष्कुलीनः सपूर्व्वादीन् महदादेः कुलीनेनान्वय इत्यन्ये ।

देशक्षत्रिययोरूढ़ाद्राज्यपत्येऽप्यणोविधिः ।
नादेः कुरोः कोशलाच्च ण्यस्तथेदन्ततोप्यसौ ॥

देशे क्षत्रिये च शक्तान्नाम्नोराजन्यपत्यार्थे अणोविधिः यथा पञ्चालानां राजापत्यं वा इत्यर्थे पाञ्चालः एवं वैदेहः एवं ऐक्ष्वाकः । क्वचिदणादावणुवर्णस्य लोपः नकारादेरुक्तरूढ़ात् कुरुतः कोशलाच्च तादृशार्थे ण्यएव यथा नैषध्यः कौरव्यः कौशल्यः इत्यादौ । कथं हिरण्मयं हंसमबोधि नैषधः परिरेभिरे कुकुरकौरवस्त्रिय इति यदि तस्येदमित्यण् । इदन्तादप्युक्तरूढ़ात् ण्यः यथा कौन्त्यः आवन्त्यः इत्यादौ कथं कौन्तेयः कुन्तीशब्दात् स्त्रीप्रत्ययान्तात् एयण् । स्त्रियान्तु कुन्त्यवन्तिकुरुभ्योण्यस्य लुगेव यथा कुन्तीनां स्त्र्यपत्यमित्यर्थे कुन्ती एवमवन्ती कुरुः । कम्बोजादेरपि रूढ़ादपत्ये राजनि च विहितस्याणो लुगेव यथा कम्बोजानामपत्यं राजा वा इत्यर्थे काम्बोजश्चोलः केरल इत्यादौ ।

संख्यासंभद्रपूर्व्वाया ङुरणमातुः स्त्रियाञ्च ङीप् ।
गोर्य्या ण्यस्तु यमादित्यादितिभ्यः स्याद्दितेरपि॥

द्वयोर्म्मातोरपत्यमित्यर्थे द्वैमातुरः त्रैमातुरः षाण्मातुरः शक्तिधरः कुमार इत्यमरः साम्मातुरः भाद्रमातुरः स्त्रियान्तु

तदन्तात् ङीप् द्वैमातुरीत्यादि गोरपत्यमित्यर्थे य एव गव्यो वत्सः। एवं यमस्यापत्यं याम्यः आदित्यस्यापत्यमादित्यः अदितेरपत्यमित्यर्थे आदित्यः दितेरपत्यं दैत्यइत्यादौ ण्यएव कथमादितेयः दैतेयः अदितिदितिभ्यां स्त्रीप्रत्ययान्तत्वादेयण्।

अपत्यम्॥

नापत्यप्रत्ययान्तात् स्यादपत्यप्रत्ययः पुनः।
गुर्व्वायत्ते त्वपत्ये स्यात् पुनर्यूनीति तद्विधेः॥

उपगोरपत्यस्यापत्यमित्यर्थे औपगवादिपदेभ्योनापत्यप्रत्ययः अतएव एकोगोत्रे इति पाणिनिरप्याह एकः केवलोऽपत्यप्रत्ययं विना कृतएव शब्दो गोत्रेऽपत्यसामान्ये विहितप्रत्ययस्य साकाङ्क्ष इति तदर्थः पुनर्यूनीतिविध्यन्तरसत्त्वादेव चौपगवस्य गुर्व्वायत्तापत्यमित्यर्थे, औपगविः गार्ग्यायण इत्यादौ पुनरपत्यप्रत्ययः गुर्व्वायत्तं यत् प्रशस्तं तदपत्यं युवोच्यते इति वृद्धाः।

ण्यान्तेणन्तादायनण् स्यात् कौञ्जायन्यादिवर्जितात्।
गुर्व्वायत्ते केवलाच्च द्रोणादेष विभाषया॥

ण्यान्तादिणन्ताच्च गुर्व्वायत्तापत्यस्य बोधने आयनण् स्यात् यथा गार्ग्यस्य गुर्व्वायत्तापत्यमित्यर्थे गार्ग्यायणः वात्स्यायनः दाक्षायण इत्यादौ। ण्यान्तादपि कुञ्जादिगणान्नासौ तेन तत्र कौञ्जायन्योऽयमित्यादिरेव प्रयोगः। केवलादपत्यप्रत्ययशून्यादपि द्रोणादायनण् यथा द्रोणस्य प्रशस्तापत्यं द्रौणायनोऽश्वत्थामा विभाषयेत्युक्तेः पक्षे द्रौणिरित्येव।

गर्गादेरपि कुञ्जादेः प्रथमापत्यबोधने।
इञेव स्यान्न तु ण्यः स्यान्नायनण् स्यादिति स्थितिः॥

गर्गस्य प्रथमापत्यमित्यर्थे गार्गिर्व्वात्सिरित्यादौ न ण्यः कि-न्त्विञेव तथा कुञ्जस्य प्रथमापत्यमित्यर्थे कौञ्जिर्म्माञ्जिरित्यादावपि नायनण्।

अपत्यविशेषः।

तदृक्षेणेन्दुमत्काले तन्नक्षत्रादणोविधिः।
नक्षत्रद्वन्द्वतश्छीयः कथितार्थे विधीयते॥

पुष्येण सहेन्दुमदित्यर्थे पौषं दिनं पौषी रात्रिः एवमाश्विनं श्रावणं कार्त्तिकमित्यादौ। तदृक्षेणेन्दुमत्कालइत्येव नातः पुष्येण सहेन्दुमत् पुरमित्यर्थे पौषं पुरमित्यादिकप्रयोगः। नक्षत्र-द्वन्द्वात् कथितार्थे अणोबाधक ईय एव यथा पुष्यपुनर्व्वसुभ्यां सहेन्दुमद्दिनं पुष्यपुनर्व्वसवीयम् एवमश्विनीभरणीया रात्रि-रित्यादिप्रयोगः।

नक्षत्रेण युतेन्दुमत्।

तद्रागयुक्तमितरार्थे तस्मादण् स्यादिकण् पुनः।
लाक्षातोरोचनातश्च शकलात्कर्द्दमात्स वा।

हरिद्राया रागयुक्तमितरार्थेऽण् यथा हारिद्रं वासः एवं कौसुम्भं लाक्षया रक्तमित्यर्थे नितरमिकण् यथा लाक्षिकं रोच-निकं शकल कर्द्दमाभ्यां तेन रक्तमित्यर्थे विभाषयेकण् यथा शाक-लिकः शाकलः कार्द्दमिकः कार्द्दमः इत्यादौ।

तथा।

नीलादः कस्तथा पीतात् त्रिलिङ्गादपि नित्यशः।
स्वभावरक्ते गौण्या तु दृष्टस्तत्र तद्धितमुच्यते।

नीलेन नील्या वा रक्तमित्यर्थे नित्यमप्रत्ययोयथा नीलः पट इत्यादौ पीतेन पीतया वा रक्तमित्यर्थे तु नित्यं कप्रत्ययो यथा पीतकः पटइत्यादौ हारिद्रः कुक्कुटपादः लाक्षिकमधरं पीतकं

स्वर्णमित्यादौ स्वभावसिद्धपीतादौ गौणवृत्त्या हरिद्राद्यैरक्त-सदृशे तद्धितं प्रयुज्यते। तेन रक्तम्।

तेषां समूह इत्यर्थेऽप्यण् पाशादेस्तु यः स्त्रियाम्।
गर्गादिगोत्रादुक्षादेश्चाकञ्छीयस्तु वाश्वतः॥ १०९॥

काकानां समूहः काकम् एवं शुकानां शौकं भिक्षाणां भैक्षं युवतीनां समूह इत्यर्थे यौवतमिति जयादित्यः। तद्धितानपत्यस्वरे पुंवद्भावात् यौवनमिति तु भागवृत्तिः अतएव यमुपास्ते पुण्य-भाजं कलाकुशलयौवनम्। सरसं नित्यशस्तन्वि सफलं तस्य यौवनमिति तन्मते प्रयोगः। पाशानां समूह इत्याद्यर्थे तु तेभ्यो यएव तदन्तश्च स्त्रीलिङ्गएव यथा पाश्या धूल्या वात्या वन्या शल्येति खलरथावपि पाशादौ पठन्ति यथा खल्या रथ्या इति। तथा गर्गादिगोत्रेभ्यः समूहेऽकञ् गार्गकं दाक्षकमित्यादौ उक्ष्णां समूह इत्यर्थेऽप्यसौ यथा औक्षकम् औष्ट्रकमित्यादौ। उक्षोष्ट्रो-रभ्रवत्साजा राजा राजन्यकस्तथा। राजपुत्रोमनुष्यश्च वृद्धउक्षा-दिकोगणः। अश्वानां समूहे छीयो विभाषया यथा अश्वीयमा-श्वमिति।

धेनोरनञः कण्नित्यं केदाराद्यणिकञ्चकण्।
पिष्टात् क्वचिद्धस्तिभ्याञ्चेकण् केशादिकण्यणौ॥ ११०॥

धेनूनां समूहोधैनुकम् अधेनोस्त्वाधेनवमित्यणेव अस्मादेवा-नञ इति निषेधात् सामूहिकप्रत्ययेषु तदन्तविधिरेष्टव्यः तेन सुन्दरगर्गाणां समूह इत्यर्थे सौन्दरगर्गकमित्यादि साध्विति शाब्दिकाः। केदाराणां समूह इत्यर्थे यणि कैदार्य्यम् इकणि कैदारिकम् अकणि कैदारकम् इति त्रिधा प्रयोगः। पिष्टार्थकात् क्वचितोहस्तितश्चेकण् यथा पूपानां समूहःपौपिकं शाष्कुलि-

तथा कवचिनां समूहः कावचिकं हस्तिनां हस्तिनीनां वा समूहो हास्तिकम् । केशानां समूहे त्विकण् यण् च कैशिकं कैश्यम् ॥

इनिः खलोलूकपद्माद्रथात् कड्यः स्त्रियामिमौ ।
गणिकातोब्राह्मणाच्च मानवाद्वाडवाच्च यण् ॥

खलादित्रिकादिनिः समूहे यथा खलिनी उलूकिनी पद्मिनी। तथा रथात् कड्यः यथा रथकड्येति इमौ च प्रत्ययौ स्त्रियामेव । गणिकादिभ्यस्तु समूहे यण् यथा गाणिक्यं ब्राह्मण्यं मानव्यं वाडव्यमिति ।

गजबन्धुजनग्रामसहायेभ्यस्तु तः स्त्रियाम् ।
पृष्ठाद्यत् क्लीबलिङ्गं तत् चरणेभ्यस्तु धर्म्मवत् ॥

गजता बन्धुता जनता सहायता इत्यत्र गजादीनां समूहेऽर्थे तप्रत्ययः स च स्त्रीलिङ्गएव ॥ पृष्ठात् समूहे यत् यथा पृष्ठ्यं तच्च क्लीबलिङ्गमेव अतएवास्य पाशादिष्वनन्तर्भावः चरणेभ्यस्तु समूहे धर्म्मइव प्रत्ययाः स्युः यथा कठानां धर्म्मः काठकं तथा समूहोऽपि एवं छान्दोग्यमाथर्व्वणमित्यादि ॥

तत्समूहः ।

तद्वेत्ति तदधीते वेत्यर्थेऽप्यण् क्रतुवाचिनः ।
सूत्रान्तादप्यकल्पादेरुक्थादेस्त्विकणोविधिः ॥

निमित्तं वेत्तीत्यर्थे नैमित्तः एवमौत्पातः मौहूर्त्तः छन्दोवेत्त्यधीते वेत्यर्थे छान्दसः वैयाकरणः क्रतुवाचिनोऽग्निष्टोमादेस्त्विकण् यथा अग्निष्टोमं वेत्ति अधीते वा आग्निष्टोमिकः अकल्पादेः सूत्रान्तशब्दादप्युक्तार्थे इकण् यथा वार्त्तिकसूत्रिकः सांख्यसूत्रिकः कल्पादेस्तु सूत्रात् काल्पसूत्रइत्यणेव । उक्थं वेत्त्य-

धीते वा इत्यर्थेऽप्यौक्थिकः नैयायिकः पातञ्जलिकः लोकायतं बौद्धशास्त्रं तद्वेत्त्यधीते वा लौकायतिकइत्यादि ।

विद्यान्तादङ्गधर्म्मत्रिचत्रानुत्तरवर्त्तिनः ।
तथैकण् शतषष्टिभ्यां पथस्य तु पथष्टिकः ॥

वायसविद्यां वेत्त्यधीते वा वायसविद्यिकः सर्पविद्यिकः चौरविद्यिकः । अङ्गाद्यनुत्तरवर्त्तिनः किम् आङ्गविद्यः ज्योतिर्व्विद्यः गान्धर्व्वविद्यः धार्म्मविद्यः चातविद्यः त्रयवयवा विद्या त्रिविद्या तां वेत्त्यधीते वा त्रैविद्यइति कर्म्मधारयादण् । त्रैविद्या मां सोमपाः पूतपापा इति गीता । तिस्रो विद्या वेत्तीत्याद्यर्थे तु द्विगुतस्तद्धितस्य लुकि त्रिविद्यइत्येवम् । शतपथं षष्टिपथं वेत्तीत्याद्यर्थे टिकः शतपथिकः षष्टिपथिकः स्त्रियान्तु शतपथिकीत्यादि ।

क्रमादिभ्यः कएव स्यात् कस्यादिकस्तथा ।
सर्व्वादेरथ साद्यादेर्वेत्तीत्याद्यर्थकस्य लुक् ॥

क्रमं वेत्तीत्याद्यर्थे क्रमादिभ्यः कएव यथा क्रमकः सामकः शिक्षकः मीमांसक इत्यादौ । पदान्तु कः स्यादिकोऽपि यथा पदकःपदिकः। सर्व्वादेःसाद्यादेश्च शब्दाद्विहितस्य वेत्त्यधीतेवेत्यर्थकस्य तद्धितस्य लुगेव यथा सर्व्वं वेदं वेत्तीत्याद्यर्थे विहितस्याण्प्रभृतेः सर्व्ववेदः सर्व्वतन्त्रइत्यादौ सादिवार्त्तिकइत्यादौ चेति ।

अष्टाध्यायादितः कः स्यादध्यायस्य च लुक् तथा ।
अध्यायसंख्यार्थककाद्वेत्त्याद्यर्थस्य लुक् परे ॥

अष्टावध्याया यस्य तदष्टाध्यायसूत्रं तद्वेत्त्यधीते वेत्यर्थे कः अध्याय पदस्य च लुक् यथाष्टकाः पाणिनीयाः पञ्चकाः गौतमीयाः दशकाः व्याघ्रपदीयाः द्वादशकाः जैमिनीयाःपरे

पुनरष्टावध्यायसंख्या यस्य इत्यर्थे कप्रत्ययं कृत्वा तद्वेत्त्याद्यर्थकस्य तद्धितस्य लोपमाहुः।

तद्वेत्त्यधीते वा।

तस्येदमिति सम्बन्धिन्यपि तस्मादणोविधिः।
स्वराजपरदेवेभ्यः कादिरीयोजनादपि॥

तस्येदमित्येवं तत्सम्बन्धिन्यर्थे तदर्थकादण् इत्युत्सर्गः। यथा ऋचस्येदं वार्चं एवं कार्ष्णदमित्यादि। स्वस्येदमित्याद्यर्थे तु स्वराजादिभ्यः कादिरीयो यथा स्वकीयं राजकीयं परकीयं देवकीयं जनकीयमिति। स्वतः कस्यानित्यत्वम् अतएव स्वीयं यदन्यभिन्नं पदमिति मणिदीधितिरिति वदन्ति।

ईयस्त्यादादेर्भवतस्तत्र तोदइकस्यपि।
परावरादितोऽप्यर्द्धात् यदिकस्यपि दिक्परात्॥

त्यस्येदमित्याद्यर्थे त्यदादिगणादीयः यथा त्यदीयं तदीयं मदीयं इदमीयमित्यादि। भवतस्तु त्यदादेरीये परतः तस्य दादेशोऽपि यथा भवदीयं नये स्वरे तद्धितइति पदान्तविधेर्निषेधादस्य विधिः। अत्रन्तस्य तु भवतस्तस्येदमित्यर्थे भावतमित्यण्णेव। परादुत्तरवर्त्तिनोऽर्द्धादपि, न केवलाच्च तस्मात् परार्द्धस्येदमित्यर्थे यदेव। यथा परार्द्ध्यं अवरार्द्ध्यं अर्द्ध्यं आदिपदात् उत्तरार्द्ध्यं अधमार्द्ध्यं दिग्वाचिपूर्व्वकात् पुनरर्द्धात् यदिकस्यपि यथा पूर्व्वार्द्ध्यं पौर्व्वार्द्धिकं दक्षिणार्द्ध्यं दाक्षिणार्द्धिकमित्यादि।

युष्माकास्माकभावान्ते वाणीनण् युष्मदस्मदोः।
तवेत्यस्मान्ममेत्यस्मादणीनस्यपि कादिमः॥

युवयोर्युष्माकं वा इदम् आवयोरस्माकं वा इदमित्यर्थे

युष्मदस्मदोर्युष्माकास्माकभावोत्तरमणीनण् च वा स्यात् यथा यौष्माकं यौष्माकीणम् आस्माकमास्माकीनम् । आस्माकदन्तिसान्निध्यवामनीभूतभूरुहः । पक्षेत्यदादित्वादीयो यथा युष्मदीयमस्मदीयमिति । तवेदं ममेदमित्यर्थे तवममेत्यनयोरणीनस्यापि कादिकः स्यात् यथा तावकं तावकीनं स्वरूपनिर्द्देशान्न त्वदादेशः । अपिना त्यदादित्वादीयोऽपि यथा त्वदीयं मदीयमिति ।

कस्यारण्याद्धस्तिवत्म विहाराध्यायमानुषे ।
नित्यं वा गोमयेऽन्यत्र णः सदा स्यादिति स्थितिः ॥

अरण्यस्यायं हस्तीत्याद्यर्थे अरण्यान्नित्यं कण् यथा आरण्यकः करी पन्था विहारो मानुषश्च अध्यायस्तु रण्यगीतत्वादारण्यकः । गोमयेत्वरण्यस्येदमित्यर्थे आरण्यकमारण्यं वा गोमयमिति द्विधा प्रयोगः । कथितेभ्योऽन्यस्मिन्नर्थे ऽरण्यान्नित्यं णप्रत्यय एव यथा अरण्यस्येयमित्यर्थे आरण्या लता आरण्यः पशुरित्यादि ।

तस्येदम् ।

स्मण् तत्र भवइत्यर्थे पदादुत्सर्गतोभवेत् ।
ग्रीवात एयण् वा तत्र ग्रैवं ग्रैवेयमित्यपि ॥

भवइत्यस्य उत्पत्तिवर्त्तमानत्वे द्वयर्थौ यथायथम् ।

अदेर्मध्यात्ताद्दशार्थे मोऽधसः सस्य लुक् तथा ।
डिमोऽग्रपश्चादन्तेभ्यः कालार्थात्तु पदादिकण् ॥

आदौ भवः आदिमः भवो वर्त्तमानइति वर्द्धमानवृत्तिः । मणिर्व्विराजते तन्वि तवायं हारमध्यमः । अधोभवइत्यर्थेऽधसः सलोपा दधमः । यदङ्गमधमं तस्य स्पर्शनं दुरितावहमिति स्मृतेः । अग्रे भव इत्यर्थे डिमः अग्रिमः एवं पश्चिमः अन्तिमः

कालार्थकान्मासादि शब्दात्तु तत्र भवदृत्यर्थे ठकण् यथा मासिकं सांवत्सरिकं मौहूर्त्तिकं पौर्व्वाह्लिकं आपराह्लिकमित्यादि ।

शरदः श्राद्धएवायं वा तु रोगे तथातपे ।
निशातश्च प्रदोषाच्च वायं तादिस्तथा श्वसः ॥

अयमिकण्प्रत्ययः तथार्थे शरच्छब्दात् श्राद्धएव साकाङ्क्षः यथा शारदिकं श्राद्धम् । अन्यत्र शारदश्चन्द्रमाः । रोगातपयोस्त्वर्थयोरयं वैकल्पिकः यथा शारदः शारदिकोज्वरः आतपश्च । निशायां प्रदोषे वा भवदृत्यर्थे नैशिकं नैशं वा प्रादोषिकं प्रादोषं वा तम इत्यादि । श्वसः श्वःपदात्तु तादिरयमिकण्प्रत्ययस्तथा विकल्पेनेत्यर्थः तेन श्वोभवमित्यर्थे शौवस्तिकं धनम् । शौवस्तिकत्वं विभवा न येषां व्रजन्ति तेषां दयसे न कस्मादिति भट्टिः । पक्षे श्वस्त्यं श्वस्तनमिति त्यतनौ वक्ष्येते ।

सन्ध्यादेर्ऋतुनक्षत्रभेदाच्चाण् फले पुनः ।
संवत्सरात् पर्व्वणि च प्रावृषस्त्वेण्यमीरितम् ॥

सन्ध्यादिगणात्तत्र भवमित्यर्थे अणेव यथा सान्ध्यं सन्धिवेलं आमावस्यं त्रयोदशं चातुर्दशं पौर्णमासं प्रातिपदं वा तमः इति अत्र ऋतुभेदोग्रीष्मादिः तस्मात्तत्र भवमित्यर्थे ग्रैष्मं शैशिरं तदन्तविधिना पूर्व्वग्रैष्मम् अवयवादृतूनामित्युत्तरस्य वृद्धिः । नक्षत्रभेदात्तु पुष्ये भवं पौषं औषधं तैषं रौहिणमित्यादि । संवत्सरात्तु फले पर्व्वणि च भवार्थेऽणेव यथा सांवत्सरं फलं पर्व्व वा अन्यत्र तु कालार्थत्वादिकम् यथा सांवत्सरिकं कर्म्म प्रावृषि भवदृत्यर्थे एण्यः यथा प्रावृषेण्यं तृणम् । प्रावृषेण्यं पयोवाहमिति रघुकाव्यम् ।

वर्षातः स्वादिकण् हेमन्तादण्यत्र वा तलुक् ।

सायं चिरं प्रगे प्राह्णेकालार्थाव्ययतस्तनट्॥

वर्षासु भवं वार्षिकं तृणम्। हेमन्ताद्भवार्थे यथेकण् तथा अण्यपि परत्वाणि तकारस्य वा लुक् तेन हैमन्तिकं हैमनं हैमन्तमिति त्रिविधप्रयोगः। तदन्तविधिना पूर्व्वहैमनमित्यादिरपि प्रयोगः। सायमादिभ्यस्तु सायन्तनं चिरन्तनं प्रगेतनं प्राह्णेतनं दिवातनं दोषातनमित्यादौ भवार्थे तनट् टानुबन्धत्वात् सायन्तनी तिथिः।

परुतश्च परारेश्च चिराच्च त्नो विभाषया।
पुराशब्दात्तथा नोवा मध्याह्नादेश्च वा तनट्॥

परुत्नं परारित्नं चिरत्नं पक्षे परुत्तनं परारितनं चिरतनं पुराशब्दादपि भवार्थे वा नः तेन पुराणं पुरातनमिति।

तदापद्भ्यान्तु कालात् स्यादिकण् ङीप् वा स्त्रियां ततः।
मनुष्ये पर्व्वतादीयणीयोऽन्यत्र विभाषया॥

तत्काले भवमित्यर्थे तत्कालशब्दादिकण् तात्कालिकी बोधः एवमापत् कालिकः तदन्तस्य स्त्रियां वा ङीप् यथा तात्कालिकी तात्कालिका मतिरित्यादौ। पर्व्वते भवो मनुष्य इत्यर्थे पर्व्वतादीयण् पार्व्वतीयो नरः ततोऽन्यत्र तु पर्व्वतीयं पार्व्वतं वा फलमित्यादावण्यपि।

दिगादिभ्यो यदेव स्याच्छरीरावयवादपि।
दृतिवस्त्यग्रस्थिकुक्षिभ्य एयण् स्यात् कलसादहेः॥

दिशि भवमित्यर्थे दिश्यम् एवमाद्यम् अन्त्यं रहस्यं दिव्यम् उदर्य्यं यूथ्यं वश्यं दण्ड्यमित्यादौ यत्। शरीरावयवादपि यथा दन्ते भव मित्यर्थे दन्त्यम् एवं कण्ठ्यम् ओष्ठ्यं मूर्द्धन्यं मुख्यं जरमृत्य इत्यादौ। दृतौ भवमित्याद्यर्थे तु दृत्यादेरेयणेव यथा दार्त्तेयं

वास्तेयम् आस्थेयं कौचेयम् । असिं कौचेयमुद्यम्य चकारापनसं मुखमिति भट्टिः । कालसेयम् आहेयमिति ।

चतुर्म्मासादयज्ञे यस्त्वव्ययीभावतस्तथा ।
अन्तःपूर्व्वादिकस्यैवं समानात्तत्परादपि ॥

चतुर्म्मासेषु भवमित्यर्थे चातुर्म्मास्यं व्रतं चतुःपदस्याषाढ़ादि चतुष्कत्वेन लक्षकत्वान्नात द्विगुरतः पञ्चकपालस्वरित्यत्रेव द्विगोस्तद्धितस्य न लुक् । यज्ञे तु चातुर्म्मासो यागः इत्यस्यैव अन्तःपूर्व्वादव्ययीभावाद्भवार्थेइकण् यथा आन्तर्द्देहिकम् आन्तर्गणिकम् । अव्ययीभावादित्येव तेनान्तःकरणे भवमान्तःकरणं दुःखमित्यस्यैव समानात्तत्पराच्च यथा समाने भवं सामानिकम् । सामानिकोऽयं युवयोः प्रयासः । समानदैशिकम् ।

काद्यन्तवर्गादीयः स्याज्जिह्वामूलाङ्गुलादपि ।
मित्राद्युत्तरतो वर्गात् यदीनावीय एव च ॥

कवर्गे भवः कवर्गीयो वर्णः इतीयः । एवञ्चवर्गीयः टवर्गीय इत्यादि । जिह्वामूलादङ्गुलाच्च जिह्वामूलीयः अङ्गुलीयः । मित्राद्युत्तरवर्गात् तु प्रत्ययत्रिकं यथा मित्रवर्गे भवद्दूत्यर्थे मित्रवर्ग्यः मित्रवर्गीणः मित्रवर्गीयः इत्यादि ।

स्त्रीपुंभ्यां नञ्स्नञौ तत्र भवे भावे तु वा तयोः ।
स्वरादौ तद्धिते प्राप्ते गोर्यदेव विधीयते ॥

स्त्रियां भवः स्त्रैणः । स्त्रैणेन नीता विकृतिं लघिम्ना इति भट्टिः । स्त्रिया पुंसि भवः पौंस्नः । पुंसश्चभावेऽर्थे तु नञ् स्नञौ विकल्पेन स्याताम् । स्त्रियः तेन स्त्रियाःभावःस्त्रैणं स्त्रीत्वञ्च पुंसोभावः पौंस्नं पुंस्त्वञ्च ॥ गोपदात्तु यद्यदर्थे स्वरादितद्धितं प्रसक्तं तत्तदर्थे तदेव साकाङ्क्षं तेन गोरपत्यंगौर्देवतायस्य गवा चरति

गोः समूह इत्याद्यर्थे गव्यमित्येव प्रयोगः। गोत्वं गोवदित्यादौ तु त्वादिको न स्वरादिः। तत्रभवः।

ये भवार्थे यतः प्रोक्तास्तद्धितप्रत्ययाः पुरा।
जातेऽर्थेऽपि ततस्ते स्यु र्विशेषविधिना विना॥

मथुरायां भवः इत्यर्थ इव मथुरायां जात इत्यर्थेऽप्यणोऽतिदेशः। एवं स्त्रैणः पौंस्नः ग्राम्यः ग्रामीणः इत्यादौ नणादेरपि प्रावृष एण्यप्राप्ताविकः प्रदोषादेरिकणादिप्राप्तौ च कादिविशेष विधैर्व्विच्यते।

प्रावृषस्तत्र जातेऽर्थे स्यादिकः शरदस्त्विकण्।
संज्ञायां विहितः पूर्व्वाह्णापराह्णादितस्तु कः॥

प्रावृषि जातमित्यर्थे प्रावृषिकं पत्रं प्रावृषिका वृष्टिः। शरदि जातमित्यर्थे तु संज्ञायामिकण् यथा शारदिकाः मुद्गप्रभेदाः शारदमन्नम्। पूर्व्वाह्णे जातमित्यर्थे तु पूर्व्वाह्णादिभ्यः को यथा पूर्व्वाह्णकम् अपराह्णकं मध्याह्नकमित्यादि। एवमार्द्रायां मलायां जातमित्यर्थे आर्द्रकं मूलकं के समासस्येति ह्रस्वः।

अणकः स्यादमावास्याशब्दात्तद्धितान्तादपि।
स्थानान्तादथ गोशालाखरशालाच्च नित्यशः।
जातार्थकस्य लुग्वा तु वत्सशालादितो भवेत्।

अमावास्यायां जात इत्यर्थेऽण् अकश्च स्यात् यथा आमावास्यः अमावास्यको बालकः। तद्धितान्तादमावास्याशब्दादपि यथा च आमावास्यः अमावास्यकः। स्थानान्ताद्विहितस्य जातार्थकतद्धितस्य नित्यं लुक् स्यात् यथा गोस्थाने जातमित्यर्थे गोस्थानं पत्रम् एवमश्वस्थानं शशस्थानमित्यादौ गोशालायां जातमित्यर्थे गोशालं खरशालम् इत्यत्रापि एवम्। निरममीषां क्लीवत्वम् एभ्यो-

जातार्थस्य नित्यं लुग्विधानात् अश्विन्यादितो जातार्थकस्य वा लुगिति प्रतीयते। अतएव मघातोऽणो न लुग्भवेत् इत्यग्रे निषेधः सङ्गच्छते इति निबन्धकारः। वत्सशालादितस्तु जातार्थस्य वा लुक् यथा वत्सशालायां जातइत्यर्थे वत्सशालो वात्सशालश्च वृत्सः। एवमभिजित् आभिजितो वा बालकः। वत्सशालाभिजिच्चित्रा रेवती रोहिणी तथा॥ अश्वयुङ्मृगशीर्षञ्च वत्सशालादिकोगणः। मृगशिरसि भवं जातं वा इत्यर्थे तु न तद्धितमनभिधानात्॥

अनुराधा तिष्यपुष्यौ हस्तस्वाती पुनर्वसू। विशाखा बहुलैतेभ्यो नित्यं जातार्थकस्य लुक्॥

अनुराधायां जातोऽनुराधः स्त्रीप्रत्ययस्य लुक् तद्धितलुकीति लुक् एवं तिष्यः पुष्यः हस्तः स्वातिः पुनर्वसुः विशाखो बहुलः कथं बाहुलेयस्तारकजिदिति बहुला कृत्तिका तत्र जातइति संज्ञायामेयण्।

श्रविष्ठाषाढयोरीयण् उण् वा शतभिषक् पदात्।

इति महामहोपाध्यायश्रीजगदीशतर्कालङ्कारभट्टाचार्य्यविरचिता शब्दशक्तिप्रकाशिका समाप्ता।

ಹಸ್ತಪ್ರತಿ ಸಂಖ್ಯೆ F-795